ΤΑ ΠΑΠΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ Εἰρήνη εἶνε ὀρφανὸν κοράσιον. Εἷς θεῖός της, γεωργός, τὴν ἐπῆρεν εἰς τὸ χωρίον του νά την ἀναθρέψῃ. Ἡ Εἰρήνη πηγαίνει τακτικὰ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ χωρίου, ἀλλ' ὅταν της περισεύῃ ὀλίγη ὥρα, περιποιεῖται τὰ παπιά της.

Καὶ ποῦ τα εὑρῆκε τόσα παπιά; θά μου εἰπῆτε. Νά σάς το εἰπῶ.

Τὴν ἡμέραν τοῦ ὀνόματός της ὁ θεῖος τῆς ἔδωκε μίαν δραχμήν, καὶ ἡ θεία πενῆντα λεπτά. Πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν της εἶχεν ἡ Εἰρήνη ἰδικά της τόσα χρήματα· ἐσκέφθη νὰ ἀγοράσῃ καὶ αὐτὴ ζῷα, νά τα περιποιῆται ὅπως ὁ θεῖός της τὰ ἰδικά του. Ἐπῆγε λοιπὸν νά του ζητήσῃ τὴν γνώμην του τί ζῷα νὰ πάρῃ.

— Καλέ μου θεῖε, ἔχω μιάμισι δραχμή· θέλω ν' ἀγοράσω ἕνα ζευγάρι βῶδια· 'πές μου ποῖος πωλεῖ βῶδια;

— Δύο βῶδια μὲ μιάμισι δραχμή! παραπολὺ 'φθηνά τα θέλεις τὰ βῶδια, κόρη μου, εἶπε γελῶν ὁ θεῖος· μιάμισι δραχμὴ ἔχει μία ὀκὰ μόνον βωδινὸ κρέας ἐδῶ 'ς τὸ χωριό μας...

— Τότε τί ν' ἀγοράσω... γαϊδούρια;

— Βγάλε το ἀπὸ τὸν νοῦν σου. Καὶ τὰ γαϊδούρια ἀκριβὰ εἶνε.

— Ν' ἀγοράσω κατσίκια;

— Δὲν φθάνουν τὰ πλούτη σου.

— Πρόβατα;

— Οὔτε.

— Κουνέλια;

— Οὔτε κουνέλια, κόρη μου. Κι' αὐτὰ θέλουν πειὸ πολλά. Ἄκουσέ με. Εἰρήνη μου, ἀφ' οὗ θέλεις καὶ καλὰ ν' ἀγοράσῃς κάτι τι, ἀγόρασε ἕνα ζευγάρι πάπιαις. Θὰ ἰδῆς ὅτι θά σου δώσῃ ἀρκετὸν εἰσόδημα.

— Ἄ! ναί, πάπιαις· τί εὔμορφαις ποὺ εἶνε, πῶς μ' ἀρέσουν!

Καὶ ἡ Εἰρήνη πηγαίνει εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ χωρίου τὴν ἀκόλουθον Κυριακὴν καὶ ἀγοράζει μίαν πάπιαν καὶ ἕνα πάπιον. Ἔπειτ' ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ἡ πάπια ἐγέννησεν ἕνα σωρὸν αὐγὰ καὶ ἀπὸ τὰ αὐγὰ ἔβγαλε παπάκια. Τί χαρὰν ποὺ ἔχει ἡ Εἰρήνη! Ὅταν ἐπι-

στρέφῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον πηγαίνει τροφὴν εἰς τὰ χαριτωμένα τὰ παπάκια της· καὶ αὐτὰ σιγὰ σιγὰ μεγαλόνουν· τὰ ἀγαπᾷ σὰν μητέρα των, ἀνησυχεῖ μὴ πάθουν τίποτε.

Καὶ συλλογίζεται τὴν μητέρα της· ἔτσι θά την ἀγαποῦσε καὶ αὐτὴν πολὺ ἡ μητέρα της, ἂν ἔζοῦσε... τί κρῖμα πού την ἔχασε... τί εὐτυχισμένα ποὺ εἶνε τὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουν τὴν μητέρα των... ἄχ! ἂν την εἶχε τὴν μητέρα της, πῶς θά την ἀγαποῦσε... τώρα ὅμως, ποὺ δέν την ἔχει, ὅλην τὴν ἀγάπην τῆς καρδιᾶς τής την δίδει εἰς τὰ παπάκια της.

Τί εὐτυχισμένα θὰ εἶνε τὰ παπάκια ποὺ ἔχουν τέτοια καλὴ μητερούλα, πού τ' ἀγαπᾷ τόσον πολύ!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 145]

Τί βλέπουν;

Βλέπουν τὸν καλόν σου τὸν Μάριον χωμένον εἰς τὸ ὕδωρ τῆς δεξαμενῆς ἕως τὸν λαιμόν· μόνον ἡ κεφαλή του ἐφαίνετο ἔξω.

— Τί χάλια εἶν' αὐτά, Μάριε;

— Σούτ! μὴ πολλὰ λόγια, εἶπεν ὁ Μάριος, μόνον βοηθῆστέ με νὰ ἔβγω ἀπὸ 'δῶ μέσα, καὶ ἀφ' οὗ ἔβγω 'πῆτέ μου ὅτι θέλετε.

Ἔτρεξεν εὐθὺς ὁ Δουμποδάνος καὶ ἔφερε μίαν ξυλίνην κλίμακα, τὴν ἔρριψαν εἰς τὴν δεξαμενήν, τὴν ἐστήριξαν εἰς τὰ χείλη τῆς δεξαμενῆς καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου ἀνέβη ὁ Μάριος «σὰν βρεγμένη γάτα.» Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν κολλημένα ἐπάνω του καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κινήσῃ τοὺς πόδας του. Τὸν ἐβοήθησαν οἱ δύο ἄλλοι καὶ κατώρθωσε νὰ πηδήσῃ ἔξω.

Κυττάξατε ὅμως τὴν μανίαν του· δὲν ἔβαλε γνῶσιν διὰ τὸ λουτρὸν τὸ ὁποῖον ἔκαμε χωρὶς νὰ θέλῃ, ἀλλὰ ἐκράτει ἀκόμη εἰς τὴν χεῖρά του τὸ ὀψάριον τὰ ὁποῖον εἶχε συλλάβῃ. Τί τον ἔμελεν ἂν «ἔγινε παππί;» ἀρκεῖ ὅτι ἔκαμεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤθελε. Ναί, ἀλλὰ πολὺ ἀκριβὰ ἐπλήρωσε τὴν εὐχαρίστησίν του ταύτην!

— Ἔλα τώρα, 'πᾶμε 'ς τὸν πύργον νὰ ἀλλάξῃς, εἶπεν ὁ Δουμποδάνος.

— Ὄχι, ὄχι! εἶπεν ὁ Μάριος, δὲν πηγαίνω, δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ γίνω μασκαρᾶς. Ἂν με ἰδοῦν 'ς αὐτὴν τὴν κατάστασιν οἱ γονεῖς σου, τί θὰ εἰποῦν; Στέκομαι ἐγὼ ἐδῶ, καὶ σεῖς πηγαίνετε νά μου φέρετε νὰ ἀλλάξω.

Τί νὰ κάμουν λοιπὸν καὶ αὐτοί; ἐπῆγαν καὶ οἰκονόμησαν μίαν ἐνδυμασίαν καὶ την ἔφεραν εἰς τὸν Μάριον, ὁ ὁποῖος γρήγορα γρήγορα ἐπέταξε τὰ στάζοντα ἐνδύματά του καὶ ἐφόρεσε τὰ στεγνά.

Τώρα σεῖς, μικροί μου ἀναγνῶσται, ἐνοήσατε βέβαια ὅτι ἔμαθαν οἱ γονεῖς τοῦ Δουμποδάνου τὸ πάθημα τοῦ Μαρίου, διότι ὁ Λεωνίδας ὡς καλὸν καὶ εὐπειθὲς παιδίον, τὸ εἶπεν εἰς αὐτοὺς διὰ νὰ εἰξεύρωσι τί τους γίνεται· ἀλλ' ὅμως ἐκεῖνοι, ἐπειδὴ ἦσαν ἄνθρωποι εὐγενεῖς, ὑπεκρίθησαν ὅτι δὲν ἔχουν εἴδησιν, καὶ ὅτε εἶδον τὸν Μάριον μὲ ἄλλα ἐνδύματα, δὲν ἀπέδειξαν τίποτε, διὰ νὰ μὴ ἐντραπῇ ὁ φίλος τοῦ υἱοῦ των.

ΙΒ'

Αἱ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

Θ! τέσσαρες φίλοι ἐπανῆλθον εἰς τὸ Λύκειον καὶ μετὰ πολλῆς χαρᾶς εἶδον ἀλλήλους. Ἕκαστος δὲ αὐτῶν ἐδιηγεῖτο τὰς ὀλίγας ἡμέρας τῆς ἐξόδου.

— Ἔ! Μάριε; εἶπεν ὁ Μοντανῆς εἰς τὸν Καπάνην. Τώρα ἦλθε καὶ ἡ σειρά μου. Ἐνθυμεῖσαι ὅτι σε ἐπαίξαμεν «κορώνα ἢ γράμματα» καὶ ὅτι πρῶτος σε ἐκέρδησεν ὁ Σαιζάνης καὶ δεύτερος ὁ Δουμποδάνος. Ἐγὼ εἶμαι ὁ τελευταῖος, ἀλλ' ἐγὼ θὰ ἔχω περισσότερον κέρδος, διότι θά σε χαρῶ περισσότερον. Αὐτὸ δὰ δέν το ἐσυλλογίσθητε σεῖς, καὶ ἐκύτταξε μειδιῶν τὸν Δουμποδάνον καὶ τὸν Σαιζάνην.

— Ἀλήθεια! εἶπον καὶ οἱ δύο, καλὰ λές, Μοντανῆ. Τόσον τὸ καλλίτερον διὰ σέ.

— Λοιπὸν μετ' ὀλίγους μῆνας θὰ ἔλθῃς μαζί μου εἰς τοῦ θείου μου, καὶ νὰ ἰδῇς πῶς θά σε δεχθῇ διότι πρέπει νὰ εἰξεύρῃς ὅτι ἐκεῖ κάτω ὅλοι σε γνωρίζουν.

— Πῶς! μὲ γνωρίζουν ἀπὸ τώρα;

— Ἐγώ τους ἔγραψα χίλια δύο καλὰ διὰ σέ.

— Μετὰ χαρᾶς θὰ ἔλθω μαζί σου, ἐκτὸς μόνον ἐὰν...

Καὶ διέκοψε τὸν λόγον του συλλογισμένος. Ἔπειτα δὲ εὐθὺς ἐπανέλαβεν:

— Ἐκτὸς μόνον ἐάν μου γράψουν οἱ γονεῖς μου νὰ ὑπάγω.

— Ἀ! βέβαια, εἶπεν ὁ Δουμποδάνος, ἐννοῶν ὅτι ὁ Καπάνης ὅσον καὶ ἂν ἠγάπα τοὺς φίλους του, ἐπρο-

τίμα φυσικὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του πλησίον τῶν γονέων του. Ἀ! βέβαια αὐτὸ δὰ δὲν θέλει καὶ ἐρώτημα.

— Καὶ εὔχομαι εἰλικρινῶς νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ πόθος σου, ἂν καὶ θά μου κοστίσῃ πάρα πολὺ ὁ χωρισμός σου, φίλτατέ μου Μάριε, εἶπεν ὁ Μοντανῆς.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου Γεώργιε, σ' εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ Μάριος σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του.

— «Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε», εἶπεν ὁ Σαιζάνης ὡς φιλόσοφος.

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ταχέως καὶ οἱ μικροὶ φίλοι μας παρεσκευάζοντο διὰ τὰς θερινὰς ἐξετάσεις. Οὐδὲν δυσάρεστον συνέβη ἐν τῷ μεταξύ, καὶ αἱ καθημεριναὶ ἔριδες πρὸς τοὺς ξένους συμμαθητὰς ἐφαίνοντο ὅτι ἐλησμονήθησαν πλέον ὁριστικῶς.

Οἱ μαθηταὶ εἰργάζοντο φιλοτιμούμενοι τίς θὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον, διότι ἐσυλλογίζοντο πόσην χαρὰν ἤθελον αἰσθανθῇ οἱ φιλόστοργοι γονεῖς των. Μάλιστα δὲ ὁ Μάριος ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἂν θὰ ἀξιωθῇ νὰ φέρῃ ὁ ἴδιος τὸ βραβεῖόν του εἰς τὴν πατρίδα του, νά το ἐγχειρίσῃ εἰς τοὺς γονεῖς του. Ἀλλὰ περὶ τούτου δὲν ἦτο βέβαιος, διότι αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας εἶχε λάβῃ παρὰ τῶν γονέων του δὲν ἔλεγον τίποτε βέβαιον. Ἀλλὰ πάλιν ὅμως ἤλπιζεν ὅτι καὶ ὁ πατήρ του καὶ ἡ μήτηρ του θὰ ἔκαμνον τὸν κόσμον ἄνω κάτω, θὰ ἔκαμνον τὰ ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ οἰκονομήσουν τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἐχρειάζοντο διὰ τὸ ταξείδιόν του.

Εἰς τὴν τελευταίαν του ἐπιστολὴν ὁ Μάριος ἔγραφε πρὸς τὴν μητέρα του ὅτι πολὺ ἐπεθύμησε τὴν πατρικὴν οἰκίαν, καὶ ὅτι θά ἦτο πολὺ εὐτυχής, ἐὰν δυνηθῇ νὰ ἴδῃ τοὺς ἀγαπητοὺς γονεῖς του καὶ νὰ ἀσπασθῇ τὴν δεξιάν των. Ἐπερίμενε λοιπὸν ἀπάντησιν, καὶ ἦτο ἐν πολλῇ ἀγωνίᾳ.

Αἴφνης πρωΐαν τινὰ ἀνοίγει ἡ θύρα τῆς τάξεώς του, καὶ εἰσέρχεται μὲ βίαν ὁ ἐπιστάτης· ὁ ὁποῖος εἶπε δυνατά:

— Ὁ Καπάνης εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ.

— Ἐγώ; ἠρώτησεν ὁ Μάριος μὲ ἀπορίαν.

— Μάλιστα, σύ.

Ὁ Μάριος ἐσηκώθη παρευθὺς καὶ ἠκολούθησε τὸν ἐπιστάτην. Καὶ ἐν ᾧ ἐβάδιζεν ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Τί νὰ με θέλῃ ὁ κύριος Τελόριμος! Ἐγὼ δὲν ἔκαμα καμμίαν ἀτάξίαν. Ἔχω καλοὺς βαθμοὺς καὶ εἰς τὰ μαθήματα καὶ εἰς τὴν συμπεριφοράν. Τί τρέχει λοιπόν;

Ταῦτα συλλογιζόμενος εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο πολὺ σοβαρὸς καὶ ἀνεγίνωσκεν ἐπιστολήν. Δὲν ἤρεσεν εἰς τὸν Μάριον ἡ πολλὴ σοβαρότης τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ.

— Λογιώτατε, εἶπεν ὁ κύριος Τελόριμος, ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, λογιώτατε, ἔχω νά σου ἀνακοινώσω κάτι τι σπουδαῖον.

Ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ ἐφανέρωνε καὶ σοβαρότητα καὶ ἀγάπην, ἀλλὰ περισσότερον ἐφανέρωνεν ἀγάπην.

Ὁ Μάριος προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ τί ἦτο τὸ σπουδαῖον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον εἶχε νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς αὐτὸν ὁ κύριος Τελόριμος, ὁ ἀγαπητός του ἐπιμελητής.

— Εἰξεύρεις, λογιώτατε, ὅτι ὑπάρχει μεταξύ μας ἓν μέγα μυστικόν.

— Μάλιστα, κύριε ἐπιμελητά, ἀλλὰ δὲν καταλαμβάνω...

— Στάσου νά σου βοηθήσω τὴν μνήμην σου. Ἐνθυμεῖσαι ὅταν εἰσῆλθες εἰς τὸ γραφεῖον τοῦτο τὴν πρώτην πρώτην φοράν;

— Ἀ! μάλιστα, μάλιστα, κύριε ἐπιμελητά! ἐνθυμοῦμαι.

— Ἐνθυμεῖσαι τὸ γράμμα, τὸ ὁποῖόν σου ἔκλεψαν καὶ τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα περιεῖχε, διὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς δίδακτρα τοῦ Λυκείου;

Ὁ Μάριος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν εἶπε τίποτε.

— Ἐνθυμεῖσαι τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς εἰσόδου σου εἰς τὸ Λύκειον, τὴν ἀλληλογραφίαν τὴν ὁποίαν εἶχα μὲ τοὺς γονεῖς σου, καὶ τέλος πάντων τὴν ἡμέραν τὴν ὁποίαν σου ἀνήγγειλα ὅτι τὰ πράγματα ἐβολεύθησαν καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ εἶσαι τακτικὸς μαθητὴς τοῦ Λυκείου;

— Μάλιστα, ἐνθυμοῦμαι, κύριε ἐπιμελητά, καὶ ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν χάριν τὴν ὁποίαν μου ἐκάματε. Εἰς σᾶς ὀφείλω τὴν ὑποτροφίαν μου.

— Στάσου, μὴ βιάζεσαι! εἶπεν ὁ κύριος Τελόριμος, δὲν ὀφείλεις εἰς ἐμὲ ὅσα νομίζεις ὅτι ὀφείλεις.

— Πῶς, κύριε...

— Ὄχι, διότι τὴν ὑποτροφίαν τὴν ὁποίαν ἐζήτησα χάριν σοῦ, δέν την ἐπέτυχα.

— Τί λέγετε, κύριε ἐπιμελητά! εἶπεν ὁ Μάριος μὲ πολὺν φόβον.

— Λέγω τὴν ἀλήθειαν, παιδί μου.

— Μὰ τότε λοιπόν, εἶπεν ὁ ταλαίπωρος Μάριος, πῶς ἔμεινα εἰς τὸ Λύκειον; Τὰ δίδακτρα εἶνε πληρωμένα;...

Ὁ κύριος ἐπιμελητὴς ἔνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Λοιπὸν εἶνε πληρωμένα τὰ δίδακτρά μου; Καὶ ποῖός τα ἐπλήρωσε; Διότι ἐγὼ εἰξεύρω ὅτι ὁ πατήρ μου δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ κάμῃ νέαν θυσίαν! Τὸ εἰξεύρετε πολὺ καλά, κύριε ἐπιμελητά!

— Τὸ εἰξεύρω ἀλλὰ δὲν ἐπλήρωσαν τὰ δίδακτρα οἱ γονεῖς σου.

— Τίς λοιπὸν τὰ ἐπλήρωσε, τίς; ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος μετὰ συγκινήσεως καὶ ἀγανακτήσεως.

— Ἡσύχασε, παιδί μου, καὶ μὴ παραφέρεσαι, εἶ-

πεν ὁ κύριος Τελόριμος, προσπαθῶν νὰ καταπραΰνῃ τὴν ἔξαψιν τοῦ Μαρίου. Τώρα εὐθὺς θὰ μάθῃς τὸ μυστικὸν περὶ τοῦ ὁποίου σοι ὡμίλησα. Μάλιστα, ὀφείλεις νὰ συγκινηθῇς ὅταν ἀκούσῃς ὅ τι θά σου εἴπω, καὶ ἡ συγκίνησίς σου θὰ εἶνε καλὴ καὶ εὔλογος· ἀλλ' ὅμως νὰ μή το θεωρήσῃς προσβολὴν καὶ ἀγανακτήσῃς, καθώς σε βλέπω ἕτοιμον, διότι θὰ πικράνῃς ἕνα σου φίλον γενναῖον καὶ ἐπιστήθιον. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀΰθόρμητος, μόνος του, χωρὶς νὰ τοῦ το εἴπῃ κανείς, ἠθέλησε νὰ ἀναλάβῃ τὴν πληρωμὴν τῶν διδάκτρων σου μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ μὴ γίνῃ γνωστὸν τὸ ὄνομά του εἶνε ὁ . . .

— Ἀ! τὸν ἐμάντευσα, τὸν εἰξεύρω! ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος, καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἐγέμισαν δάκρυα.

— Τὸν ἐμάντευσες, Μαριέ μου, εἰπέ το σὺ λοιπὸν πρῶτος τὸ ὄνομά του!

Καὶ εὐθὺς ὁ Μάριος ἐψιθύρισεν:

— Εἶνε ὁ Γεώργιος Μοντανῆς!

— Αὐτὸς εἶνε, τὸν εὑρῆκες, Μάριε. Καὶ ἡ προθυμία μὲ τὴν ὁποίαν εἶπες τὸ ὄνομά του, ἀποδεικνύει τὴν εἰλικρίνειάν σου καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην σου πρὸς τὸν καλόν σου φίλον. Μὲ αὐτὸν σου τὸν τρόπον ἐξώφλησες ἐν μέρει τὸ ἠθικόν σου χρέος, ὡς πρὸς δὲ τὸ πραγματικὸν χρέος . . .

— Αὐτὸ πρέπει νὰ το πληρώσωμεν, εἶπεν ὁ Μάριος περίλυπος· ἀλλὰ πῶς νὰ το πληρώσωμεν!

— Εἶνε πληρωμένον, εἶπεν ὁ κύριος Τελόριμος.

— Πληρωμένον! πληρωμένον, εἴπετε, κύριε ἐπιμελητά! Καὶ τίς τὸ ἐπλήρωσε;

— Οἱ γονεῖς σου, παιδί μου.

— Οἱ γονεῖς μου! ἀλλὰ πῶς το ἔμαθαν . . .

— Ἡ μήτηρ σου μ' ἔγραψε πρό τινων ἡμερῶν, καὶ με ἠρώτα ἐὰν ἤμην εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ. Ἔπειτά μ' ἐπληροφόρει ὅτι ὁ πατήρ σου ἐπώλησεν ἓν οἰκόπεδον καὶ ἐκέρδησε τόσον πολλὰ χρήματα, ὥστε εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ ὑπάγῃς νὰ διέλθῃς τὰς διακοπάς μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς σου, καὶ ὅτι ἦσαν πλέον εἰς θέσιν νὰ ἐξακολουθήσουν αὐτοὶ τὴν πληρωμὴν τῶν διδάκτρων . . .

— Τί χαρά! τί εὐτυχία! ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος διακόπτων τὸν κύριον ἐπιμελητήν.

— Ἀλλά, Μαριέ μου, μὴ βιάζεσαι, διότι τώρα θὰ ἰδῇς ὅτι, ἂν οἱ γονεῖς σου ἐξοφλοῦν τὸ χρέος των τὸ ὁποῖον ἔχουν πρὸς τὸν Μοντανῆν, ἀλλ' ὅμως σύ, Μαριέ μου, θὰ πληρώσῃς δυστυχῶς κατ' ἄλλον τρόπον ἓν μέρος τοῦ χρέους τούτου.

— Τί ἐννοεῖτε, κύριε ἐπιμελητά; ἠρώτησεν ὁ Μάριος μὲ ἀπορίαν.

— Ὅταν ἔλαβα τὸ γράμμα τῆς μητρός σου καὶ ἀνέγνωσα τὴν καλὴν εἴδησιν, ἐνόμισα καθῆκόν μου νὰ γράψω εὐθὺς πρὸς τοὺς γονεῖς σου καὶ νὰ ἀποκαλύψω εἰς αὐτοὺς τὴν γενναίαν πρᾶξιν τοῦ Μοντανῆ.

— Ἐκάμετε πολὺ καλά, κύριε ἐπιμελητά, εἶπεν ὁ Μάριος, καί σας ἀπήντησαν; . . .

— Μάλιστα. Σήμερον ἔλαβα τὸ γράμμα τοῦτο. Ἡ μήτηρ σοῦ ἀποστέλλει τὰ ὀφειλόμενα πρὸς τὸν Μοντανῆν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας της — καὶ θὰ ἰδῇς καὶ μόνος σου μὲ πόσην χαρὰν το γράφει —, ἀλλά μου γράφει καὶ κάτι τι πολὺ δυσάρεστον διὰ σέ.

— Τί γράφει, κύριε ἐπιμελητά; ἠρώτησεν ὁ Μάριος, αἰσθανόμενος πάλιν μεγάλην ἀνησυχίαν.

— Γράφει ὅτι δὲν ἐπερίμενεν ὅτι τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ἐπλήρωσε διὰ σὲ ὁ Μοντανῆς εἶνε τόσον πολύ, καὶ διὰ νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος τοῦτο, ἀναγκάζεται νὰ στείλῃ ὅλας της τὰς οἰκονομίας, ὥστε ἐφέτος εἶνε ἀδύνατον . . .

— Νὰ με πάρουν νὰ διέλθω μαζί των τὰς διακοπάς; ἀνεφώνησεν ὁ ταλαίπωρος Μάριος μετὰ λυγμῶν.

— Μὴ λυπεῖσαι τόσον, Μαριέ μου! Διάβασε τὴν ἐπιστολὴν τῆς μητρός σου καὶ θὰ παρηγορηθῇς καὶ θὰ λάβῃς θάρρος.

Καὶ ἔδωκεν ὁ κύριος Τελόριμος τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Μάριον.

— Πήγαινε τώρα, Μαριέ μου, καὶ ἐνθυμοῦ ὅτι τὸ μυστικὸν τὸ ὁποῖόν σου ἀπεκάλυψα, τὸ γνωρίζει μόνον ὁ Μοντανῆς, οἱ γονεῖς σου καὶ ἐγώ· ἄλλος κανεὶς δὲν το εἰξεύρει καὶ δὲν πρέπει νὰ το μάθῃ ψυχή.

Ὁ Μάριος ἀφ' οὗ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ, ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ τὴν ἐπιστολὴν τῆς μητρός του.

Ἡ κυρία Καπάνη ἔγραφεν ὅτι πολὺ ἐλυπεῖτο διότι δὲν ἠδύνατο νὰ προσκαλέσῃ πλησίον της τὸν ἀγαπητόν της Μάριον, καὶ προσεπάθει νὰ τον παρηγορήσῃ μὲ λόγους, τοὺς ὁποίους μόνον αἱ μητέρες εἰξεύρουν νὰ γράφουν ὅταν θέλουν νὰ παρηγορήσουν τὰ λυπημένα τέκνα των. Ἔπειτα ἐξέφραζε τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ συζύγου της καὶ τὴν ἰδικήν της πρὸς τὸν Γεώργιον Μοντανῆν, καὶ παρήγγελλεν εἰς τὸν υἱόν της νὰ φιλήσῃ τὸν καλὸν ἐκεῖνον νέον, ἀπαράλλακτα ὅπως ἤθελε κάμῃ αὐτὴ ἡ ἰδία.

Αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις συνεκίνησαν πολὺ τὸν Μάριον, καί του ἐνθύμισαν τὸ πρὸς τὸν Μοντανῆν χρέος του. Καὶ ἐπειδὴ ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τοῦ διαλείμματος, ἐπῆγε καὶ ἐστάθη ἔξω τῆς θύρας τῆς τάξεως τοῦ Μοντανῆ πρὶν σημάνῃ ὁ κώδων.

Καὶ εὐθὺς ὡς ἐξῆλθεν ὁ Μοντανῆς, ἔλαβε τὴν χεῖρά του ὁ Μάριος, καί τον ἔσυρε μὲ ὁρμὴν κατὰ μέρος, ὁ δὲ Μοντανῆς ἐκύτταζε τὸν φίλον του μὲ ἀπορίαν, καὶ δὲν εἶξευρε καὶ αὐτὸς τί ἔχει, καί τον σύρει μὲ τόσην βίαν.

Ὁ ταλαίπωρος ὁ Μάριος ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ ὁ λαιμός του ἦτο κατάξηρος καὶ ἡ φωνή του ἐπνίγετο εἰς τὸν λάρυγγά του. Ἐξεδίπλωσε λοιπὸν

καὶ αὐτὸς καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν Μοντανῆν τὴν ἐπιστολὴν τῆς μητρός του, καὶ διὰ τῶν τρεμόντων δακτύλων του ἔδειξεν εἰς αὐτὸν νὰ ἀναγνώσῃ τὸ μέρος τῆς ἐπιστολῆς τὸ ὁποῖον ἔλεγε περὶ αὐτοῦ.

Ἔπειτα δὲ πρὶν ὁ Γεώργιος συνέλθῃ ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ του, ὁ Μάριος ὥρμησε πρὸς αὐτόν, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τον κατεφίλει. Τόσον δέ τον ἔσφιγξεν, ὥστε ἐκινδύνευσε νὰ τον πνίξῃ.

— Φθάνει πλέον, Μάριε, εἶπεν ὁ Γεώργιος προσπαθῶν ἡσύχως νὰ ἀπαλλαχθῇ τῶν χειρῶν τοῦ Μαρίου. Καί σε παρακαλῶ νὰ μου ὑποσχεθῇς ὅτι ἄλλοτε δὲν θὰ μου ἐνθυμίσῃς ὅ,τι ἔκαμα χάριν σοῦ. Οἱ φίλοι ἔχουν καθῆκον νὰ κάμνουν ὅ τι δύνανται πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν φίλων των· λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὸ καθῆκόν μου ἔκαμα καὶ οὐδὲν ἄλλο. Καθὼς βλέπεις λοιπόν, ἀγαπητέ μου φίλε, εἶσαι ἠναγκασμένος νὰ ἔλθῃς εἰς τοῦ θείου μου νὰ περάσωμεν μαζὶ τὰς διακοπάς.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Καπάνης, καὶ τοῦτο ὅσα ἴσα μὲ παρηγορεῖ. Θά με κολάσῃ ὁ Θεὸς ἂν παραπονεθῶ διὰ τίποτε, ἀφ' οὗ ἔτυχες σὺ 'μπροστά μου, πολύτιμέ μου φίλε.

— Ἀμ' ἐλησμόνησες τὸν Δουμποδάνον καὶ τὸν Σαιζάνην;

— Ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Μάριος. Πόσας ὑποχρεώσεις ἔχω καὶ εἰς τοὺς τρεῖς σας!

— Ἂς λείπουν τώρα πλέον αἱ πολλαὶ συγκινήσεις, εἶπεν ὁ Μοντανῆς. Τώρα ἰδοὺ τί νὰ κάμῃς. Νὰ γράψῃς εἰς τὴν μητέρα σου ὅσα συνέβησαν μεταξύ μας, καὶ διαβεβαιώσε τὴν περὶ τοῦ πρὸς αὐτὴν σεβασμοῦ μου. Πρὸς τὸ παρὸν σκάλιζε τὰς ἐξηγήσεις σου καὶ τὰ θέματά σου, καὶ προσπάθησε νὰ λάβῃς κανὲν βραβεῖον, καὶ φαντάσου πόσον θὰ χαροῦν ἐκεῖ κάτω! Ἔπειτα θὰ ἔλθῃς εἰς τοῦ θείου μου καὶ ἐκεῖ θὰ ἔχωμεν προσκεκλημένους τὸν Δουμποδάνον καὶ τὸν Σαιζάνην, καὶ ἂν δὲν κατορθώσωμεν πλέον νὰ σε διασκεδάσωμεν, νὰ μὴ εἴμεθα ἄνθρωποι!

Ὁ Μάριος παρηγορηθεὶς σχεδόν, ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐργασίαν του, μιμούμενος τὸ παράδειγμα τῶν τριῶν φίλων, οἱ ὁποῖοι ἠμιλλῶντο πῶς νὰ φανῶσιν ἄξιοι βραβείου.

Οὕτω πως παρῆλθεν ὁ χρόνος μέχρι τῶν θερινῶν ἐξετάσεων.

Μετ' ὀλίγον ἔληξαν καὶ αἱ γενικαὶ ἐξετάσεις, καὶ ἄλλος λόγος δὲν ἐγίνετο εἰς τὸ Λύκειον, ἢ περὶ τῆς διανομῆς τῶν βραβείων. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων δὲν εἶχον γίνῃ ἀκόμη γνωστά, ἐφιθυρίζοντο ὅμως διάφορα ὀνόματα, ὅτι ὁ δεῖνα παραδείγματος χάριν θὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον τῆς ἱστορίας, ὁ δεῖνα τὸ βραβεῖον τῶν μαθηματικῶν, ὁ δεῖνα τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπά. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν βέβαια, ἦσαν ἁπλαῖ φῆμαι, ὅπως πάντοτε συμβαίνει, καὶ ἕνεκα τούτου πάντες οἱ μαθηταὶ ἦσαν ἀνω κάτω καὶ δὲν εἶχον τὸν νοῦν των εἰς τὴν κεφαλήν των.

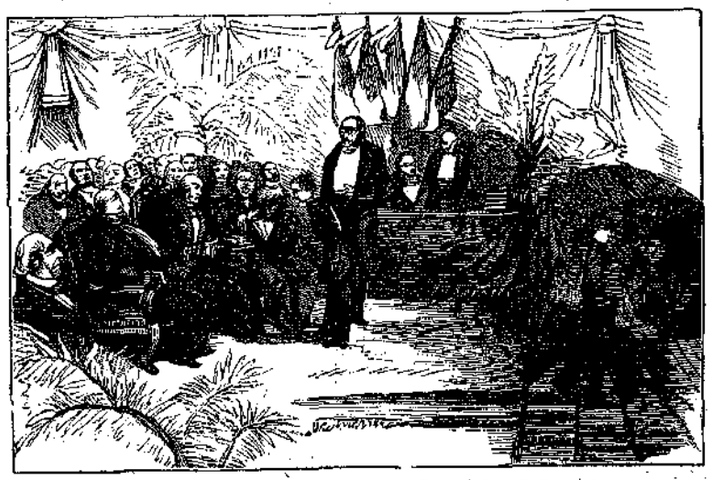

« ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΗΛΘΕ ΚΑΙ Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΜΗΣ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ »

Τέλος πάντων ἦλθε καὶ ἡ ἡμέρα τῆς διανομῆς τῶν βραβείων.

Ὁ διευθυντὴς ἐξεφώνησε κατάλληλον λόγον καὶ εἰς τὸ τέλος εἶπε καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βραβευθέντων μαθητῶν.

Ποίαν χαρὰν ἠσθάνθη ὁ Μάριος ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦ Μοντανῆ! ἐχειροκρότησεν ἐξ ὅλης του ψυχῆς καὶ καρδίας.

Καὶ ὁ Σαιζάνης ἔλαβε δύο ἢ τρία βραβεῖα.

Ὁ δὲ Μάριος Καπάνης ἤκουσε καὶ αὐτὸς τὸ ὄνομά του καὶ ὅτι λαμβάνει τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς Ἱστορίας καὶ Γεωγραφίας. Περιττὸν νὰ εἴπωμεν πόσον ἐχάρη, συλλογιζόμενος μάλιστα τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν ἔμελλον νὰ αἰσθανθῶσιν οἱ γονεῖς του.

Τέλος καὶ ὁ Δουμποδάνος, ὁ ἐξαίρετος Δουμποδάνος, ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸ δεύτερον βραβεῖον εἰς τὸ ἑλληνικὸν θέμα.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΔΕΒΩ)

ΜΑΚΡΑΝ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Πατρίς μου, χαῖρε! Ἐν σοὶ ἀκμαία
Ἡ δάφνη θάλλει καὶ ἡ ἐλαία.
Εὐώδη τἀνθη τοῦ ἔαρός σου·
Ὁ οὐρανός σου
Κυαναυγής.
Ἑλλὰς φιλτάτη! Τὸ καύχημά μου!
Μακρόθεν δέξαι τὰ δάκρυά μου,
Πρὸς σὲ μὲ πόθον τὸ πνεῦμα τείνω
Καὶ στόνους χύνω
Βαρυαλγής.

Πατρίς μου, χαῖρε! Ἡ θάλασσά σου
Μὲ χάριν παίζει ὁλόγυρά σου.
Κτυπᾷ τὸ κῦμα ἐν μελῳδίᾳ·
Ἡ παραλία
Τερπνῶς ἠχεῖ.
Ἑλλὰς φιλτάτη! Τὸ καύχημά μου
Πρὸς σὲ πετῶσι τὰ ἄσματά μου.
Πρὸς σὲ πετῶσιν ἐν νοσταλγίᾳ
Καὶ ἡ καρδία
Καὶ ἡ ψυχή.

Αλ. Κατακουζηνος

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ

Ρίψατε τὸ βλέμμα σας ἐπὶ τοῦ χάρτου τῆς Εὐρώπης· ἐν τῷ μέσῳ τῆς Μεσογείου θὰ ἴδητε μίαν τριγωνικὴν νῆσον χωριζομένην διὰ πορθμοῦ ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν. Εἶνε ἡ Σικελία, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζον Τριναχρίαν ἐξ αἰτίας τῶν τριῶν ἄκρων ἢ ἀκρωτηρίων της. Ἐκεῖ λέγουσιν ὅτι ἐτάρη ζωντανός, εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς, πελώριος γίγας ὀνομαζόμενος Τυφώς. Ἡ δεξιά του χεὶρ εἶνε κάτω ἀπὸ τὸ ἓν ἐκ τῶν τριῶν ἀκρωτηρίων τῆς νήσου, ἡ ἀριστερά του κάτω ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ οἱ πόδες του κάτω ἀπὸ τὸ τρίτον. Σειραὶ ὀρέων ἔχουν τὰς ρίζας των ἀνάμεσα εἰς τὰ δάκτυλά του. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ βαρύνει ἡ Αἴτνα, τὸ θεόρατον ἡφαίστειον τὸ ὁποῖον ἀκαταπαύστως καπνίζει καὶ χύνει ποταμοὺς φλογῶν. Ἡ στήλη τοῦ καπνοῦ εἶνε ἡ ἀναπνοή τοῦ γίγαντος ὁ ὁποῖος ἀναπνέει διὰ τοῦ ἀνοίγματος τοῦ βουνοῦ. Τὸ ρεῦμα τῆς φλογερᾶς λάβας εἶνε ὁ ἀρδὸς ὁ ὁποῖος χύνεται ἀπὸ τὰ θυμωμένα χείλη του. Ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν κινηθῇ ἐκεῖ κάτω ὅπου εἶνε, ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν τανύσῃ τὰ μέλη του, τὸ ἔδαφος τρέμει· ἂν θελήσῃ νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ πλευρόν, τὰ βουνὰ τρέμουν, αἱ πόλεις κρημνίζονται, ἡ νῆσος διασχίζεται ἀπὸ κρημνοὺς καὶ ἀβύσσους.

Μίαν ἡμέραν ἡ Σικελία εἶχε κλονισθῆ παρὰ πολύ, ὁ δὲ Πλούτων, ὁ Θεὸς τοῦ Ἅδου κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ μαῦρον ἀνάκτορόν του, τοῦ ὁποίου οἱ θόλοι ἐκινδύνευον νὰ σχισθοῦν, καὶ ἀνέβη ἐπάνω διὰ νὰ ἰδῇ τί συνέβαινε, ἀνησυχῶν μήπως καμμίαν στιγμὴν ἀπὸ κανὲν μεγάλον ἄνοιγμα τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καταβῇ εἰς τὸ σκοτεινόν του βασίλειον. Ἀλλ' ὁ κίνδυνος εἶχε περάσει. Ὁ γίγας Τυφὼς ἀφ' οὗ ἐτίναξεν ἀπὸ ἐπάνω του πέντε ἐξ βουνὰ τὰ ὁποῖα ἐστενοχωροῦσαν τοὺς ὤμους του, ἡσύχασεν· ὁ Πλούτων λαβὼν θάρρος ἤρχισε νὰ περιτρέχῃ τὴν νῆσον διὰ νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον πρὶν ἐπιστρέψῃ καὶ πάλιν εἰς τὸ θλιβερόν του βασίλειον.

Ἡ πεδιὰς ἐφόρει τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐνδυμασίαν τῆς ἀνοίξεως, εἰς τὰς ὄθχας τῶν ρυακίων ροδοδάφναι εὐωδίαζον τὸν ἀέρα μὲ τὴν πικράν των εὐωδίαν. Οἱ νάρκισσοι καὶ αἱ ἀνεμῶναι ἐστόλιζον τὴν χλόην τῶν λιβαδίων. Ὁ οὐρανὸς ἦτο γαλανός, τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν εἰς τὰ κλαδιά των· ὅλη ἐκείνη ἡ καλλονὴ τῆς φύσεως ἐπροξένει γλυκεῖαν συγκίνησιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ σκυθρωποῦ μονάρχου καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ λησμονῇ τὰς λύπας του. Ὁ Θεὸς τοῦ Ἅδου, μεγαλοπρεπὲς στέμμα φορῶν, διέτρεχεν ἡσύχως τὴν πεδιάδα, καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἐξ ἐβένου ἅρματός του, τὸ ὁποῖον ἔσυρον τρεῖς ἵπποι πλέον μαῦροι ἀπὸ τὸ κάρβουνον, τοὺς ὁποίους δηλύθυνε μὲ ἀργυροῦς χαλινούς. Ὁ ἄξων τοῦ ἅρματος ἦτο ἀπὸ χρυσόν, αἱ ἀκτῖνες τῶν τροχῶν ἦσαν ἀπὸ ρουβίνια, τὰ ὁποῖα στρεφόμενα ἐσκόρπιζον λάμψεις ζωηροτέρας ἀπὸ τὴν ἀστραπήν.

Ἔξαφνα ἀνάμεσα εἰς ὑψηλὰ χόρτα ἑνὸς λιβαδίου βλέπει κόρας νὰ παίζουν μὲ φαιδρότητα, καὶ νὰ μαζεύουν ἄνθη διὰ νὰ κάμουν ἀνθοδέσμας. Ἡ Περσεφόνη, ἡ μεγαλειτέρα, ἐγέμισε τὸ καλάθι της καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ μαζεύῃ καὶ ἄλλα ἄνθη τὰ ὁποῖα κρατεῖ εἰς τὴν ποδιάν της. Ἡ μήτηρ της, ἡ Δήμητρα, φροντίζουσα διὰ τὰ χωράφια καὶ τὰ προϊόντα τῆς γῆς, τὴν ἀφῆκε μακράν της νὰ παίζῃ μὲ τὰς συντρόφους της. Ἔξαφνα κάτι τι ὡς ἀνεμοστρόβιλος καπνοῦ καὶ φλογῶν περνᾷ μὲ κρότον τὸ λιβάδι καὶ ἡ Περσεφόνη γίνεται ἄφαντος, φωνάζουσα εἰς βοήθειάν της, μὲ σπαρακτικὰς κραυγὰς τὰς φίλας της, πρὸ πάντων τὴν μητέρα της. Τὴν εἶχεν ἁρπάξει ὁ Πλούτων, ὅστις μαγευθεὶς ἀπὸ τὴν καλλονὴν αὐτῆς τὴν ἔπῃρε μαζί του εἰς τὸν Ἅδην διὰ νὰ την κάμῃ βασίλισσαν καὶ σύζυγόν του.

Ὁ Πλούτων μὲ τὴν μίαν χεῖρά του διευθύνει τοὺς ἵππους, οἵτινες τρέχουν ὡς ἡ ἀστραπή, μὲ τὴν ἄλλην κρατεῖ τὴν αἰχμάλωτον, ἥτις θέλει νὰ ὁρμήσῃ νὰ φύγῃ.

— Μητέρα! μητέρα! φωνάζει κατατρομαγμένη.

— Μητέρα! μητέρα! ἀντιλαλοῦν οἱ βράχοι.

Ἔπειτα δὲν ἀκούεται τίποτε πλέον εἰμὴ τὸ κύλισμα τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης. Εἰς τὸ βάθος μιᾶς κοιλάδος, χωμένης μέσα εἰς τὰ βουνά, ὁ Πλούτων κτυπᾷ τέλος τὴν γῆν μὲ τὸ σκῆπτρόν του.

Μία ἄβυσσος ἀνοίγεται τρομερά, κατασκότεινη, μυρίζουσα θειάφι. Τὸ ἅρμα βυθίζεται μέσα εἰς αὐτὴν φωτιζόμενον ἀπὸ τὴν λάμψιν τὴν ὁποίαν σκορποῦν τὰ ρουβίνια τῶν ἀκτίνων τῶν τροχῶν. Ἂν κανεὶς εὑρίσκετο εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, θὰ ἤκουε νὰ ἐξέρχωνται ἐκ τῶν σπλάγχνων τῆς γῆς αἱ φωναὶ τῆς κόρης, «Μητέρα! μητέρα!» αἱ ὁποῖαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔγειναν ἀδύνατοι καὶ ἐξηφανίσθησαν ὅλως διόλου. Ἡ ἄβυσσος ἐκλείσθη καὶ ἐσκέπασε τὴν κόρην. Κανεὶς δὲν ἠξευρεν ὅτι τὴν Περσεφόνην ἥρπασεν ὁ Θεὸς τοῦ Ἅδου.

Τὸ βράδυ, ἔρχεται ἡ Δήμητρα καὶ δὲν εὑρίσκει πλέον τὴν θυγατέρα της, τὴν ὁποίαν θρηνοῦν αἱ φίλαι της, καθήμεναι κάτω ἀπὸ δένδρον, παραιτήσασαι ἀπὸ τὴν λύπην των τὰς ἀνθοδέσμας των.

— Ποῦ εἶνε ἡ Περσεφόνη; ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ της μὲ ἀγωνίαν.

— Δέν το εἰξεύρομεν, ἀπεκρίνονται αἱ κόραι· ἕνας καπνὸς ἐφάνη ἔξαφνα εἰς τὴν πεδιάδα καὶ ἡ φίλη μας ἔγεινεν ἄφαντος.

Ἡ Δήμητρα τρέχει τριγύρω, ἐξετάζει παντοῦ· ἐρωτᾷ τὸν ἕνα, παρακαλεῖ τὸν ἄλλον. Κανεὶς δὲν εἶδε, κανεὶς δὲν ἤκουσε τὴν κόρην της.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ εὑρίσκεται εἰς ἀγωνίαν· μεγάλον δυστύχημα θὰ συνέβη εἰς τὴν κόρην της. Ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζεται· θέλει νὰ ἐπανεύρῃ τὴν κόρην της, καὶ ἂν πρόκειται ἀκόμη νὰ την ζητῇ νυχθημερὸν τρέχουσα εἰς ὅλην τὴν γῆν. Περνᾷ τὴν κορυφὴν τῆς Αἴτνης, ἀνάπτει εἰς τὰς φλόγας τοῦ ἡφαιστείου ἕνα κλάδον πεύκης διὰ νὰ της φωτίζῃ ὡς πυρσὸς εἰς τὸ σκότος. Ἐκείνην τὴν νύκτα καὶ πολλὰς ἔπειτα νύκτας, μῆνας ὁλοκλήρους καὶ ἔτη ὁλόκληρα μία λάμψις ἐφαίνετο εἰς τὰ σκοτεινὰ δάση, εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, εἰς τὰς βαθείας κοιλάδας, ὡσὰν κανὲν ἄστρον ἀποχωρισθὲν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν νὰ ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του ἐπὶ τῆς γῆς. Ἦτο ὁ πυρσὸς τῆς Δήμητρος ζητούσης τὴν θυγατέρα της· ἦτο ὁ δαυλὸς τῆς πεύκης ὁ ὁποῖος ἤναπτεν ἅμα ἤρχετο ἡ νὺξ καὶ ἐρώτιζε χωρὶς νὰ καίεται. Ἡ Δήμητρα ἐξήτασεν ὅλα τὰ μέρη τῆς Σικελίας χωρὶς νὰ μάθῃ τίποτε διὰ τὴν Περσεφόνην, ὅτε μίαν ἡμέραν, εἰς κατασκονισμένον δρόμον ἐλαιοφυτευμένον ἀπὸ τὰ δύο μέρη, διήρχετο μία γραῖα, κυρτὴ ἀπὸ τὸ γῆρας, ἀκουμβοῦσα εἰς χονδρὸν ῥαβδίον μισοκαμμένον εἰς τὸ ἄκρον. Κομμένη ἀπὸ τὴν κούρασιν καὶ ἀπὸ τὴν δίψαν, μόλις εἰμποροῦσα νὰ σύρῃ τοὺς γεροντικοὺς πόδας της, ἐκτύπησε τὴν θύραν πτωχικῆς τινος καλύβης. Μία νέα της ἤνοιξεν ἐνδυμένη ῥάκη, ἀλλὰ περιποιητικὴ καὶ καλή. Παρεκάλεσε τὴν ἄγνωστον νὰ ἔμβῃ καὶ μὲ χάριν τῇ ἔδωκε κάθισμα νὰ καθίσῃ.

— Πολὺ κουρασμένη φαίνεσαι, μητέρα, εἶπε, κάθησε. Θὰ πάγω ν' ἀρμέξω τὴν κατσίκα διὰ νὰ σου δώσω γάλα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὸ μαυρισμένον χονδρὸν ῥαβδίον τὸ ὁποῖον ἡ γραῖα ἀκούμβησεν εἰς τὸν τοῖχον ἔβγαλε τόσον δυνατὴν λάμψιν, ὥστε τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καλύβης ἐνόμιζες ὅτι ἐφωτίσθη ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Ἡ ζωηρὰ λάμψις μόνον μίαν στιγμὴν διήρκεσεν, ἐπειδὴ δὲ ἡ νέα τῆς καλύβης ἦτο γυρισμένη πρὸς ἄλλο μέρος καὶ δὲν εἶδε τὸν δαυλόν, ἐνόμισεν ὅτι ἡ λάμψις ἐκείνη ἦτο καμμία ἀστραπή, τὸ ὁποῖόν την ἐξέπληξε πολύ, διότι εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν ἐφαίνετο κανὲν σύννεφον. Ἐντούτοις ἔφερεν εἰς τὴν γραῖαν τὸ γάλα ἀφρισμένον. Ἡ ἄγνωστος ἐπῆρε τὴν γαβάθαν μὲ τρέμουσαν χεῖρα. Ἤρχισε νὰ πίνῃ σιγὰ σιγά· τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμβαίνει εἰς τὴν καλύβην ἓν κακόπαιδον τῆς γειτονιᾶς, κακοφορεμένον, τὸ ὁποῖον πηγαίνει καὶ στέκει μὲ αὐθάδειαν ἐμπρὸς εἰς τὴν γραῖαν καὶ την λέγει λαίμαργον. Δευτέραν φορὰν τὸ καπνισμένον χονδρὸν ῥαβδίον τῆς γραίας ἤστραψεν, ἀλλὰ τώρα τόσον ἄγρια ὥστε ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἐπῆρε φωτιά. Ἡ γραῖα ῥίπτει εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ παιδίου τὸ ὁποῖόν την ὕβρισε τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ γάλακτός της. Θαῦμα! Τὸ κακόπαιδον μεταβάλλεται εἰς ἀηδῆ σαύραν, μὲ πρασίνας φολίδας καὶ λευκὰ στίγματα τὰ ὁποῖά τα ἔκαμνον αἱ σταγόνες τοῦ γάλακτος. Προσπαθεῖ νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ· ἡ φωνὴ πνίγεται εἰς τὸν στενὸν λαιμὸν τοῦ ἐντόμου. Φεύγει ἕρπουσα ἐπὶ τῶν κοντῶν ποδῶν της, πηγαίνει καὶ κρύπτεται εἰς τὰς σχισμάδας τῶν πλησίον βράχων, ὅπου καὶ τώρα ἀκόμη την βλέπομεν νὰ ζεστένεται εἰς τὸν ἥλιον.

Συγχρόνως δὲ ἡ ἐλεεινὴ γραῖα ἔγεινε μεγαλοπρεπὴς γυνή, ἡ ὁποία δίδει θάρρος εἰς τὴν νέαν τῆς καλύβης, λέγουσα εἰς αὐτήν:

— Μὴ φοβῆσαι τίποτε, κόρη μου, ἐμπρὸς ἔχεις τὴν Δήμητρα, ποὺ τρέχει καὶ ζητεῖ τὴν θυγατέρα της, ναὶ τὴν Δήμητρα, ἡ ὁποία θὰ ἐνθυμῆται πάντοτε τὸ γάλα ποὺ της ἔδωσες.

Ἔπειτα διὰ μιᾶς ἔγεινεν ἄφαντος· ἀλλὰ πολὺν καιρὸν ἀκόμη τὸ μέρος τοῦ τοίχου τὸ ὁποῖον ἤγγισεν ὁ καπνισμένος δαυλὸς ἔχυνε γλυκὺ φῶς, καὶ ἡ καλύβη ἐμοσχοβολοῦσεν ἀπὸ τὴν εὐωδίαν τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἀναχωρήσασα ἡ Θεά.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗι ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΚΑΤΩΘΙ 20 ΕΙΚΟΝΩΝ

(Τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ ἴδε ἐν σελ. 174)

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Το καθηκον

Συχνά σας παραγγέλλουν, καλά μου παιδία, νὰ κάμνετε τὸ καθῆκόν σας· συχνὰ σας λέγουν ὅτι μόνον ἐκεῖνο τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον κάμνει ὅλα τὰ καθήκοντά του εἶνε φρόνιμον παιδίον, τὸ ἀγαπᾷ ὁ Θεός, καὶ εἶνε ἄξιον τῆς ἀγάπης τῶν γονέων καὶ τῶν διδασκάλων του· πρέπει λοιπὸν νὰ μάθετε ἀκριβῶς τί εἶνε τὸ καθῆκόν σας.

Ἡ Διαπλασις ἡ ὁποία ἀγαπᾷ πολὺ τοὺς μικρούς της φίλους καὶ τὰς μικράς της φίλας καὶ θέλει τὸ καλόν των, θὰ γράψῃ συχνὰ τί εἶνε τὸ καθῆκον.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι ὅ,τι διατάσσει τὸ καθῆκον πρέπει νὰ το κάμνετε ἀκριβῶς· ἂς εἶνε δύσκολον, δυσάρεστον, κοπιῶδες, πρέπει νὰ το κάμνετε.

Μὴ το φοβῆσθε ὅμως τὸ καθῆκον· ἡ δυσκολία του περνᾷ καὶ μένει ἡ εὐχαρίστησις ὅτι ἐξετελέσατε τὸ καθῆκόν σας, καὶ ἡ τοιαύτη εὐχαρίστησις εἶνε ἡ μεγαλειτέρα εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου.

Μὴ λησμονῆτε προσέτι ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε πανταχοῦ παρών, ὅτι τα βλέπει ὅλα, καὶ ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ κρύψετε τίποτε ἀπ' αὐτόν, ὅτι ἀνταμείβει τοὺς καλοὺς καὶ τιμωρεῖ τοὺς κακούς.

Το καλον—Το κακον

Εἶνε εὔκολον νὰ διακρίνωμεν τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν· πρὸς τοῦτο φθάνει τὰ παιδία νὰ ἀκούουν τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων καὶ τῶν διδασκάλων των· ἡ ὑπακοὴ λοιπὸν εἰς τοὺς ἀνωτέρους μας εἶνε ἓν ἀπὸ τὰ πρῶτά μας καθήκοντα, καὶ μας ὁδηγεῖ νὰ κάμνωμεν τὸ καλὸν καὶ νὰ ἀποφεύγωμεν τὸ κακόν.

Ὅταν δὲν εἰξεύρετε ἂν πρέπῃ νὰ κάμετε ἢ νὰ μὴ κάμετέ τι, ὅταν δὲν ἔχετε πλησίον σας τοὺς γονεῖς σας ἢ τοὺς διδασκάλους διὰ νὰ σας συμβουλεύσουν, ἐνθυμηθῆτε τὴν παραγγελίαν ἐκείνην ἡ ὁποία εἶνε ἡ βάσις πάσης ἠθικῆς: «Μὴ κάμνετε εἰς τοὺς ἄλλους ὅ,τι δὲν θέλετε νὰ κάμνουν οἱ ἄλλοι πρὸς σᾶς».

Ἐρωτᾶτε τὸν ἑαυτόν σας πρὶν κάμετε ἢ εἰπῆτε τίποτε:

«Θὰ ἤμην εὐχαριστημένος ἂν μοῦ ἔκαμνεν ἄλλος αὐτὸ τὸ ὁποῖον θὰ κάμω ἐγώ;

»Ὁ πατήρ μου, ἡ μήτηρ μου, ὁ διδάσκαλός μου, θὰ μ' ἐπαινέσουν διὰ τὴν διαγωγήν μου;»

Ἐὰν ἡ ἀπάντησις εἶναι: Ναί, μὴ διστάζετε, κάμετε ὅ,τι σκοπεύετε.

Ἂν, ἀφοῦ ἐρωτήσετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν ἑαυτόν σας, μία μυστικὴ φωνὴ σᾶς εἴπῃ: Αὐτὸ ποὺ θὰ κάμῃς εἶναι κακόν· ὁ πατήρ σου, ἡ μήτηρ σου, ὁ διδάσκαλός σου δὲν θὰ σοῦ το ἐπέτρεπαν

Τότε, παιδίον, μὴ το κάμῃς τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο· μὴ νομίζῃς ὅτι κανεὶς δὲν σε βλέπει· σὲ βλέπει ὁ Θεός, καὶ ἂν κάμῃς τὸ κακόν, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ μετανοήσῃς.

Η κοσμιοτης

Ἡ κοσμιότης συνίσταται εἰς τὸ νὰ φερώμεθα καὶ ὁμιλῶμεν μὲ εὐπρέπειαν καὶ εὐσχημοσύνην.

Αἱ ζωηραὶ καὶ ἀπότομοι κινήσεις, αἱ φωναί, ἡ δυνατὴ ὁμιλία, εἶνε ἐναντία πρὸς τὴν κοσμιότητα.

Ὁ Λυκοῦργος, ὁ νομοθέτης τῆς Σπάρτης διὰ νὰ προλάβῃ τὰς ἀκόσμους πράξεις τὰς ὁποίας ἦτο δυνατὸν νὰ κάμουν τὰ παιδία, διέταξε νὰ περιπατοῦν σιωπηλὰ εἰς τοὺς δρόμους, νὰ ἔχουν τὰς χεῖράς των σκεπασμένας μὲ τὸ φόρεμά των, νὰ μὴ βλέπουν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἀλλὰ μόνον ἐμπρὸς εἰς τοὺς πόδας των.

Εἶνε σφάλμα νὰ βλέπῃ κανεὶς ὅ,τι δὲν πρέπει νὰ ἴδῃ, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ νὰ ἐμβαίνῃ εἰς μέρη τῶν ὁποίων ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος.

Πρὸ πάντων εἰς τὴν συμπεριφοράν των καὶ εἰς τὴν ἐνδυμασίαν των τὰ παιδία πρέπει νὰ εἶνε κόσμια.

Εἰς τοὺς ἀρχαίους, ἐτιμωρεῖτο τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἐτόλμα νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ κοινὸν μὲ φορέματα εἰς κακὴν κατάστασιν εὑρισκόμενα.

Τώρα δὲν τιμωρεῖται ὁ στρατιώτης ὁ ὁποῖος δὲν διατηρεῖ καλὰ τὴν στολήν του, ὁ ὁποῖος παρουσιάζεται εἰς τοὺς ἀνωτέρους του ἢ καὶ ἐξέρχεται εἰς τοὺς δρόμους μὲ στολὴν ὄχι καθαράν;

Ἡ καθαριότης λοιπὸν καὶ ἡ κοσμιότης εἶνε καθήκοντα εἰς τὰ ὁποῖα πρέπει ἀπὸ τὴν μικράν των ἡλικίαν νὰ συνεθίσουν τὰ παιδία.

Μαθετε να κολυμβατε

Ἡ καθαριότης καὶ ἡ ἐγκράτεια διατηροῦν ὑγιὲς τὸ σῶμα, ἀλλὰ ἡ ἄσκησις τὸ ἐνδυναμόνει. Διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι, οἱ ὁποῖοι καὶ τὴν γενναιότητα τὴν ἐλογάριαζαν μίαν ἀπὸ τὰς ἀρετάς, ἐνόμιζον τὴν γυμναστικὴν καθῆκόν των καὶ ὑπεχρέωναν τὰ παιδία καὶ τοὺς νέους νὰ γυμνάζωνται τακτικά. Μία ἀπὸ τὰς ὑγιεινοτέρας καὶ ὠφελιμωτέρας, συγχρόνως δὲ καὶ εὐχάριστος γύμνασις εἶνε τὸ κολύμβημα· πρέπει μάλιστα νὰ το νομίζωμεν ὡς καθῆκόν μας διότι εἶνε καθῆκον ν' ἀποκτήσωμεν, ἂν δυνάμεθα, τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ βοηθήσωμεν τοὺς ὁμοίους μας.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἀδιαφορίαν ἢ δειλίαν δὲν μανθάνει νὰ κολυμβᾷ, εἶνε ἔνοχος, διότι καὶ τὸν ἑαυτόν του ἐκθέτει εἰς κίνδυνον νὰ πνιγῇ, καὶ τοὺς ἄλλους ποτὲ δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ βοηθήσῃ ὅταν κινδυνεύῃ ἡ ζωή του.

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

Η ΕΥΤΥΧΗΣ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

ΜΥΘΟΣ

Ἕνα πρωΐ, μόλις ἐξύπνησεν ὁ λύκος εἰς τὴν μοναχικήν του κατοικίαν, μία ἀλώπηξ περάσασα ἀπ' ἐκεῖ τῷ εἶπε:

— Ἡ σημερινὴ ἡμέρα θά σου εἶνε πολὺ εὐτυχισμένη.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ λύκος.

— Διότι ὁ ἥλιος ἔρριψεν ἐπάνω σου τὰς ἀκτῖνάς του τὴν στιγμὴν ὅπου ἤνοιξες τὰ βλέφαρά σου.

— Ἀ! δὲν εἶχα σκοπὸν νὰ ἔβγω ἔξω σήμερα. ἀλλ' ἀφ' οὗ μου κάμνεις τόσον καλὴν προφητείαν θὰ ἔβγω νὰ κάμω τὸν γῦρόν μου.

Σηκόνεται λοιπὸν καὶ ἀναχωρεῖ.

Εἰς τὸ δάσος ἐπεριπάτουν δύο κλέπται οἱ ὁποῖοι ἐκράτουν ἓν μεγάλον κομμάτι βῳδινοῦ κρέατος τὸ ὁποῖον εἶχον κλέψει. Ἅμα εἶδον τὸ φοβερὸν ζῷον ἔρριψαν κατὰ γῆς τὸ κλοπιμαῖόν των καὶ ἔφυγαν κατατρομαγμένοι.

— Ἀ! εἶπεν ὁ λύκος, ἡ γειτόνισά μου εἶχε δίκαιον. Καλὴ ἀρχή! Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ φάγω αὐτὸ τὸ βῳδινὸ πρωΐ πρωΐ. Εἶνε παχὺ καὶ θὰ διψῶ ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του καὶ φθάνει εἰς ἓν λιβάδι ὅπου μία φοράδα ἔβοσκε μὲ τὸ πουλάρι της. Προχωρεῖ πρὸς τὴν μητέρα καὶ της λέγει:

— Σήμερα εἶμαι εὐτυχὴς λύκος καὶ ἔχω ὄρεξιν νὰ φάγω τὸ πουλάρι σου.

— Ὦ! ἀπεκρίθη ἡ φοράδα, τέτοια ἐπιθυμία ἀπὸ πρόσωπον σὰν καὶ σᾶς εἶνε μεγάλη τιμὴ δι' ἡμᾶς. Ἀλλὰ πρὶν χορτάσετε τὴν ὄρεξίν σας, μοῦ κάμνετε μίαν χάριν; Ἤκουσα νὰ λέγουν ὅτι εἶσθε περίφημος ἰατρός. Μοῦ ἐμβῆκεν ἓν ἀγκάθι εἰς τὴν πτέρναν μου. Ἂν θέλετε νὰ ἴδῆτε ποῦ εἶνε καὶ νὰ μού το βγάλετε, θὰ με γλυτώσετε ἀπὸ φοβερὸν πόνον· κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ ὡσὰν ἐσᾶς αὐτὴν τὴν ἐγχείρισιν.

— Περίφημος ἰατρός! ἐψιθύρισεν ὁ λύκος. Δὲν εἴξευρα ὅτι εἶχα καὶ αὐτὸ τὸ προτέρημα. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ καλὴ φοράδα ξεύρει βέβαια τί λέγει.

Πλησιάζει λοιπὸν καὶ της λέγει:

— Δεῖξέ μου τὸ πόδι σου ποῦ πονεῖ.

Ἡ φοράδα τότε τοῦ καταιβάζει κατακέφαλα ἓν τόσον δυνατὸν λάκτισμα ὥστε τον ῥίπτει κάτω λιπόθυμον, αὐτὴ δὲ φεύγει μὲ τὸ πουλάρι της.

Μετὰ τινας στιγμὰς ὁ λύκος σηκόνεται μανιῶδης, διότι μία φοράδα τον ἐγέλασε καὶ τον μετεχειρίσθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἐν τούτοις εἶπε: Ἐγὼ πταίω, γιατὶ ἠθέλησα νὰ κάμω τὸν ἰατρόν. Ἂς εἶνε· πάλι καλά! δὲν ἔσπασε κανένα πόδι μου· ἡ ἀλεποῦ μοῦ εἶπεν ὅτι ἡ σημερινὴ ἡμέρα θἆνε πολὺ εὐτυχισμένη δι' ἐμέ. Ἐμπρὸς λοιπόν!

Φθάνει πλησίον ἑνὸς νερομύλου καὶ βλέπει μίαν γουρούναν μὲ ἓν παχουλὸν γουρονόπουλον ὀρεκτικώτατον.

— Ἀ! εἶπε νὰ ἕνα ἐλαφρὸ κομμάτι διὰ τὸ στομάχι μου. Καὶ εἶπε τὴν ἐπιθυμίαν του εἰς τὴν γουροῦναν.

— Μεγάλη τιμή μου, εἶπεν αὐτή, ἕνας τόσον εὐγενὴς ἀφέντης νὰ θέλῃ νὰ μου πάρῃ τὸ μικρό μου. Μὰ κυττάξετε· δὲν εἶνε καθαρό. Δόσετέ μου καιρὸν νὰ το πλύνω διὰ νὰ το παρουσιάσω ὅπως πρέπει εἰς τὴν ὑμετέραν ἐξοχότητα.

Ἐξοχότης! εὐγενὴς ἀφέντης! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ λύκος. Κανεὶς ἕως τώρα δὲν μου ἔδωκε τόσους τίτλους. Ἀλλὰ βεβαίως τους δέχομαι διότι τὸ ἀγαθὸν αὐτὸ πλάσμα μοῦ τους δίδει μὲ τόσην εὐχαρίστησιν· ἔπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὴν γουροῦναν:

— Πήγαινε, τῇ εἶπε, περιποιήσου το ὅπως θέλεις τὸ παιδί σου καὶ φέρε μού το ἐδῶ. Σὲ περιμένω.

Ἡ γουρούνα ῥίπτεται ἀμέσως εἰς τὸ νερὸν μὲ τὸ μικρόν της, κολυμβᾷ ἕως εἰς τὸν νερόμυλον καὶ γίνεται ἄφαντος.

— Τί ἐντροπή, ἐψιθύρισεν ὁ λύκος, ν' ἀφήσω νὰ με γελάσῃ τὸ χονδροειδὲς αὐτὸ ζῷον. Ἡ φιλοδοξία ἔγεινεν αἰτία νὰ κάμω αὐτὴν τὴν ἀνοησίαν. Ἐν τούτοις ἡ ἀλώπηξ μοῦ εἶπεν ὅτι ἡ σημερινὴ ἡμέρα θά μου εἶνε εὐτυχισμένη, κ' ἐγὼ πεινῶ.

Καὶ ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τὸν νερόμυλον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τίποτε πλέον δὲν ἤλπιζε, βλέπει εἰς ἕνα ἀγρὸν δύο τράγους παλαίοντας.

Τὸ κρέας τοῦ τράγου εἶνε πολὺ τραχύ. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὴν εὐτυχῆ του ἡμέραν, ὁ λύκος δὲν ἔφαγε τίποτε, θὰ φάγῃ διὰ το πρόγευμά του ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο παλαιστάς, καὶ τοις λέγει καθαρὰ τὸ σχέδιόν του.

— Μεγάλη τιμὴ δι' ἡμᾶς, ἀποκρίνεται ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν. Ἀλλὰ θά σε παρακαλέσωμεν πρὶν φάγῃς τὸν ἕνα ἐξ ἡμῶν νὰ μας κάμῃς μίαν χάριν. Φιλονεικοῦμεν μὲ τόσην ζωηρότητα ποῖος νὰ κάμῃ κατοχὴν τοῦ ἀγροῦ τούτου, ἀφ' οὗ ἕως τώρα ματαίως ἐζητήσαμεν τὴν συγκατάθεσιν τῶν δικαστῶν. Ὅλοι εἰξεύρουν ὅτι εἶσαι μέγας νομοδιδάσκαλος. Θέλετε νὰ λύσετε σεῖς τὸ ζήτημα; Καθίσατε μίαν στιγμὴν. Ὁ ἀντίδικός μου θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἓν ἄκρον τοῦ ἀγροῦ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ ἄλλο. Θὰ ὁρμήσωμεν καὶ οἱ δύο. Ὅποιος τρέχει γρηγορώτερα, αὐτὸς θὰ πάρῃ τὸ χωράφι.

— Μέγας νομοδιδάσκαλος, ψιθυρίζει ὁ λύκος, δὲν ἤξευρα ὅτι εἶχα καὶ αὐτὴν τὴν σοφίαν· ἀλλὰ την ἔχω βεβαίως ἀφ' οὗ το βεβαιοῖ τὸ εὐφυὲς αὐτὸ ζῷον. Λοιπὸν σύμφωνοι, ἀνέκραξε. Ἀρχίσατε· ἐγὼ θὰ σας κρίνω.

Οἱ δύο τράγοι τότε ἀπομακρύνονται, ἔπειτα ὁρμῶσι συγχρόνως ἐπ' αὐτοῦ, τὸν κτυποῦν μὲ τὰ κέρατά των τόσον πολὺ ὥστε ὁ λύκος ἔχασε τὴν ἀναπνοήν του, οἱ δὲ δύο τράγοι ἔφυγαν.

— Εἶμαι ἡλίθιος, εἶπεν ὁ λύκος συνερχόμενος εἰς τὸν ἑαυτόν του· πῶς ἄφησα καὶ με ἐγέλασαν τόσον χονδροειδῶς. Ἡ ἀλώπηξ ἐν τούτοις μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ σημερινὴ ἡμέρα μου θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχής, καὶ ὅμως πεινῶ τρομερά. Πρέπει νὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου.

Μετ' ὀλίγον ἀνακαλύπτει ἀγέλην προβάτων μανδρισμένων μέσα εἰς ἓν λιβάδι χωρὶς σκύλον καὶ χωρὶς βοσκόν. Τί κελεποῦρι!

— Φίλοι μου, τοῖς λέγει, σήμερον ἡ ἡμέρα μου εἶνε εὐτυχισμένη καὶ ἐν ἀπὸ σᾶς θὰ γίνῃ φαγητόν μου.

— Μεγάλη τιμὴ δι' ἡμᾶς ἀπεκρίθη ἓν ἀπὸ τὰ πρόβατα. Ἀλλὰ πρὶν νὰ ἐκλέξετε, μεγαλόψυχε αὐθέντα, μᾶς κάμνετε μίαν χάριν; Ὅλοι ἠξεύρουν ὅτι εἶσθε μουσικὸς πρώτης τάξεως. Ἐχάσαμεν τὸν κριόν μας ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ διδάσκαλός μας εἰς τὴν μουσικήν. Μᾶς δίδετε σεῖς μάθημα ᾠδικῆς, καὶ μᾶς ψάλλετε κάτι τι μὲ τὴν μελῳδικήν σας φωνήν;

— Μουσικὸς πρώτης τάξεως! ἐψιθύρισεν ὁ λύκος· δὲν ἤξευρα ὅτι εἶχα καὶ αὐτὴν τὴν χάριν. Ἀλλ' ἀφ' οὗ τα λέγει τὸ καλὸν πρόβατον θὰ εἰπῇ ὅτι εἶνε ἀληθεια. Ἂς κάμω λοιπὸν τὸ θέλημα τοῦ κοπαδιοῦ, ἂς τραγῳδήσω.

Διὰ νὰ τον ἀκούσουν καλλίτερα ἀναβαίνει εἰς τὴν στέγην τῆς καλύβης τοῦ βοσκοῦ καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμίν του ἀρχίζει νὰ οὐρλιάζῃ. Ἀμέσως ὅλα τὰ πρόβατα βελάζουν, οἱ σκύλοι τῆς γειτονικῆς ἐπαύλεως γαυγίζουν, ἔπειτα ὁρμοῦν εἰς τὸ λιβάδι, ὁ δὲ κύριος τῆς ἐπαύλεως καὶ οἱ ὑπηρέται του τρέχουν κατόπιν των μὲ δίκρανα, κοντάρια, σκουπομάνικα· ὁ δυστυχὴς λύκος περικυκλωθεὶς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, δαγκαμένος, κτυπημένος, κ λισμένος εἰς τὸ χῶμα, κατορθόνει τέλος πάντων νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν ἐχθρῶν του καὶ φεύγει πληγωμένος, αἱματωμένος εἰς τὰ βάθη τοῦ δάσους.

— Ἄχ! εἶπε στενάζων· ἡ ματαιοδοξία μ' ἔκαμε ὅλως διόλου βλάκα! Ἐγὼ νὰ γελασθῶ ἀπὸ ἕνα πρόβατον, τὸ πλέον ἠλίθιον ζῷον. Τί ἐντροπή! Νὰ ἡ εὐτυχισμένη ἡμέρα πού μου ὑπεσχέθη ἡ κουμπάρα μου. Εἶμαι ἀφανισμένος ἀπὸ τὸ ξύλον, ἀποκαμωμένος κ' ἔχω μιὰν πεῖναν! Τοὐλάχιστον θὰ εὑρῶ τὸ βῳδινὸ κρέας πού ἄφησα σήμερον τὸ πρωΐ;

Μὲ μεγάλην δυσκολίαν προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἀφῆκε τὸ βῳδινὸν κρέας τὸ ὁποῖον εἶχον ἀφήσει οἱ κλέπται· ἀλλὰ τὸ εἶχε πάρει ἡ ἀλώπηξ.

Επιμυθιον. Μὴ πιστεύῃς τὰς κολακείας πού σου λέγουν καὶ μὴν ἔχῃς τὰς ἐλπίδας σου εἰς τὴν καλήν σου τύχην· φρόντιζε διὰ τὰς ἐργασίας σου καὶ μὴν ἀφίνῃς καμμίαν εὐκαιρίαν νὰ σου διαφύγῃ· εἰ δὲ μὴ θὰ πάθῃς τὴν τύχην τοῦ λύκου.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΕΥΚΟΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 152)

Ὁ Γεώργιος ἐζωγράφιζεν ὅ,τι ἔβλεπε. Ἐζωγράφισε τὸν σεβαστόν του πάππον καὶ τὸ μικρόν του ἀδελφάκι· ἄλογα ὡραῖα καὶ μεγαλοπρεπῆ ὅπως ὅσα

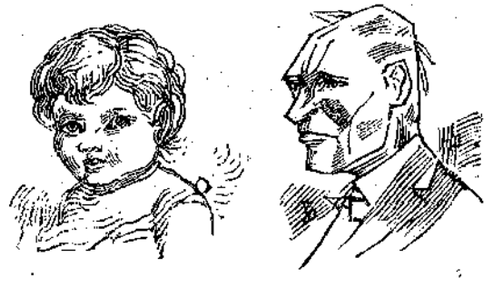

σύρουν λαμπρὰς ἁμάξας καὶ ἰσχνὰ καὶ κοκκαλιασμένα ὅπως ὅσα σύρουν κάρρα. Ὁ Γεώργιος ἐφήρμοζεν εἰς ὅλα αὐτὰ τὴν θεωρίαν τῶν καμπύλων καὶ τῶν εὐθειῶν γραμμῶν· τὰς πρώτας μετεχειρίσθη διὰ τὰ παιδία καὶ τὰ ἄλογα τῶν ἁμαξῶν, τὰς δευτέρας διὰ τὸν πάππον ὅστις εἶχε χάσει πλέον τὴν χάριν τῆς νεότητος, ὡς καὶ διὰ τοὺς ἰσχνοὺς ἵππους.

Ἐπίσης ἐσχεδίασεν ἕνα κύνον τὸν ὁποῖον εἶδε μέσα εἰς ἕνα κῆπον, τὸ μικρὸν γατάκι των, ἓν πτηνὸν τὸ ὁποῖον ἐπέτυξε πλησίον του. Μίαν ἡμέραν ἐν ᾧ

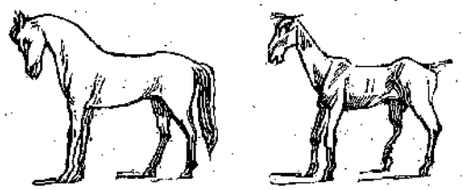

ἐπήγαινεν εἰς τὸ σχολεῖον εἶδεν ἕνα ἄνθρωπον νὰ κρατῇ τὸ παιδάκι του. Τὸ πρόσωπόν του ὁμοιάζει μὲ ἀπίδι καὶ τοῦ παιδιοῦ του μὲ μῆλον. Ὁ Γεώργιος λοιπὸν

κατ' ἀρχὰς σχεδιάζει τὰ δύο αὐτὰ ὀπωρικά· ἔπειτα κάμνει ἐπάνω εἰς αὐτὰ ὀφθαλμοὺς, μύτην, στόμα· ἔπειτα ζωγραφίζει χεῖρας καὶ πόδας καὶ ἡ ὁμοιότης εἶνε πλέον ὁλοφάνερη. Τὸ ἴδιον μέσον μεταχειρίζεται διὰ νὰ ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα ἑνὸς Κινέζου, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν στρογγυλὴν κεφαλήν του, καὶ τὸ μικρὸν σκουφάκι του, μὲ τὰ μεγάλα αὐτία του ὁμοιάζει μὲ μεγάλην σουπιέραν. Καὶ τόσον πολὺ ὁμοιάζει ὥστε ὅταν ὁ Γεώργιος ἐζωγράφισεν ἐπάνω εἰς τὴν σουπιέρχν ἓν μεγάλο στόμα, πλατείαν μύτην, καὶ δύο ὀφθαλμοὺς πλαγιαστοὺς ὀλίγον καὶ σῶμα κατάλληλον κινέζικα ἐνδυμένον, ὅλοι ἐνόμισαν ὅτι εὑρίσκοντο ἐνώπιον κανενὸς Κινέζου πρώτης τάξεως.

Ὁ Γεώργιος μίαν ἡμέραν διεσκέδαζε σύρων γραμμὰς μὲ τὸ μολυβδοκόνδυλόν του· αἱ γραμμαὶ αὗται δὲν παρίστανον τίποτε κατ' ἀρχάς.

— Τί ἠμπορεῖ νὰ χωρέσῃ μέσα εἰς αὐτὰς τὰς γραμμάς; εἶπεν ὁ Γεώργιος.

Καὶ σιγὰ, σιγὰ, ἀνεπαισθήτως ἐζωγράφισεν ἓν πουλάκι ὡς νὰ ἦτον ἕτοιμον νὰ ὁρμήσῃ κάπου.

Ἔπειτα πάλιν ἐξανάκαμε τὰς γραμμὰς ἀλλὰ μὲ κάποιαν ἀλλαγὴν ἐντὸς καὶ τὸ πουλὶ μετεβλήθη εἰς χονδροειδῆ βάτραχον.

— Ἀ! μπᾶ! καὶ κάτι ἄλλο εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ· ἂς δοκιμάσω, εἶπε, καὶ μὲ τὰς τρεῖς ἀρχικὰς γραμμὰς ἐζωγράφισεν ἓν παχυλὸν βαρελοειδὲς σκυλάκι μὲ λαιμοδέτην καὶ μὲ μικρούλαν οὐράν.

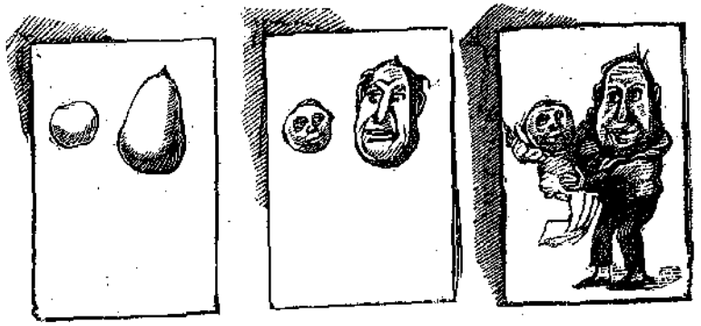

ἕνα ἄνθρωπον γονατιστὸν, μὲ τὸ μουστάκι του, τὸ ἐπανωφόρι του, τὸν μαῦρον λαιμοδέτην του.

Τί θαυματουργοὶ αἱ τρεῖς ἐκεῖναι γραμμαί· ὅ,τι θέλεις βγάζει ἀπ' αὐτὰς ὁ Γεώργιος ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὴν ζωγραφικήν.

Ἐλπίζω ὅτι ὅλοι οἱ μικροὶ ἀναγνῶσται τῆς Διαπλασεως θὰ μιμηθοῦν τὸν Γεώργιον καὶ θὰ κάμουν τὴν εὔκολον αὐτὴν ζωγραφικὴν ἡ ὁποία ἐν ᾧ φαίνεται ὡς παιγνιδάκι, ὡς διασκέδασις, ἠμπορεῖ ὅμως νὰ τους ὠφελήσῃ, διότι συνειθίζει τὴν χεῖρά των νὰ ζωγραφίζῃ, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς των νὰ διακρίνωσι καλλίτερον τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν ἑκάστου πράγματος, τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ πρῶτον χαρακτηριστικὸν παντὸς καλλιτέχνου.

Καὶ ὅμως δὲν ἐννοεῖ νὰ σταματήσῃ ὁ Γεώργιος· σύρει καὶ πάλιν τὰς γραμμάς του, καὶ ζωγραφίζει

(Μίμησις) Σοφια Δημου

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗι ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΕΝ. ΣΕΛ. 168 ΚΑΙ 169 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἐπιθυμοῦσι νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον εὑρίσκουσιν ἐν σελίδι 168 καὶ 169 εἴκοσιν εἰκονογραφίας αἱ ὁποῖαι θὰ τοῖς χρησιμεύσωσιν ὡς θέμα πρὸς σύνθεσιν διηγήματος.

Οἱ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς:

Α'. Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῇ εἰς τὴν ὁμιλουμένην γλῶσσαν καὶ νὰ μὴ περιέχῃ περισσοτέρας ἀπὸ 800 λέξεις. — Β'. Νά μας ἀποσταλῇ ἐγκαίρως, ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ προσεχοῦς Ἰουλίου. — Γ'. Οἱ διαγωνιζόμενοι πρέπει κάτωθεν τῆς ὑπογραφῆς των νὰ σημειώνωσι καὶ τὴν ἡλικίαν των, διότι: — Δ'. Μόνον οἱ μὴ εἰσελθέντες ἀκόμη εἰς τὸ 16 ἔτος τῆς ἡλικίας των δύνανται νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν. — Ε'. Τὸ καλλίτερον διήγημα θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ μὲ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον, καὶ μὲ τὴν ἡλικίαν τοῦ γράψαντος αὐτό· συγχρόνως θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ, ἂν μᾶς ἀποστείλῃ τὴν φωτογραφίαν του, καὶ θὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον τρεῖς τόμους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ κατ' ἐκλογήν του ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδεδομένων. — Εἰς τὸν γράψαντα τὸ διήγημα τὸ ὁποῖον θὰ κριθῇ ἄξιον τοῦ δευτέρου βραβείου θὰ δωρηθῶσι τρεῖς τόμοι τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ κατ' ἐκλογήν του. — Δύο ἄλλα διηγήματα, τὰ σχετικῶς καλλίτερα μετὰ τὰ δύο πρῶτα, θὰ ἐπαινεθῶσι. — Θὰ τύχωσι δ' εὐφήμου μνείας ὅσα θὰ κριθῶσιν ἄξια αὐτῆς.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Τὰ παιδία δὲν πρέπει νὰ ἐκτελῶσι βραδέως τὰς διαταγὰς τοῦ πατρός των καὶ τῆς μητρός των, δὲν πρέπει νά τους ἀναγκάζουν νά τας ἐπαναλαμβάνουν πολλάκις, ἢ νά τας ἐκτελοῦν μὲν ἀλλὰ χωρὶς προθυμίαν· τὰ παιδία τὰ ὁποῖα φέρονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποδεικνύουν ὅτι ἔχουν κακὸν χαρακτῆρα καὶ κακὴν καρδίαν.

* * *

Διατηρῆτε καθαριότητα εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς κατοικίας σας.

* * *

Οἱ νόμοι τῆς Πατρίδος εἶνε ἱεροί· ὁ παραβαίνων αὐτοὺς εἶνε κακὸς πολίτης.

* * *

Κάθε ἡμέραν θέτετε τὸ στρῶμά σας εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὰ σκεπάσματά σας εἰς τὸν ἥλιον, ἂν εἶνε δυνατόν.

Πρέπει νὰ πρωτιμῶμεν πάντοτε ἔντιμον πτωχίαν ἀπὸ πλούτη κερδαινόμενα μὲ ἔνοχα μέσα.

* * *

Αἱ παρατεταμέναι ἀγρυπνίαι καταστρέφουν τὴν ὑγείαν.

* * *

Εἰς τοὺς φίλους σου συμβούλευε ὄχι ὅσα τους εὐχαριστοῦν, ἀλλὰ ὅσα τους ὠφελοῦν.

* * *

Ἡ ἐργασία σας πρέπει νὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ἡλικίαν σας καὶ τὰς δυνάμεις σας.

* * *

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος περιφρονεῖ τὴν πτωχίαν ἢ τὴν ἀσημότητα τῶν γονέων του πράττει ἀσέβειαν καὶ ἔγκλημα, καὶ ὁ Θεὸς θὰ τον τιμωρήσῃ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ροδόπη ἐκάθητο μετὰ τῆς μητρός της εἰς τὴν αὔθουσαν.

Αἴφνης ἔγεινεν μικρὸς σεισμὸς καὶ ἡ Ροδόπη τρομάξασα ἔσπευσε νὰ ἴδῃ τὴν μικροτέραν ἀδελφήν της Φιφίκαν ἤτις εὑρίσκετο εἰς ἄλλο μέρος τῆς οἰκίας.

—Ἠσθάνθης τὸν σεισμόν, Φιφίκα; τὴν ἐρωτᾷ.

—Ὄχι, ἀπαντᾷ ἡ Φιφίκα, δὲν τον ἐνόησα καθόλου διότι ἤμην εἰς ἄλλο δωμάτιον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ

Κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν σχολείων:

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ Τί λέγεται ἀλεξικέραυνον;

ΜΑΘΗΤΗΣ Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς προφυλάττει ἀπὸ τὸν κεραυνόν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ Καὶ ποῖος τὸ ἐφεῦρε;

ΜΑΘΗΤΗΣ (Μετὰ ἀρκετὴν σκέψιν, θριαμβευτικῶς). Ὁ Ἀλέξης! διὰ τοῦτο ὠνομάσθη καὶ Ἀλεξικέραυνον...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κακουκίνου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Εἰς ἐνέργειαν! Εἰς ἐνέργειαν! μικραί μου φίλαι καὶ μικροί μου φίλοι. Ὁ διαγωνισμὸς τὸν ὁποῖον ἐπεριμένατε μὲ τόσον καρδιοκτύπι, μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν, ἔφθασε, ἦλθε, εἶνε εἰς τοῦτο τὸ φύλλον. Καὶ τί διαγωνισμός! πρώτης τάξεως· μὲ πολλάς, μὲ ἀφθόνους εἰκόνας, ζωηρός, ἀστεῖος, διδακτικός.

Ἀ νά σας ἰδῶ λοιπόν· ἐμπρός! σκεφθῆτε, ἐμπνευσθῆτε, ἐπινοήσατε, εὕρετε συνθέσατε ἓν διήγημα.

Παρετηρήσατε ποίαν ἐποχὴν ἐξέλεξε διὰ νά σας προτείνω τὸν διαγωνισμόν;

Τὰς παύσεις τὰς ἀγαπητὰς παύσεις ὅπου ὁ καθεὶς ξεκουράζεται ἀπὸ τὰ μαθήματά του, ὅπου ὁ καθεὶς ἔχει τὸ πνεῦμά του ζωηρόν, δροσερόν.

Τώρα κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰπῇ — Ἀχ τὰ μαθήματά μου μ' ἐμπόδισαν νὰ γράψω! — Τὰ μαθήματά μου ἔκαμαν κουρκοῦτι τὸ μυαλό μου, καὶ πῶς νὰ γράψω!—Νὰ μὴν εἴχαμε μαθήματα κ' ἔβλεπες, ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, τί διαγωνισμὸ ποὺ θά σου ἔστελλα.

Ἀοικόν! Ἐμπρός! τί στέκεσθε;

Νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ κἄτι τι κρυφὸν εἰς τὸ αὐτί.

Ὅσοι ἔχετε ὡραίας τοποθεσίας εἰς τὸ μέρος ὅπου κατοικεῖτε, πηγαίνετε νὰ ἐμπνευσθῆτε. Ὅσοι ἔχετε ἀκρογιαλιὰν πηγαίνετε καὶ καθήσατε εἰς τὴν ἄμμον ἢ εἰς κανένα βράχον καὶ βλέπετε τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος ἐμπρός σας, ὅπου θὰ φαίνεται καμμία βαρκοῦλα ἐμπρός σας μὲ λευκὸ πανί, καὶ ἐμπνευσθῆτε· ὅσοι ἔχετε δάσος καθήσατε ὑπὸ τὴν πυκνὴν σκιὰν κανενὸς δένδρου τὸ ὁποῖον το κινεῖ ὁ ἄνεμος καὶ ψιθυρίζει τὸ φύλλωμά του, καὶ γράψατε· ὅσοι ἔχετε κάμπον χλοερὸν ὅπου βόσκουν προβατάκια καὶ κοντὰ ἀπ' ἐκεῖ περνᾷ ἕνα ρυάκι ποὺ μουρμουρίζει τρέχοντας, καθήσατε ἐπάνω εἰς τὴν χλόην καὶ συντάξατε τὸ διήγημά σας.

Καὶ τώρα πλέον, καλὴν ἀντάμωσιν. Πῶς τα περιμένω τὰ διηγήματά σας, τὰ ὁποῖα βεβαίως θὰ γράψετε σεῖς, χωρὶς ξένο μυαλό, καὶ χωρὶς ξένο χέρι. Τοῦτο δὲν το λέγω διὰ νά σας προσβάλλω, ἄ! μπά! ἀλλὰ ἔτσι μόνον διὰ νὰ εἰπῶ νὰ προσέξετε, μήπως χωρὶς νά το ἠξεύρετε σᾶς γράψῃ κανεὶς τὸ διήγημά σας καὶ μοῦ το στεῖλῃ.

Δι' αὐτὸ καὶ μόνον.

Λοιπὸν νά σας ἰδῶ!

Ἡ *Μικρούλα Τραλαλὰ* εὐχαριστεῖ μὲ ὅλην της τὴν καρδίαν ὅλας τὰς ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ φίλας της καὶ ὅλους τοὺς φίλους της, οἱ ὁποῖοι τῆς ἔστειλαν ἀσπασμούς. Παρακαλεῖ δὲ ὅσας καὶ ὅσους ζητοῦν νὰ μάθουν τὸ ἀληθὲς ὄνομά της νὰ πιστεύσουν ὅτι μὲ ὅλην τὴν μεγάλην ἐπιθυμίαν ὅπου ἔχει νὰ τοῖς το εἰπῇ, δὲν ἠμπορεῖ, διότι ἔδωκεν εἰς τὸν ἑαυτόν της ὑπόσχεσιν νὰ μὴ μάθῃ καμμία καὶ κανεὶς ποία εἶνε αὐτὴ ἡ *Μικροῦλα Τραλαλά*· καὶ συνειθίζει, λέγει, νὰ φυλάττῃ τὰς ὑποσχέσεις της· διότι νομίζει, λέγει, ὅτι ἂν ἀρχίσῃ νὰ γελᾷ τὸν ἑαυτόν της θὰ συνειθίσῃ νὰ γελᾷ καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ τότε θ' ἀποκτήσῃ ἓν ἀπὸ τὰ χειρότερα ἐλαττώματα, καὶ θὰ εἶνε κακὸ κορίτσι, ἐν ᾧ θέλει νὰ εἶνε καλό. Ὥστε καὶ πάλιν παρακαλεῖ τὰς μικρὰς φίλας καὶ τοὺς μικροὺς φίλους της νὰ μὴ ζητοῦν τὸ ἀληθὲς ὄνομά της» Σὲ βεβαιῶ μικρούλα μου φίλη *Τραλαλά* ὅτι κάνεις διὰ δικηγόρος μιᾶς χαρᾷ (κρῖμα μόνον ποὺ εἶσαι κορίτσι!) διότι ἂν πεῖθῃς ὅταν ὁμιλῇς, ὅπως πείθεις ὅταν γράφῃς, θὰ κερδίζῃς ὅλας τὰς δίκας τοῦ κόσμου. Τί νά σου 'πῶ, ἐμένα μ' ἔπεισες, τὸ ἴδιο πιστεύω θὰ εἰποῦν καὶ οἱ φίλοι σου οἱ ὁποῖοι ζητοῦν νὰ μάθουν τί κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὸ παιγνιδιάρικο ψευδώνυμόν σου.

Πῶς νὰ μὴ συγκινηθῶ, *Γείτων τῆς Μυκάλης*, ἀφοῦ εἰς τὴν ἐπιστολήν σου μὲ ὀνομάζεις ἀδελφήν σου; «Σοὶ δίδω αὐτὸ τὸ ὄνομα, μοῦ γράφεις, διότι ἀληθῶς σοι λέγω ὅτι σε θεωρῶ ὡς ἀδελφήν μου, ἐπειδὴ ὅταν ἤμην ἀδιάθετος καὶ ὅλοι ἐβαρύνοντο νὰ μου κρατήσουν συντροφιὰν μόνον ἡ φιλτάτη μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἐκάθητο καὶ ἠγρύνει καθημερινῶς εἰς τὸ προσκεφάλαιόν μου καί μ' ἐπαρηγόρει· συνωμιλούσαμεν, μοῦ διηγεῖτο πολλὰ πράγματα ὥστε ἐλησμόνησα ὅτι ἤμην ἀσθενής.» Περαστικά σου, καλή μου φίλη. Πῶς ἤθελα νὰ ἔφθαναν τὰ χείλη μου μέχρι τῆς Σάμου διὰ νά σε γλυκοφιλήσω!

Μολονότι ἐβιάζεσο, *Τηλέμαχε*, ἡ ἐπιστολή σου ἦτο πολὺ καλὴ καὶ τὸ γράψιμόν σου κομψὸν καὶ εὐανάγνωστον. Πολὺ εὐχαριστημένη θὰ ἤμην ἐὰν ὅλοι οἱ φίλοι μου ἐβιάζοντο ὁμοίως μὲ σέ.

Δὲν εἶνε σωστὸν αὐτὸ ποὺ λέγεις, *Κύπριε Διάβολε*, ὅτι τὰ σαράντα λεπτὰ ἔγειναν αἴτια νά σ' ἐνθυμηθῶ· ἐγὼ σ' ἐνθυμοῦμαι πάντοτε κάθε λεπτὸν σχεδόν· τὴν καρδίαν μου, φίλε μου, δὲν την ἔχω ἐγὼ εἰς τὸ θυλάκιόν μου ὥστε νὰ ἐνθυμοῦμαι τοὺς φίλους μου διὰ τὰ χρήματά των.

Πολὺ καλὰ σᾶς λέγει ἡ διδασκάλισσά σας, *Μάχη τοῦ Μαραθῶνος*, «ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔχομεν μίαν πατρίδα, τὴν ἄλλην μητέρα μας, τὴν Ἑλλάδα, ἂν καὶ ἔχομεν καὶ μίαν ἰδιαιτέραν πατρίδα, ἐκείνην ὅπου ἐγεννηθήκαμεν·» εἰπὲ εἰς τὴν διδασκάλισσάν σου ὅτι την ἐκτιμῶ πολὺ δι' ὅσα σας λέγει καὶ ὅτι εἶνε ἀληθὴς διδασκάλισσα ἀφοῦ προσπαθεῖ νὰ βάλῃ εἰς τὴν καρδίαν σας τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἱερὰν μας πατρίδα.—Θὰ εἴπω εἰς τὰ *Ἐλληνόπουλον τοῦ Ὀλύμπου* νά σου φανερώσῃ τὸν τόπον του, ἂν θέλῃ.

Ἐγὼ πάντα το ἔλεγα ὅτι ἔχεις καλαισθησίαν, *Αἴθριε Οὐρανέ*, καὶ ἐβεβαιώθην πλέον ὅταν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου, καὶ εἶδα ὅτι λαμβάνεις τὸ βιβλίον σου καὶ πηγένεις κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ ἐκτεταμένου κήπου εἰς τὸν ὁποῖον εἶνε ἡ οἰκία σας καὶ μελετᾶς. Τί ὡραία ποὺ θὰ εἶνε ἡ μελέτη, ἔ; κάτω ἀπὸ τὴν δροσερὰν σκιάν, ἐνῶ μέσα εἰς τὰ κλαδιὰ θὰ κελαδοῦν τὰ πουλιὰ κ' ἐκεῖ σιμά, θὰ τρέχῃ κανὲν ποταμάκι!...

Δὲν ἔπρεπε δὰ νὰ τὸ πάρῃς τόσο σοβαρὸν καὶ νὰ λυπηθῇς τόσον πολύ, καὶ νὰ κλάψῃς μάλιστα, *Τρόπαιον τοῦ Μιλτιάδου*, διότι δὲν ἐδημοσιεύθη τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς λύτας· κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· λάθος θὰ ἔγεινε βέβαια· σπόγγισε λοιπὸν τὰ δάκρυά σου μὲ τὸ μανδύλι σου!...

Τὰ καλὰ κόπῳ κεῶνται εἶπεν ἕνας ἀρχαῖος φιλόσοφος, *Ἔνδοξε Μαραθών*, ὥστε πρέπει νὰ εἶσαι εὐχαριστημένος διότι σοῦ ἔγεινε τὸ κεφάλι σου «σὰν καζάνι» ἀπὸ τὴν μελέτην ἀφοῦ εἰξεύρεις πόσον θὰ εὐχαριστηθοῦν οἱ γονεῖς σου. Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω ποῖος ἐπέτυχε περισσότερον εἰς τὸν *Διάλογον*. «Ζήτω ἡ Ἑλλάς!» Πολὺ μου ἤρεσεν ἡ ἰδέα: τὴν σημαίαν τὴν ὁποίαν κρατεῖ ἓν ἀπὸ τὰ τρία παιδία νὰ την πάρῃ ὡς βραβεῖον ἐκεῖνο ὅπου θὰ παραστήσῃ καλλίτερα. Περιμένω μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας τὴν ἐπίσκεψίν σου.

Τὸ ζητηθὲν φυλλάδιον σοῦ ἐστάλη, *Ἀετὲ τῶν Λιονωδῶν Ὀρέων*.

Πόσον ἐκτιμῶ τὰς φίλας μου, αἱ ὁποῖαι εἶνε εὐαίσθητοι ὡς σύ, ἀγαπητήμου *Βυσσινιὰ Παπαρούνα!* Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν ἔχετε περὶ ἐμοῦ ὅλοι σας.

Τὸ ὄνομά σου ἐστάλη, *Εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτίου*, εἰς τὴν φίλην μου ἥτις το ἐζήτησε.

Τὸ πρὸς ἐμὲ ποίημά σου, *Ἀηδὼν τῶν Σπετσῶν*, φανερόνει ὅτι ἔχεις πολὺ καλὴν καρδίαν· ἐὰν δὲν εἶχεν ἕνα δύο λάθη εἰς τὸ μέτρον καὶ εἰς τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, θὰ ἦτο ἀληθινὸν κελάδημα ἀηδονιοῦ.

Ἀφοῦ τελειώσῃς τὸ ἑλληνικὸν μάθημά σου, τὸ ὁποῖον σ' ἔκαμε νὰ διακόψῃς τὴν ἐπιστολήν σου, φίλη μου *Πετέρκα*, γράψε μου πάλιν, διότι μ' ἀρέσουν αἱ ἐπιστολαί σου.

Θὰ εἴπω εἰς τὸ *Πές μού το νά σού το 'πῶ*, ὅτι τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου εἶνε Δημοσθένης Μ. Κωνσταντινίδης, *Διάβολε Κύπριε*, καὶ ὅτι τὸν παρακαλεῖς νὰ φυλάξῃ τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν δίδει μὲ τὸ ψευδώνυμόν του, δηλαδὴ νὰ σου εἴπῃ καὶ αὐτὰς τὰ ἰδικά σου· ἔστειλα τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὸν *Δημητράκην Κοῦ κοῦ κοῦ Πετεναράκην*.

Καὶ τοὺς ἰδικούς σας, ὦ *Ἐννέα Μοῦσαι*, ἔστειλα εἰς τὴν *Ζεφύριον Αὔραν*, καὶ τὴν *Δέσποιναν Δαμαλᾶ*.

Θὰ εἴπω εἰς τὴν *Μικρὰν Δούκισσαν*, *Ἀνέφελος Νύξ*, ὅτι την ἀσπάζεσαι καὶ την παρακαλεῖς νὰ σοι εἴπῃ τὸ ὄνομά της. Εὐχαριστῶ τὸν *Χρυσοστέφανον Ἀπόλλωνα*, διὰ τοὺς τρυφερωτάτους ἀσπασμούς του.

Ὁ *Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ* ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς *Εἰκοστῆς πέμπτης Μαρτίου*. (Πονηρέ, δὲν τὸ ξεύρεις τάχα!)

Εὐχαρίστως δέχομαι, *Μικρὲ Δημοκράτη*, τὰς λύσεις καὶ τὰ αἰνίγματά σου.

Ἀγάπη μου, *Μάχη τῆς Κλείσοβας*, δὲν ἔχω δυσκολίαν νὰ ἐκτελέσω τὴν παραγγελίαν σου, ἀλλ' ἡ *Μικρούλα Τραλαλά*, ἡ ὁποία σὲ εὐχαριστεῖ διὰ τὰ χαιρετίσματά σου, ἐδήλωσε πλέον ὅτι δὲν τὸ λέγει τὸ ὄνομά της εἰς κανένα. Κ' ἐγὼ περιμένω ἀνυπομόνως νὰ τελειώσουν αἱ ἐξετάσεις διὰ νὰ μου γράφῃς τακτικά.

Ὁ *Μοντανῆς* (πρώην *Μικρὸς Διαβολάκος*) ἤλλαξε τὸ ψευδώνυμόν του, *Ροδόχρους Μηλέα*, διότι ἐμεγάλωσε πλέον καὶ δὲν ἐννοεῖ, λέγει, νὰ εἶνε *Διαβόλαρος*.

Ὀλίγην ὑπομονὴν νὰ ἔχῃς, *Ἀδαμάντιε Κοραῆ*, καὶ σὺ καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι μου καὶ θὰ ἐνοήσετε μόνοι σας μετ' ὀλίγον διατὶ τὸ διήγημα ὀνομάζεται «*Οἱ τρεῖς μικροὶ σωματοφύλακες*» ἐνῷ οἱ ἀχώριστοι φίλοι εἶνε τέσσαρες.

Ἄρη μου, καλέ μου *Ἄρη*, λέγω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὰς *Δύο Ἀδελφάς*, τὸν *Τηλέμαχον*, τὴν *Φιλέρημον Τρυγῶνα* καὶ τὸ *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου*· τὰ συγχαρητήριά σου ὅμως διὰ τὸ ψευδώνυμόν του δὲν τα λέγω εἰς τὸν *Κόμητα Ἀνίβαν δὲ Κοκορές*, διότι αὐτὸς ἐπείσθη εἰς τὰς προτροπάς μου καὶ ἔλαβεν ἄλλο ψευδώνυμον, ἔγεινε *Πολιτικὸς Ἀστήρ*, καὶ τὸν συγχαίρω διὰ τοῦτο. Τί! ἀντιπολίτευσιν θέλεις νὰ μου κάμῃς, *Ἄρη*; Μπᾶ!

Ἰδοὺ λέγω τοὺς ἀσπασμούς σου, *Μικρὲ Κουπουκίνε*, εἰς τὴν *Τσάτσαν Γελαστὴν* καὶ τὴν *Μικρούλαν Τραλαλά*. Ἡ παραπομπή σου ὅμως εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 186 ἀπροσδόκητον τοῦ τρίτου τόμου τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ μοῦ ἐπροξένησεν θλιβερὰς ἀναμνήσεις...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

146. Ἐλλιποσύμφωνον. *ὸ — *α*ὸ* — *αι*ίο* — ἀ*α*ᾷ—*αὶ— *ἐ*ε*αι—*ὸ* — *α*ἐ*α— *ου — *αὶ —*ἢ*— *η*ἐ*α—*ου, —*α*ὼ*—*αἶ—ὅ*ους—*οὺ*—ἀ*ω*ἐ*ου*—*ου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου.

147. Φωνηεντόλιπον. Τ*ν—ζ*τ**ν*—σ**—σκ*π*ν—κ**— κ*τ*φ*γ*ν— μ*—*ρ*τ*— π*ς— *ν*μ*ξ*τ**— *δ**ς— *χ**- χρ***ν—*σ*λ**—*στ*ς— σ*στ*λλ*τ**—ν*—**π*—τ* —*ν*μ*—τ**.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνεφέλου Νυκτός.

148. Λεξίγριφος.

Εἶμαι ψάρι μὲ κεφάλι καί μ' εὑρίσκεις στὸ παζάρι.
Ἂν μου κόψῃς τὸ κεφάλι, εἶμαι νῆσος, ὄχι ψάρι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

149. Λεξίγριφος.

Εἶμαι μισητὸς εἰς πάντας, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς.
Τετράπουν ζῷον γίνομαι, ἂν μ' ἀποκεφαλίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μάχης τῆς Κλείσοβας

150. Λεξίγριφος.

Κρύπτομαι ἐντὸς ὀπῶν, σὲ βλάπτω δὲ καιρίως
Ὅταν ἐξέρχωμ' ἐξ αὐτῶν ὑπούλως καὶ κρυφίως.
Τὸ πρῶτον δὲ στοιχεῖόν μου ἂν θέλῃς νὰ μὴ ἔχω,
Θὰ μὲ ἰδῇς νὰ αὐξηθῶ κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ νὰ τρέχω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιονωδῶν Ὀρέων

151. Λεξίγριφος.

Εἰς τὴν αὐλὴν θὰ με εὑρῇς ποσῶς, μὴν ἀμφιβάλλῃς.
Ὑλη θὰ γίνω παρευθύς, τὴν κεφαλὴν ἂν ὀγάλῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασσιλικῆς Παπαφώνας.

152. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι πόλις. Ποία πόλις; Ἐπτὰς πολλὰς μὴ με ζητήσῃς.
Εἶμαι εἰς τὴν κεφαλήν σου, ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως Ἀνδρούτσου.

153. Αἴνιγμα.

Εἰς μάχας καὶ εἰς αἵματα πολὺ εὐχαριστοῦμαι.
χωλὸν ἂν με ἀφήσῃς
καὶ μ' ἀναγραμματίσῃς
Ἰδέ! εἰς τὴν μητέρα μου εὐθὺς μεταμορφοῦμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδοχρόου Μηλέας.

154. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων πέντε λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἑρπετοῦ

1 Ποιητὴς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. 2. Πανοῦργον ζῷον. 3. Νῆσος. 4. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 5. Μέγας στρατηγὸς τῆς ἀρχαιότητος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καρδιναλίου Ρισελιέ.

155. Λογοπαίγνιον. Πῶς ὀνομάζεται ἡ πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὴν ὁποίαν ἔχομεν εἰς τοὺς πόδας μας;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀηδόνος τῆς Ἐρήμου.

156. Γρίφος.

ρα
ρα ρα
ρα ΣΤΕ ρα
ρα ρα
ρα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀράχνης.

ΛΥΣΕΙΣ

136. Ὅστις εἶνε ἀγράμματος μόνον κατὰ τὴν μορφὴν διαφέρει τοῦ θηρίου.— **137.** Ναύπλιον (Ναῦ, πλοῖον).— **138.** Ἀλκυών, κύων.— **139.** Τρίγος, Τέγος.— **140.** Πάρις, Ἄρης.— **141.** Σύμη, ζύμη.— **142.** Ἰστός, σῖτος.— **143.** Ἡ δίφθογγος ου.— **144.** Τὸ ἐν τῷ κατόπτρῳ ὁμοίωμα.— **145.** *Βόλγας* (1. Βέλγιον, 2. Ὄλγα; 3. Λέων. 4. Γάγγης. 5. Ἀθηνᾶ. 7. Σῦρας.)

☞ Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 162]

Ἀφ' ὅτου ὁ Δουμποδάνος εἰσῆλθεν εἰς τὸ Λύκειον δὲν εἶχε συμβῇ εἰς αὐτὸν τοσαύτη εὐτυχία. Ὅθεν ἔγινε κατακόκκινος ἐκ τῆς χαρᾶς του, καὶ ὀλίγον ἔλειψε μὲ τὴν ῥωμαλέαν χεῖρά του νὰ συντρίψῃ τὴν τρυφερὰν καὶ λεπτὴν χεῖρα τοῦ Μαρίου τὴν ὁποίαν ἔσφιγξε διὰ νὰ τον συγχαρῇ. Ὁ Μάριος ἐτρέβωσεν ὀλίγον τὸ πρόσωπόν του, διότι ἐπόνεσε, ἀλλὰ εὐθὺς τὸ πρόσωπόν του ἔγινε γελαστόν, ὅταν εἶδε τὴν φαιδρὰν καὶ γελαστὴν μορφὴν τοῦ Δουμποδάνου.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς διαναμῆς τῶν βραβείων οἱ μαθηταὶ ἔσπευσαν νὰ ἀσπασθῶσι τοὺς γονεῖς των καὶ τοὺς κηδεμόνας ὅσοι ἔτυχε νὰ εἶνε παρόντες ἐν τῇ τελετῇ.

Φυσικὰ ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία Δουμποδάγου ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην διὰ τὴν πρόοδον τοῦ υἱοῦ των Λεωνίδα, ὁ ὁποῖος ἀνεδείχθη τόσον ἔξοχος ἑλληνιστής.

Καὶ ὁ Παῦλος Σαιζάνης ἔσπευσε μετὰ χαρᾶς πρὸς τοὺς γονεῖς του, οἱ ὁποῖοί τον κατεφίλησαν, καθὼς καὶ ὁ Γεώργιος Μοντανῆς ἤκουσε πολλοὺς ἐπαίνους παρὰ τοῦ θείου του, ὅστις εἶχεν ἔλθῃ ἐπίτηδες χάριν τοῦ ἀνεψιοῦ του, διὰ νὰ τον καμαρώσῃ ἐξεταζόμενον καὶ βραβευόμενον.

Μόνος ὁ ἀτυχὴς Μάριος δὲν εἶχε ψυχὴν νὰ τον ἀσπασθῇ καὶ νὰ χαρῇ διὰ τὸ βραβεῖόν του. Οἱ γονεῖς του ἦσαν πολὺ μα-

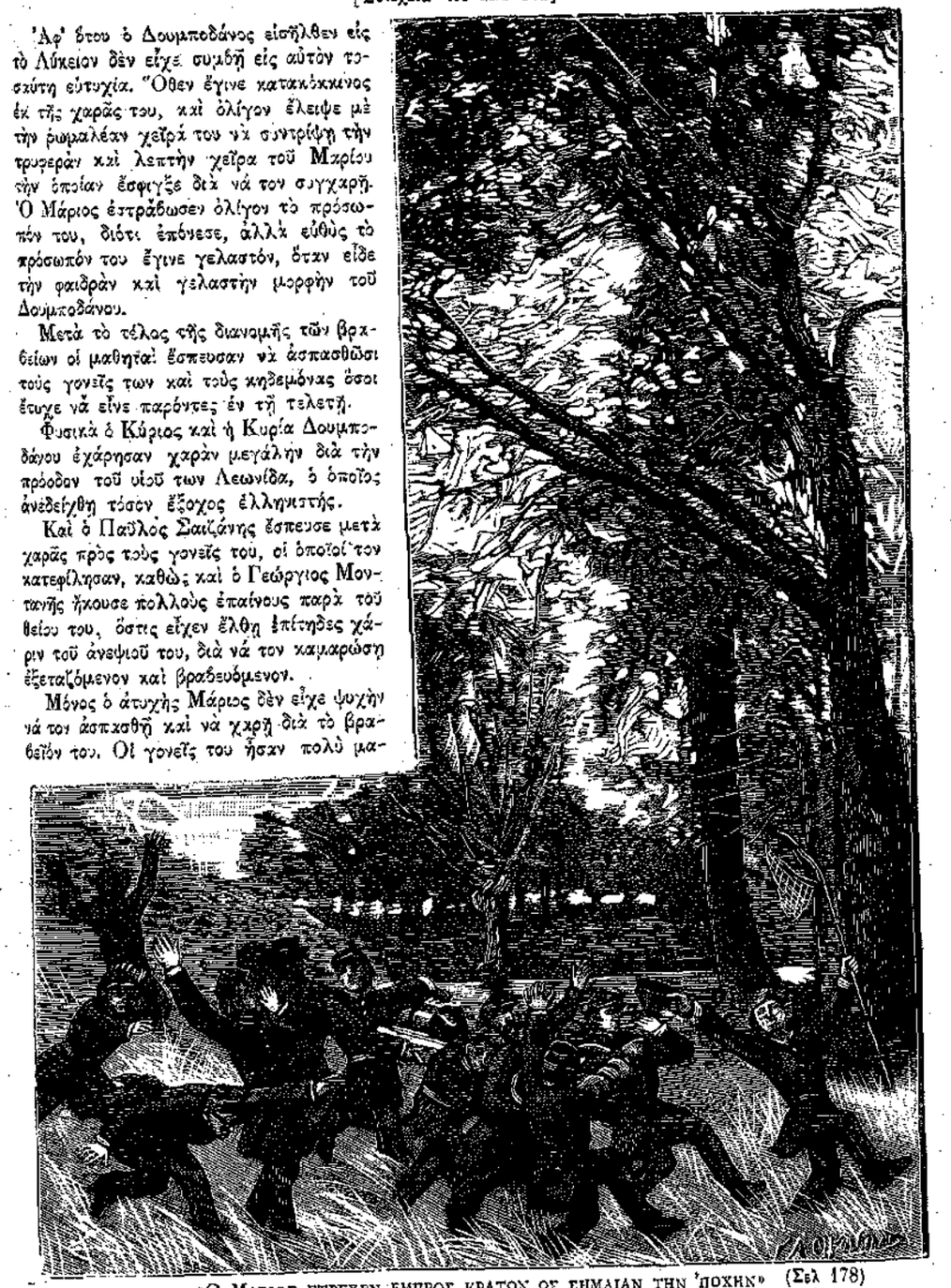

«Ὁ Μαριος ετρεχεν εμπρος κρατων ως σημαιαν την 'ποχην» (Σελ 178)

κράν! Καὶ ὅταν ἔβλεπε τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῶν παρόντων γονέων, ἠσθάνετο περισσότερον τὴν ἐρημίαν του, καὶ ἐκαίετο ἡ καρδία του!

Ἐκαίετο ἡ καρδία του· διότι τί το ἤθελε τὸ βραβεῖον; τί νὰ το κάμῃ, ἀφ' οὗ οὔτε ἕνα γλυκὺν λόγον, οὔτε τὴν παραμικρὰν ἀμοιβὴν ἐπερίμενεν ἀπὸ μέρους τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός του; Δὲν ἦτο κανεὶς παρὼν νὰ χαρῇ διὰ τὸ βραβεῖόν του καὶ νὰ τον συγχαρῇ.

Ἀλλὰ ὁ Μάριος σκεπτόμενος οὕτω πως δὲν εἶχε δίκαιον· διότι αἰφνης ἠσθάνθη μίαν χεῖρα ἡ ὁποία ἤγγισε τὴν ἰδικήν του, καὶ συγχρόνως ἤκουσε τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τοῦ Μοντανῆ, ὁ ὁποῖος εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Ἔλα λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Καπάνη, ὁ θεῖός μου σε περιμένει νὰ σε συγχαρῇ.

Ὁ Μάριος ἠκολούθησε τὸν φίλον του προθύμως καὶ μετ' ὀλίγον εὑρέθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Κυρίας Σαιζάνη, καὶ τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Κυρίας Δουμποδάνου, οἱ ὁποῖοί τον συνεχάρησαν τόσον ἐγκαρδίως διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, ὥστε ἡ λύπη του ἐμετριάσθη ὀλίγον. Ἔτι δὲ μᾶλλον ἠσθάνθη ἐλαφροτέραν τὴν καρδίαν του, ὅτε εἶδε τὸν θεῖον τοῦ Μοντανῆ, ὁ ὁποῖος ἐσηκώθη ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ ἦλθε πρὸς αὐτόν, τὸν ἐνηγκαλίσθη, τὸν ἐφίλησε καὶ εἶπεν:

— Ἀγαπητόν μου τέκνον, μὴ λησμονήσῃς ὅτι θὰ σε πάρω μαζί μὲ τὸν Γεώργιον, καὶ ὅτι θὰ σε ἔχωμεν συντροφιὰν ὅλον τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν.

Οἱ μικροί μου ἀναγνῶσται δύνανται νὰ φαντασθῶσι μετὰ πόσης χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης ἤκουσεν ὁ Μάριος τοὺς λόγους τοῦ καλοῦ ἐκείνου κυρίου!

Παρεκάλεσε δὲ ὁ Κύριος Μοντανῆς τοὺς γονεῖς τοῦ Σαιζάνη καὶ τοῦ Δουμποδάνου νὰ του στείλουν τοὺς υἱούς των νὰ τους φιλοξενήσῃ, ὥστε νὰ διέλθουν τὰς διακοπὰς μαζὶ εἰς τὴν λαμπρὰν ἐξοχήν του οἱ ἀχώριστοι φίλοι Γεώργιος, Μάριος, Παῦλος καὶ Λεωνίδας.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν διανομὴν τῶν βραβείων οἱ μαθηταὶ τοῦ Λυκείου ἀπῆλθον ἕκαστος εἰς τὰς πατρίδας των νὰ διέλθουν τὰς διακοπάς.

ΙΓ'.

Διακοπαὶ τῶν μαθημάτων καὶ ταξείδιον

Ὁ Κύριος Μοντανῆς κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του παρέλαβε τὸν ἀνεψιόν του Γεώργιον καὶ τὸν Μάριον εἰς τὴν μεγάλην καὶ λαμπροτάτην ἐπαυλίν του, ὅπου μετ' ὀλίγας ἑβδομάδας ἦλθον καὶ οἱ δύο ἄλλοι φίλοι, Λεωνίδας Δουμποδάνος καὶ Παῦλος Σαιζάνης.

Ὁ φίλος μας ὁ Μάριος ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ Κυρίου Μοντανῆ «εὕρηκε τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς του», διότι καθ' ἡμέραν ἔβλεπε πράγματα, τὰ ὁποῖα τον ἔκαμνον νὰ τα χάσῃ. Ἐκεῖ σας ἤθελα νὰ τον ἐβλέπετε ἀπὸ ἓν μέρος· ἔτρεχε «δὶς τὴν ὥραν» μὲ τοὺς φίλους του εἰς τὸ ψάρευμα, ἐκεῖνο ἴσα ἴσα ὅπου ἤθελε καὶ αὐτός, καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ἔπαθε τὸ μασκαραλίκι τῆς δεξαμενῆς.

Κατ' εὐτυχίαν εἶχον ἐλθῇ ἐκεῖ πλησίον νὰ διέλθωσι τὰς διακοπάς οἱ μαθηταὶ ἐντὸς ἄλλου Λυκείου, μὲ τοὺς ὁποίους ἐσχετίσθησαν οἱ τέσσαρες φίλοι μας καὶ συχνότατα ἔκαμνον ἐκδρομὰς καὶ ἐψάρευον. Ἀρχηγὸς τῶν ἐγίνετο πάντοτε ὁ Μάριος ὁ ὁποῖος ἔτρεχεν ἐμπρὸς κρατῶν ὡς σημαίαν τὴν πόχην.

Ἡ καλὴ ὑποδοχὴ τοῦ θείου τοῦ Γεωργίου Μοντανῆ καὶ ἡ συντροφία τῶν καλῶν φίλων ἐμετρίαζεν ὀλίγον τὴν λύπην τοῦ Μαρίου, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀπαρηγόρητος, διότι δὲν ἠδυνήθη τὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν πατρίδα νὰ χαρῇ τοὺς γονεῖς του. Βαθμηδὸν ἡ λύπη διεσκεδάσθη, καὶ ὁ Μάριος ἔγινε πάλιν εὔθυμος καὶ ἀστεῖος ὅπως ἐξ ἀρχῆς τον ἐγνωρίσαμεν.

Πρωΐαν τινὰ ὁ Μάριος μετὰ τὸν καφὲ δὲν ἐπῆγε νὰ παίξῃ μὲ τοὺς φίλους του, ἀλλὰ ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του, προφασιζόμενος ὅτι ἤθελε τάχα νὰ γράψῃ ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς γονεῖς του. Ἐπῆγαν λοιπὸν μόνοι των ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Λεωνίδας καὶ ὁ Παῦλος νὰ περιπατήσωσι, καὶ ὅταν ἐπανῆλθον τὴν μεσημβρίαν, τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ, ὁ Μάριος ἀκόμη δὲν εἶχε καταβῇ.

— Μὰ τί κάμνει ἐπάνω αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τόσες ὧρες! εἶπον οἱ τρεῖς φίλοι. Πᾶμε νὰ τον συλλάβωμεν ἔξαφνα ἔξαφνα.

Καὶ ἀναβαίνουν σιγὰ σιγά, καὶ χωρὶς θόρυβον ἀνοίγουν τὴν θύραν του, καὶ τον βλέπουν τὸν φίλον καὶ εἶχεν ἐμπρός του ἐστρωμένον μικρὸν γεωγραφικὸν χάρτην, καὶ αὐτὸς ἦτο «πεσμένος μὲ τὰ μοῦτρα» καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ μελετᾷ τὸ μάθημά του. Εἶχε πλησίον του ἀνοικτὸν καὶ τὸν Ὁδηγὸν τῶν σιδηροδρόμων, βιβλίον τὸ ὁποῖον λέγει εἰς πόσας ὥρας ἢ πόσας ἡμέρας δυνάμεθα νὰ ὑπάγωμεν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἀπὸ μίαν πόλιν εἰς ἄλλην πόλιν καὶ πόση εἶνε ἡ τιμὴ τοῦ εἰσιτηρίου, καὶ πότε φεύγει ὁ σιδηρόδρομος.

Τόσον ἦτο βυθισμένος ὁ Μάριος εἰς τὴν μελέτην του, ὥστε δὲν ἐνόησε τοὺς τρεῖς φίλους του. Καὶ τότε μόνον ὕψωσε τὴν κεφαλήν του, ὅταν ἐφώναξεν ὁ Λεωνίδας μὲ τὴν χονδρὴν φωνήν του:

— Ἐ! Μάριε, τί ἔχωσες αὐτοῦ μέσα τῇ μύτῃ σου καὶ δὲν μας μιλεῖς;

Ὁ Μάριος ἐσκίρτησεν ὡς νὰ ἐσηκώθη ἀπὸ ὕπνον βαθύν, καὶ ἤθελησε νὰ κρύψῃ τὰ χαρτία τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐμπρός του. Ἀλλὰ εὐθὺς πάλιν συνῆλθε καὶ ἀφ' οὗ ἐκύτταξε τοὺς φίλους του μετὰ εἰλικρινείας πολλῆς, εἶπε πρὸς αὐτούς:

— Ἐνόμιζα ὅτι δὲν εἶνε πολὺ μακριὰ ἀπ' ἐδῶ... Καὶ ὅμως...

— Ποῖος δὲν εἶνε πολὺ μακριὰ ἀπ' ἐδῶ; ἠρώτησεν, ὁ Σαιζάνης.

— Ναί, ναί! πέ μας, πέ μας! Μάριε, ποῖος δὲν εἶνε πολὺ μακριὰ ἀπ' ἐδῶ; ποῖος;

— Ἡ πατρίς μου! ἀπεκρίθη ὁ Μάριος καὶ ἔγινε κατακόκκινος.

— Καί, ὡς φαίνεται, θὰ ἤθελες....

— Ναί, ἤθελα νὰ ὑπάγω, ἂν ἦτο δυνατόν...

— Μὰ πῶς νὰ ὑπάγῃς; πεζός; Εὕρεσις πόση εἶνε ἡ ἀπόστασις; τοὐλάχιστον εἶνε τετρακόσια χιλιόμετρα.

— Τὸ πολὺ πολὺ εἶνε διακόσια ὀγδοήκοντα, εἶπεν ὁ Μάριος, ὁ ὁποῖος εἶχε μελετήσῃ τὸν χάρτην καὶ τὸν Ὁδηγόν του.

— Διακόσια ὀγδοήκοντα μόνον! εἶπεν ὁ Δουμποδάνος, μεγάλο πρᾶγμα! Εἰς μίαν ἑβδομάδα τα παίρνομεν μία χαρά.

— Ἀλήθεια! ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος αἰσθανόμενος χαρὰν μεγάλην, διότι ὁ ἐξαίρετος Λεωνίδας τοῦ ἤνοιξε δρόμον.

— Καὶ τί ὡραῖα, νὰ κάμωμεν αὐτὸ τὸ ταξειδάκι καὶ οἱ τέσσαρες, πεζοί!

— Πραγματικῶς! ἀνεφώνησεν ὁ Σαιζάνης, εἰς τὸν ὁποῖον ἤρεσε κάπως ἡ πρότασις αὕτη.

— Μόνος ὁ Γεώργιος ἐσιώπα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὅμως ἡ γνώμη του εἶχε περισσοτέραν σημασίαν, διότι ἦτο ἀνεψιὸς τοῦ Κυρίου Μοντανῆ, τοῦ κυρίου τῆς ἐπαύλεως, ὅλοι τον ἔβλεπον εἰς τὸ στόμα νὰ ἀκούσωσι τί θὰ εἴπῃ καὶ αὐτός.

— Τί λέγεις σύ, Γεώργιε; τὸν ἠρώτησεν ὁ Μάριος.

— Ἐγὼ λέγω ὅτι τὸ ταξεῖδι τοῦτο δὲν εἶνε διὰ τὰ δόντια μας.

— Ὤ! ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος περίλυπος.

— Ἀλλὰ ὑπάρχει τρόπος νὰ διορθωθῇ τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ὁ Γεώργιος. Ἀκούσατε· ὁ Λεωνίδας, ὁ Παῦλος καὶ ἐγὼ ἔχομεν ὀλίγα χρηματάκια ἀπὸ διαφόρους οἰκονομίας μας. Ἂς ἴδωμεν λοιπὸν πρῶτον πόσα εἶνε, καὶ ἔπειτά σας λέγω καὶ ἐγὼ τὸ σχέδιόν μου.

Ἐμετρήθησαν τὰ χρήματα καὶ εὑρέθησαν ἑξήκοντα φράγκα.

Τότε ὁ Γεώργιος Μοντανῆς συνεβουλεύθη πολλὴν ὥραν τὸν Ὁδηγὸν τῶν σιδηροδρόμων καὶ εἶπε πρὸς τοὺς φίλους, οἱ ὁποῖοι ἀνέμενον τὴν ἀπόκρισίν του:

— Μὲ τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἔχομεν, εἰμπορεῖμεν νὰ ὑπάγωμεν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου τρίτης θέσεως ἕως ἓν μέρος, καὶ ἀπ' ἐκεῖ πλέον πηγαίνομεν πεζοί.

— Καὶ πόσον διάστημα θὰ ὑπάγωμεν πεζοί; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Καμμιὰ ὀγδοηνταριὰ χιλιόμετρα.

— Περίφημα! ἀνεφώνησεν ὁ Λεωνίδας· θὰ τα πάρωμεν πεζοὶ διὰ δύο ἡμέρας.

— Βάλε τέσσαρας! εἶπεν ὁ Παῦλος. Δὲν λογαριάζεις ὅτι ὅσον καὶ ἂν βαστοῦν τὰ πόδια μας, εἴμεθα παιδιὰ ἀκόμη!

— Τέσσαρες ἡμέραι δὲν εἶνε τίποτε, ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος μετὰ χαρᾶς. Πόσον σ' εὐγνωμονῶ, Γεώργιε, διὰ τὸ ὡραῖον σου σχέδιον.

Το ψαρευμα

— Ναί! εἶπεν ὁ Γεώργιος· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη. Πρέπει νὰ το εἴπω καὶ εἰς τὸν θεῖόν μου...

— Καλὸ ἐξημέρωμα! ἀνεφώνησαν καὶ οἱ τρεῖς φίλοι. Καὶ θὰ μας ἀφήσῃ ὁ θεῖός σου;

— Ἐεύρω κ' ἐγώ! εἶπεν ὁ Γεώργιος ἀτάραχος.

— Ἴσως μάλιστα θὰ θελήσῃ νὰ κάμῃ αὐτὸς τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου μας, εἶπεν ὁ Μάριος, καὶ εἰξεύρεις, Γεώργιε, πόσον εἶμαι ὑπόχρεως εἰς τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπον· φθάνουν ὅσα μου ἔκαμε, θὰ ἦτο ἀδιακρισία μου νὰ ἐνοχληθῇ πάλιν ἐξ αἰτίας μου. Μὴ τον εἰπῆς τίποτε. Αὔριον θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κτῆμά του νὰ μείνῃ ἑπτὰ ὀκτὼ ἡμέρας, καὶ ἕως νὰ ἐπανέλθῃ ἐκεῖνος, ἡμεῖς θὰ εἴμεθα ἐδῶ. Μὴ λοιπὸν τον ἐνοχλήσῃς.

— Ἐγὼ εἰξεύρω τί θὰ κάμω. Ἀναθέσετε εἰς ἐμὲ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἑτοιμασθῆτε νὰ ξεκινήσωμεν μεθαύριον.

Τὴν ἑσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Γεώργιος, πρὶν ὑπάγῃ εἰς τὴν κλίνην του, ὡμίλησε πολλὴν ὥραν μετὰ τοῦ θείου του. Ἐξήγησεν εἰς αὐτὸν τὰ σχέδια τοῦ Μαρίου, καὶ εἶπεν ὅτι καὶ οἱ φίλοι του τὰ παρεδέχθησαν μετὰ πολλῆς προθυμίας.

— Τί νὰ κάμωμεν λοιπόν, θεῖέ μου;

— Μεθαύριον νὰ ἀναχωρήσετε, ὅπως εἶπες εἰς τοὺς φίλους σου. Ἐγὼ θὰ σου δώσω χρήματα νὰ τα κρατῆς διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Ἀλλὰ κύτταξε νὰ μὴ ἀλλάξετε δρομολόγιον, νὰ ὑπάγετε κατ' εὐθεῖαν. Τὸ ταξεῖδι αὐτὸ δὲν θὰ σας βλάψῃ, ἀφ' οὗ μάλιστα ἔχει καὶ τὸ καλὸν ὅτι γίνεται χάριν σκοποῦ ἀρίστου καὶ ἀξιεπαίνου, ἀφ' οὗ πρόκειται νὰ ἴδῃ ὁ Μάριος τοὺς ἀγαπητοὺς γονεῖς καὶ νὰ τους ἀσπασθῇ. Ἐκτὸς τούτου θὰ σας συνοδεύῃ μακρόθεν ὁ Ματθαῖος, καὶ θὰ σας προσέχῃ, ἀλλὰ τοῦτο σὺ μόνον νὰ το εἰξεύρῃς, ἀγαπητέ μου Γεώργιε, οἱ φίλοι σου δὲν θὰ ἔχουν τὴν παρομικρὰν εἴδησιν. Ὥστε θὰ εἶσαι ἥσυχος ὅτι ἐὰν σας τύχῃ πουθενὰ τίποτε, ὁ Ματθαῖος θὰ παρουσιασθῇ ἀμέσως καὶ θὰ σας βοηθήσῃ. Εἰξεύρεις πόσον εἶνε ἔξυπνος καὶ πιστός.

Ὁ Ματθαῖος, περὶ τοῦ ὁποίου ἔλεγεν ὁ Κύριος Μοντανῆς, ἦτο γέρων θαλαμηπόλος εὐφυέστατος καὶ πιστότατος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν καλῶν μας φίλων.

Διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου ὁ Μάριος Καπάνης κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὠνειρεύετο.

Ὁ Κύριος Μοντανῆς ἀνεχώρησε τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν εἰς τὸ κτῆμά του, καὶ ὅτε ἀπεχαιρέτισε τὰ παιδία, ὑπεκρίθη ὅτι τέχα δὲν εἶχε καμμίαν εἴδησιν περὶ τοῦ ταξειδίου των. Εἶπε δὲ μόνον εἰς αὐτὰ νὰ εἶνε φρόνιμοι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του, καὶ ὅτι δὲν θὰ λείψῃ περισσότερον τῶν ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΙΔ'

Ονειρον φρικωδες

Τὴν μεθαύριον ὁ Γεώργιος, ἔχων τὰς ὁδηγίας καὶ τὰς συμβουλὰς τοῦ θείου του, ἐπορεύθη μετὰ τῶν τριῶν φίλων του εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Εἰσῆλθον καὶ οἱ τέσσαρες εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἅμαξαν τῆς ἁμαξοστοιχίας, ὁ δὲ γέρων Ματθαῖος εἰσῆλθεν εἰς μίαν ἄλλην.

Τὸ ταξεῖδιόν των ἦτο λαμπρότατον. Μετὰ δύο σταθμοὺς κατέβησαν εἰς τὸν τρίτον σταθμόν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐξεκίνησαν πεζοὶ διευθυνόμενοι εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Μαρίου. Μακρόθεν τους ἠκολούθει ὁ γέρων Ματθαῖος.

Εὔκολον εἶνε νὰ φανταθῆτε τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐθυμίαν τῶν φίλων μας· μάλιστα δὲ ὁ Μάριος ἦτο εὐθυμότατος. Καὶ πῶς νὰ μὴ εἶνε, ἀφ' οὗ ἠσθάνετο ὅτι πλησιάζει εἰς τὴν πατρίδα του, πρὸς τοὺς γονεῖς του, τοὺς ἀγαπητοὺς γονεῖς του! Ἡ χαρά του δὲν εἶχεν ὅριον.

Ὑπελόγιζον ὅτι θὰ φθάσωσι τὴν ἑσπέραν εἰς μικράν τινα πόλιν, καὶ ἐκεῖ νὰ ἀναπαυθοῦν ὅλην τὴν νύκτα, καὶ τὸ πρωὶ πάλιν νὰ ἐπαναλάβωσι τὸν δρόμον των.

Περιεπάτησαν, περιεπάτησαν, ἀλλὰ δὲν ἔκαμαν καλὰ τοὺς ὑπολογισμούς των οἱ φίλοι· διότι αἱ δυνάμεις των ἐξηντλήθησαν πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος. Κατὰ καλήν των ὅμως τύχην, ἀπήντησαν εἰς τὸν δρόμον των μικρόν τι χωρίον τὸ ὁποῖον εἶχεν ὀλίγους τινὰς οἰκίσκους.

Ὁ Δουμποδάνος εἶπεν ὅτι «δὲν βλέπει ἀπὸ τὴν πεῖναν», ὁ δὲ Σαιζάνης ἐπρότεινε νὰ μείνωσιν εἰς αὐτὸ τὸ χωρίον. Ὁ Μοντανῆς συνεφώνησε μὲ αὐτούς, καὶ μόνος ὁ Μάριος ἦτο γνώμης ἐναντίας· ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ, θέλων καὶ μὴ θέλων ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ.

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν εἰσῆρχοντο εἰς τὸ χωρίον, συνήντησαν χωρικόν τινα μὲ τὴν ἀξίνην ἐπ' ὤμου. Εὐθὺς ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν ὁ Μοντανῆς καὶ τον ἠρώτησε:

— Δέν μου λές, κουμπάρε, δὲν εἶν' ἐδῶ κανένα ξενοδοχεῖον νὰ μείνωμεν ἀπόψε;

— Τέτοιο πρᾶμα ἐμεῖς δὲν ἔχουμε, εἶπεν ὁ χωρικός. Μὰ 'μπορεῖτε εὔκολα νὰ 'βρῆτε μέρος. Ἐμεῖς ἐδῶ ἔχουμε καθένας τὸ σπιτάκι του, εἴμαστε φτωχοὶ ἀθρῶποι, χωριάτες, μὰ ξέρουμε τὸ χρέος μας. Ἂν θέλετε ἐγὼ 'μπορῶ νὰ 'πάρω 'ς τὸ φτωχικό μου δυὸ ἀπὸ σᾶς ἢ ἂς εἶνε καὶ τρεῖς· τὸν ἄλλον δὲν 'μπορῶ νὰ τον πάρω, δέν ἔχω τόπο· μά θά του 'πῶ ἐγὼ ποῦ νὰ πάῃ, νὰ τον περιποιηθοῦνε καθώς που πρέπει. Σύμφωνοι;

Καὶ πῶς νὰ μὴ εἶνε σύμφωνοι; Ἀφ' οὗ ὁ καλὸς ἐκεῖνος χωρικὸς τοὺς ἐπρότεινε μόνος του νὰ τους φιλοξενήσῃ. Ἂν του ἔλεγον ὄχι, θὰ ἦτο πολὺ ἄτοπον, θὰ ἐφαίνοντο περισσότερον χωριάτες ἀπὸ τὸν χωριάτην.

Ἀλλὰ τίς ἐκ τῶν τεσσάρων φίλων θὰ ἔμενε μόνος;

Ὁ Μάριος ἐπέμενε νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ χωρικοῦ ὁ Γεώργιος, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Λεωνίδας, αὐτὸς δὲ νὰ ὑπάγῃ μόνος του, ὅπου του δείξῃ ὁ χωρικός.

— Βλέπεις, παιδί μου, ἐκεῖ πέρα 'κείνη 'κεῖ τὴ μάνδρα, εἶπεν ὁ χωρικὸς πρὸς τὸν Μάριον.

— Μάλιστα, τὴν βλέπω, ἀπεκρίθη ὁ Μάριος.

— Πάγαιν' ἐκεῖ καὶ χτύπα, καὶ ἂν σε 'ρωτήσουνε τί γυρεύεις, νὰ 'πῆς πώς σ' ἔστειλεν ὁ Γιάννης ὁ Κλάδης, καὶ θὰ σε δεχτοῦνε μ' ἀνοικτὰ τὰ χέρια, πάγαινε καὶ μὴ σε μέλει, ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ.

Ὁ Καπάνης ἔθλιψε τὴν χεῖρα τῶν τριῶν φίλων του, καὶ ἐχωρίσθησαν συμφωνήσαντες νὰ περάσουν τὸ πρωὶ οἱ τρεῖς φίλοι ἀπ' ἐκεῖ που θὰ ὑπάγῃ, νὰ τον πάρουν.

Κατὰ τὴν συμβουλὴν λοιπὸν τοῦ χωρικοῦ ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν μάνδραν ἡ ὁποία, ἕνεκα τοῦ σκότους τῆς νυκτὸς ἐφαίνετο καταμαύρη καὶ ἀγρία. Ὁ Μάριος ἐφοβήθη ὀλίγον κατ' ἀρχὰς καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἔπειτα ἔλαβε θάρρος, ἐνθυμηθεὶς τοὺς λόγους τοῦ καλοῦ χωρικοῦ, καὶ ἐκτύπησε τὴν θύραν τῆς μάνδρας

Εὐθὺς ὡς ἐκτύπησεν, ἦλθε καί του ἤνοιξε νέος τις ὑψηλὸς ὡς ἐκεῖ ἐπάνω, καὶ τον ὡδήγησεν εἰς μικρὸν οἰκίσκον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐν τῷ μέσῳ τῆς μάνδρας. Ἤνοιξε μικρὸν θύραν καὶ του εἶπε νὰ εἰσέλθῃ.

Νὰ σας εἴπω τὴν ἀλήθειαν ὁ φίλος μάς τα ἔχρειάσθη ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τὴν σκοτεινὴν μάνδραν, καὶ ἔπειτα εἰς τὸ χαμηλὸν δωμάτιον ὅπου ἀμυδρὸς λύχνος μόλις ἔφεγγε. Εἰς τὴν τράπεζαν ἐκάθηντο τρεῖς ἄνθρωποι, μία γραῖα γυνή, εἷς γέρων καὶ εἷς νέος. Ἡ ὄψις των ἦτο ἀγρία καὶ φρικώδης. Αὐτοὶ δὲν ἐφαίνοντο ἀνθρωποι φιλήσυχοι καὶ γεωργοί, ἐφαίνοντο ἀγριάνθρωποι καὶ κακοῦργοι.

— Τί ἤθελα ἐγὼ νὰ ἔλθω ἐδῶ μέσα! εἶπε καθ' ἑαυτόν. Τί να γίνῃ! ὑπομονή! ἂς εὕρουν τοὐλάχιστον οἱ φίλοι μου περισσοτέραν ἀσφάλειαν!

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ οἰκοδεσπόται ἐσηκώθησαν εὐθὺς καὶ τον ἐκάθισαν πλησίον των, τοῦ ἔφερον ζωμὸν κρέατος καὶ διάφορα ἄλλα φαγώσιμα, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται ἄφθονα εἰς τὰς οἰκίας τῶν χωρικῶν. Καὶ ἀφ' οὗ ἔφαγε καὶ συνῆλθεν ὀλίγον ἐκ τοῦ κόπου, τὸν ἠρώτησαν διάφορα πράγματα μὲ πολλὴν εὐγένειαν, καὶ αὐτὸς ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐρωτήσεις των μὲ πολλὴν προθυμίαν.

«Εἰς ΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΕΚΑΘΗΝΤΟ ΤΡΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ»

Ἀλλὰ τί τα θέλετε; Δὲν εἰμπόρει νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτόν του ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἦσαν καλοί. Ἀλλὰ καὶ πάλιν τίς οἶδεν ἐὰν αἱ ὑποψίαι του ἦσαν ἄδικοι. Πῶς ν' ἀποφασίσῃ νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ μέσα; ἀλλὰ καὶ ποῦ νὰ ὑπάγῃ νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα;

[Ἕπεται συνέχεια]

Παναγιωτης Ι. Φερμπος

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Αιμιλιου Δεβω)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

ΣΤ'. Ἰούνιος

Ἀγαπητέ μοι φίλε,

« Ἡ αἴθουσα τοῦ κακουργιοδικείου ἦτο τόσον γεμάτη, ὥστε βελόνην ἂν ἔρριπτες δὲν ἔπιπτεν· ἠκούοντο ψιθυρισμοί· ἐγὼ ἐκαθήμην εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου· ὀπίσω μου ἦσαν χωροφύλακες μὲ τὸ ὅπλον εἰς τὴν χεῖρα.

Ἡ κεφαλή μου ἦτο βαρεῖα· τὸ στόμα μου ξηρόν· τὰ αὐτία μου ἐβόῃζαν· ἔβλεπα θολά, ὡς μέσα ἀπὸ κῦμα, τοὺς συνέδρους, τὸν εἰσαγγελέα, τοὺς ἐνόρκους. Ἐνιοιθα ἑκατόν, διακόσια μάτια καρφωμένα ἐπάνω μου.

Εἶχα μίαν δίψαν!

Ἔξαφνα ἐκτύπησεν ὁ κώδων. Ἤρχισεν ἡ δίκη· ἠύξησαν οἱ ψιθυρισμοί. Ὁ γραμματεὺς ἀνέγνωσε τὸ κατηγορητήριον. Ὁ εἰσαγγελεὺς εἶπεν ὅτι εἶμαι ἐπιβλαβὴς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ἔκαμα πολλὰ κακουργήματα. Ἔπειτα ἦλθεν ἡ σειρὰ τῶν μαρτύρων. Παρουσιάσθη εἷς μὲ τριμμένα φορέματα, μὲ ἰσχνὸν πρόσωπον, μὲ μακρυὰ ἀπτένιστα μαλλιά.

Ὁ πρόεδρος τὸν ἔβαλε καὶ ἔκαμε ὅρκον ἐπάνω εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ὅτι θὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνον τὴν ἀλήθειαν.

— Τὸ ἐπαγγελμά σου; τὸν ἠρώτησε.

— Ποιητής! ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ τριμμένα φορέματα.

— Τί ξεύρεις διὰ τὸν κατηγορούμενον;

— Εἰξεύρω, εἶπε μὲ στόμφον ὁ ποιητής, ὅτι μαραίνει τὰ ἄνθη· τί λέγω εἰξεύρω; τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. Τὸν Μάϊον ὅλοι οἱ κῆποι ἦσαν ἀνθισμένοι· ἔβλεπες παντοῦ ἄνθη νὰ εὐωδιάζουν. Ἅμα ἦλθεν ὁ κατηγορούμενος ὅλα ἀπέθαναν, ἐξεψύχησαν διὰ μιᾶς. Αὐτός τα ἐσκότωσε!

Ὅλο τὸ ἀκροατήριον ἀνετριχίασε· ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ ἐνορκοι ἐγύρισαν καὶ μ' ἀγριοκύτταξαν. Ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι.

Ἔπειτα ἦλθεν ἄλλος μάρτυς τῆς κατηγορίας.

Αὐτὸς ἦτο καλοντυμένος, κομψός, θὰ ἐνόμιζες ὅτι ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπήδησεν ἀπὸ κανὲν φιγουρίνι φραγκορράπτου.

— Τί εἰξεύρει; διὰ τὸν κατηγορούμενον;

— Εἰξεύρω, εἶπεν οὗτος τινάζων τὸ φόρεμά του, ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶνε ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν κοινωνίαν... δηλαδὴ εἰς τὰ φορέματα τῆς κοινωνίας· φορεῖτε μίαν καινούργιαν ἐνδυμασίαν καὶ πηγαίνετε περίπατον; ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ μὲ τὴν σκόνην του τὴν ἀσπρίζει, σᾶς ἀλευρόνει σὰν μυλωνᾶς, καταστρέει τὰ φορέματά σας. Καὶ συλλογισθῆτε, εἶπε μὲ τρέμουσαν φωνήν, συλλογισθῆτε, κύριε πρόεδρε, μὲ τί κόπους γίνεται αὐτὴ ἡ ἐνδυμασία, ὅτι εἰμπορεῖ νὰ τὴν χρεωστῇ κανεὶς ἀκόμη εἰς τὸν ῥάπτην, ὅτι ἂν χαλάσῃ αὐτὴ δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ κάμῃ ἄλλην. Συλλογισθῆτε, κύριοι ἔνορκοι, πόσους ἀνθρώπους κάμνει δυστυχεῖς, πόσας ἐλπίδας μεταβάλλει εἰς σκόνην καὶ ἀπαλλάξατε τὴν κοινωνίαν ἀπὸ τοιοῦτο τέρας!

Μεγάλη συγκίνησις κατέλαβε τοὺς συνέδρους, τοὺς ἐνόρκους καὶ ὅλον τὸ ἀκροατήριον· ὁ ποιητὴς μάλιστα ὁ ὀπτῖος εἶχε πολὺ παλαιὰ φορέματα (διότι ἦτο ἀπένταρος) διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἐγὼ τοῦ τα ἐχάλασα μὲ τὴν σκόνην μου, ἔδγαλε τὸ μανδύλι του καὶ ἐσπούμπιζε τὰ μάτια του.

Τρίτος μάρτυς τῆς κατηγορίας ἦτο ποῖος νομίζετε; ἕνας μαθητὴς ἕως δώδεκα ἐτῶν.

Ὅτε παρουσιάσθη, εὐνοϊκὸς ψιθυρισμὸς τὸν ὑπεδέχθη. Οἱ ἔνορκοί τον παρετήρησαν μὲ πατρικὸν μειδίαμα ἐνθυμηθέντες τὰ παιδιά των.

— Τί ξεύρεις σύ, μικρέ μου, διὰ τὸν κατηγορούμενον; ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος.

— Ἐγὼ ξέρω πῶς εἶνε ὁ ποιὸ κακὸς μήνας τοῦ ἔτ ο υ (Δὲν ἦτο πολὺ δυνατὸς φαίνεται εἰς τὴν γραμματικὴν ὁ μικρὸς μάρτυς τῆς κατηγορίας) εἶνε ὁ μήνας τῶν ἐξετάσεων, ποὺ κάμνει τοὺς μαθητὰς καὶ μελετῶσιν ὥρας ὁ λ ο κ λ ή ρ α ς (Μελέτη δὲ πού τὴν ἔκαμνε! ἤθελε νὰ παραπονῆται καὶ ὅλα!) εἶνε κακὸς μήνας, μυρίζει σχολεῖον, βιβλία, μοῦχλα· βασανίζει ὅλα τὰ παιδιά, τὰ κάμνει κίτρινα!...

— Ὁ κακοῦργος! ἐψιθύρισεν εἷς ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον.

Ἔνοιωθα ὅτι ὅλοι ἐκεῖ μέσα μ' ἔβλεπαν μὲ μῖσος, ὅτι κανεὶς δὲν μ' ἐλυπεῖτο, ὅτι ἤμην μόνος, ἔρημος, ἐπάνω εἰς τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου ὅπου ἐκάθησαν τόσοι λῃσταί, τόσοι φονεῖς. Καὶ ἡ κεφαλή μου εἶχε γίνει ἀκόμη βαρυτέρα, τὸ στόμα μου ξηρότερον, τ' αὐτιά μου ἐβόῃζαν πειὸ πολύ. Ἀχ πῶς ἐδιψαῦσα!

— Οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως! εἶπεν ὁ πρόεδρος.

Κανεὶς δὲν ἐσηκώθη, κανεὶς δὲν ἐπλησίασε, κανὲν στόμα δὲν εἶπε μίαν λέξιν καλὴν δι' ἐμέ. Ὦ! ἤμην δυστυχής, κατηραμένος· μόνον ἐχθροὺς εἶχα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον!...

Μοῦ ἤρχετο νὰ κλαύσω, νὰ κλαύσω ὡς μωρόν· ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦσα οὔτε νὰ κλαύσω. Ἀκούμενσα τὸ κεφάλι μου εἰς τὸ χέρι μου καὶ ἐπερίμενα· δὲν μ' ἔνοιαζε πλέον· ἤμην ἀπελπισμένος· θὰ με κατεδίκαζαν.

Μέσα εἰς τὴν ζάλην μου ἤκουσα μίαν φωνὴν νὰ λέγῃ δι' ἐμέ· ἔλεγεν ὅλα ὅσα εἶπαν οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας, ἔλεγεν ὅτι εἶμαι τέρας, ὅτι δὲν σέβομαι οὔτε τ' ἀθῶα πλάσματα, τὰ παιδιά, ἀλλὰ τα κιτρινίζω, οὔτε τὰ ἔργα τῆς φραγκορραπτικῆς, ἀλλὰ τα καταστρέφω, οὔτε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, τὰ ἄνθη, ἀλλὰ τα μαραίνω μὲ τὴν θερμήν μου πνοὴν ἡ ὁποία ὁμοιάζει μὲ χνῶτα ἀγρίου θηρίου. Ἔλεγε πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔφριττα διὰ τὸν ἑαυτόν μου. Κάθε λόγος του μοῦ ἐφαίνετο ὡς γρονθοκόπημα ἐπάνω εἰς τὴν δυστυχῆ μου κεφαλήν. Ἦτο ὁ εἰσαγγελεύς.

Μὰ τί τοῦ ἔκαμα, ἐγὼ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Διατί ἤθελε νὰ μὲ καταστρέψῃ;

Αἱ τελευταῖαι λέξεις ποὺ ἤκουσα ἦσαν: « Πρέπει νὰ δοθῇ ἓν μάθημα εἰς τοὺς κακούς. Ζητῶ τὴν καταδίκην τοῦ κατηγορουμένου! »

Ἐπερίμενα πλέον νὰ ἔλθουν οἱ χωροφύλακες νὰ με σύρουν εἰς τὰς φαλακάς, νὰ μου βάλλουν ἁλυσίδας. Ἤμουν ἀποφασισμένος· δὲν θὰ ἔκαμνα τὴν παραμικρὰν ἀντίστασιν.

Ἔξαφνα ἤκουσα μίαν ἄλλην φωνήν· καὶ αὐτὴ δι' ἐμὲ ἔλεγε· αἴ, καὶ τί μ' ἔμελε! ἂς λέγῃ ὅ,τι θέλει· ἀλλὰ ἦτο τόσο γλυκεὰ ὥστε χωρὶς νὰ θέλω ἤρχισα ν' ἀκούω.

— Δὲν θὰ ἐπίστευα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἔλεγεν ἡ φωνή, ὅτι εἰς τὸ ἐδώλιον ἐκεῖνο τοῦ κατηγορουμένου κάθηται ὁ Ἰούνιος, ἐὰν δὲν εἶχα παραδείγματα ὅτι οἱ περισσότεροι εὐεργέται τῆς ἀνθρωπότητος ὑπέφεραν καὶ ἐτιμωρήθησαν· μήπως λοιπὸν καὶ σεῖς θέλετε νὰ τον καταδικάσετε νὰ τον τιμωρήσετε διὰ νὰ ἀποδείξετε ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶνε πάντοτε ἀχάριστοι; Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ πρόγονοί μας κατεδίκασαν τὸν Σωκράτην νὰ πίῃ τὸ κώνειον, καὶ ἔπειτα τοῦ ἤγειραν ἀνδριάντα. Προσέξατε! μὴ στιγματίσετε τ' ὄνομά σας μὲ ἀδικίαν ἴσην μ' ἐκείνην. Σεῖς εἶσθε εὐτυχέστεροι ἀπὸ τοὺς δικαστὰς τοῦ Σωκράτους, διότι δὲν ἔχετε πράξει ἀκόμη τὴν βδελυρὰν πρᾶξιν. Σκεφθῆτε ὅτι γενεαὶ ὁλόκληροι θὰ ὁμιλήσουν διὰ τὴν ἀπόφασίν σας!

Μέσα εἰς τὴν παραζάλην μου ἡ δυνατή του φωνὴ μοῦ ἔφθανε ἀδύνατη καὶ γλυκεῖα. Τόσον βυθισμένος ἤμουν. Ἤμουν σὰν ἄνθρωπος ἀποσταμένος, κομμένος, ποὺ ἀκούει τὸ μουρμουρητὸ ἑνὸς ποταμοῦ ποὺ τρέχει εἰς τὸ πλάγι του.

— Καὶ ποῖα εἶνε τὰ στοιχεῖα τῆς κατηγορίας; ἐξηκολούθησεν ἡ φωνή;

Κατηγορούμεθα[1] ὅτι καταστρέφομεν τὰ ἐνδύματα τῶν κομψευομένων. Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι δὲν σπουδαιολογοῦμεν ἀλλὰ ἀστειευόμεθα. Μίαν βούρτσαν, κύριοι κομψευόμενοι, μίαν βούρτσαν, παρακαλῶ, προμηθευθῆτε. Ἡ βοῦρτσα, ἀρκεῖ νὰ σας ἀπαλλάξῃ τῆς σκόνης καὶ τὸν κατηγορούμενον τῆς κατηγορίας. Ἔπειτα κατηγορούμεθα ὅτι βασανίζομεν τὰ παιδία. Κατηγορούμεθα ὅτι ἤμεθα ὁ μὴν τῶν ἐξετάσεων, τῶν βιβλίων. Καυχόμεθα διὰ τοῦτο· εἴμεθα ὁ μὴν τῆς διανοητικῆς ἐργασίας, ὁ μὴν τοῦ κόπου. Τὰ καλὰ κόπῳ κτῶνται, ἔλεγον οἱ πρόγονοι ἡμῶν. Ἡμεῖς ἀνταμείβομεν τὸν καλὸν μαθητὴν διὰ τὴν ἐπιμέλειαν ὅλου τοῦ ἔτους, ἡμεῖς τῷ δίδομεν τὴν χαρὰν νὰ λάβῃ ἐναγκαλισμοὺς καὶ φιλήματα ἀπὸ τοὺς γονεῖς του διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, ἡμεῖς ἀνοίγομεν εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίας τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν ὅλοι περιμένουν ν' ἀνοίξῃ, τὴν θύραν τῶν διακοπῶν. Χωρὶς ἡμᾶς οὔτε ἐξετάσεις θὰ ἐγίνοντο, οὔτε παύσεις, οὔτε λουτρὰ εἰς δροσερὰς ἀκρογιαλιάς, οὔτε ἐκδρομαὶ εἰς σκιαρὰς ἐξοχάς. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ ἀμελὴς μαθητὴς ὁ λέγων ἔ τ ο υ καὶ ὁ λ ο κ λ ή ρ α ς μᾶς κατηγορεῖ; Σύνελθε, παιδάριον, κακῶς ἤρχισες τὸ στάδιόν σου!

Ὅσον ἤκουα τὴν φωνὴν ἐκείνην ἐνόμιζα ὅτι δροσερὸν ἀεράκι ἔπνεε πλησίον μου καὶ ἐδρόσιζε τοὺς φλογισμένους κροτάφους μου. Ἡ κεφαλή μου ἤρχιζε νὰ μὴν εἶνε τόσον βαρεῖα τ' αὐτιά μου νὰ μὴ βοῦζουν Μία ἥσυχη φωνὴ μοῦ ἐψιθύριζε μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου ὅτι δὲν ἐχάθη δι' ἐμὲ πᾶσα ἐλπίς. Καὶ ἐσήκωσα τὴν κεφαλήν μου, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου εἶχα σκυμμένην ἕως τότε, καὶ εἶδα τὸν συνήγορόν μου.

— Ἂς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὸ τελευταῖον ἄρθρον τῆς κατηγορίας, ἐξηκολούθησε. Κατηγορούμεθα ὅτι μαραίνομεν τὰ ἄνθη. Διαματυρόμεθα μὲ ὅλην μας τὴν δύναμιν, ὅτι ἡμεῖς δὲν μαρκίνομεν τίποτε· τὰ ἄνθη εἶνε βραχύβια, ἔχουν ὀλίγην ζωήν γεννῶνται τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνοίξεως καὶ ἀποθνήσκουν εἰς τὸ τέλος της· ἀποθνήσκουν ἀπὸ γῆρας. Κατηγοροῦν κανένα ὅταν ἀποθνήσκουν οἱ γέροντες; ὄχι· τὸ θεωροῦν φυσικὸν πρᾶγμα. Ἡμεῖς, κύριοι, τίποτε κοινὸν δὲν ἔχομεν μὲ τοὺς νεκροὺς καὶ μὲ τὸν θάνατον· ἡμεῖς εἴμεθα ὁ μὴν τῆς ζωῆς· ἀντὶ τῶν ψευδῶν αὐτῶν πειστηρίων, τὰ ὁποῖα ἔχετε ἐκεῖ (Καὶ ἔδειξε κάτι μαραμένα ἄνθη τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐπάνω εἰς ἓν τραπέζι) ἰδοὺ πειστήρια ἀληθινά (Καὶ ἐξέβαλεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του δέσμην κιτρίνων ἀσταχύων). Ἰδοὺ ἡμεῖς τί κάμνομεν. Πηγαίνετε εἰς τὰ χωράφια· ἰδέτε τὰ μεστωμένα στάχυα τὰ ὁποῖα κυματίζουν ὡς χρυσῆ θάλασσα εἰς τὴν πνοὴν τῆς αὔρας, ἀκούσατε μὲ ποῖα τραγούδια χαρᾶς τα θερίζει ὁ γεωργός, συλλογισθῆτε πόσας ἀποθήκας θὰ γεμίσωμεν, πόσους μύλους θὰ γυρίσωμεν, πόσους φούρνους θ' ἀνάψωμεν, εἰς πόσους θὰ δώσωμεν ζωήν, θέσατε τὴν χεῖρα εἰς τὴν συνείδησίν σας, καὶ ἂν τολμᾶτε καταδικάσατέ μας. Κύριοι ἔνορκοι, ὁ ἰδικός μας ἥλιος φωτίζει ὅλον τὸ ἔτος καὶ πλουσίων σπίτια καὶ καλύβας Τί θὰ ἐγίνετο ὁ κόσμος ἂν δὲν ὑπῆρχεν Ἰούνιος; Ὁ ἰδικός μας ἥλιος

(1) Σημείωσις διὰ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ: Οἱ δικηγόροι λαμβάνουν συνήθως τὸ πρόσωπον τοῦ κατηγορουμένου καὶ ὁμιλοῦν ὡς νὰ ἦσαν αὐτοὶ οἱ κατηγορούμενοι.

δίδει τὴν γλυκάδα εἰς τὴν σταφίδα, χαρίζει εἰς τοὺς Ἕλληνας ἑκατομμύρια.

Ἡ ζάλη τῆς κεφαλῆς μου εἶχε περάσει ὅλως διόλου, ἤμην ἐλαφρός, ἡ καρδία μου ἐκτυποῦσε δυνατά· ἤλπιζα! ἤλπιζα! Ἀ! μοῦ ἤρχετο νὰ σηκωθῶ νὰ σφίξω τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, νὰ βάλω τὸ κεφάλι του μέσα 'στὴν ἀγκαλιά μου καὶ νὰ τὸν φιλήσω, νὰ τὸν φιλήσω. Ἀλλ' ἐφοβούμην μήπως τὸν διακόψω, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔλεγε:

— Ζητῶ τὴν ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλ' ὄχι καινὴν ἀθώωσιν· θέλω ὁ Ἰούνιος, ὅστις εἰσῆλθεν ἐδῶ ὡς κατηγορούμενος, νὰ ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης ταύτης ὡς εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος.

Ψιθυρισμοὶ ἐπιδοκιμασίας ἠκολούθησαν τὰς ἀγορεύσεις τοῦ συνηγόρου· ὅλοι τὸν συνέχαιρον, ὅλοι τοῦ ἔσφιγγον τὴν χεῖρα· πῶς ἤθελα νὰ τὸν ἀγκαλιάσω!

Ὁ πρόεδρος ὑπέβαλεν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὸ ζήτημα· «Εἶνε ἔνοχος ὁ Ἰούνιος;» Οἱ ἔνορκοι ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ ἰδιαίτερον δωμάτιον καὶ ἐκλείσθησαν διὰ νὰ συσκεφθοῦν. Ἔμειναν ἓν τέταρτον· ὅλοι ἐπερίμεναν μὲ ἀνυπομονησίαν· ἀλλὰ περισσότερον ἀπὸ ὅλους ἐγώ, εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου. Ἀ! τώρα πλέον δὲν ἤθελα νὰ καταδικασθῶ· τώρα ποὺ εἶδα τὸ φῶς τῆς ἐλπίδος, δὲν ἤθελα νὰ πέσω εἰς τὸ σκότος, ἤθελα ν' ἀθωωθῶ, ν' ἀθωωθῶ! Ὦ! Θεέ μου ἄς ἠθωούμην!...

Ἡ θύρα ἤνοιξεν· ἐξῆλθεν ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων· ἔπαυσε κάθε πνοή· μὲ ἐπίσημον φωνὴν ἀνέγνωσε:

«Ὄχι, ὁ Ἰούνιος δὲν εἶνε ἔνοχος!»

Ζωηραὶ ζητωκραυγαί, παταγώδη χειροκροτήματα ὑπεδέχθησαν τὴν ἀπόφασιν ἐκείνων.

Ἤμην ἐλεύθερος! ἐλεύθερος! ἔδαλα τὴν κεφαλήν μου εἰς τὰς χεῖρας μου καὶ ἤρχισα νὰ κλαίω.

Τοῦτο συνεκίνησε περισσότερον τὸ πλῆθος. Ἔνοιωσα δέκα εἴκοσι χέρια, τὰ ὁποῖα μ' ἐσήκωσαν καὶ μ' ἔβγαλαν θριαμβευτικῶς ἀπὸ τὸ κακουργιοδικεῖον μὲ ζητωκραυγάς.

Τότε ἐξύπνησα!

Ὁ φίλος σου

Ἰούνιος

Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον

Α. Π. Κουρτιδης

Η ΑΥΓΗ

Ξανθούλα κόρη 'ντροπαλὴ
καὶ μικροκαμωμένη
εἶν' ἡ Αὐγούλα ἡ ῥοδαλή,
ἡ μοσχανθρεμμένη,
ἔχει τὴ Γῆ μητέρα της,
τὸν Οὐρανὸ πατέρα της.

Ξυπνᾷ ἀπ' τὸν ὕπνο τὸ βαθὺ
κι' ἀκόμα χασμουριέται·
γιὰ νὰ λουσθῇ γιὰ νὰ πλυθῇ
'ς τὰ κύματα πετιέται
καὶ ἄγγελοι τῆς χύνουν
νερὸ γιὰ νὰ την πλύνουν.

Κι' ἀφοῦ πλυθῇ καλὰ—καλὰ
τὸ φόρεμά της βάζει,
κτενίζεται, χαμογελᾷ
καὶ τὰ φτερὰ τινάζει,
'ψηλὰ—'ψηλὰ σηκόνεται
καὶ μόνη καμαρόνεται.

Βλέπει τὴν κόρη της ἡ Γῆ
καὶ 'ς τὴ στιγμὴ ἀλλάζει,
μὰ εἶνε μικρούλα ἡ Αὐγὴ
κι' ὁ δρόμος την κουράζει,
κι' ἀφίνει τὴν μητέρα της
καὶ τρέχει 'ς τὸν πατέρα της.

Μὲ χάρι 'πίσ' ἀπ' τὸ βουνὸ
ῥίχνει 'ς τὴ γῆ ἕνα βλέμμα
καὶ βάζει τὸν Αὐγερινὸ
γιὰ διαμαντένιο στέμμα,
καὶ τότε πεζὰ προβάλλει
'ς τὴ γῆ μὲ μύρια κάλλη.

Τὴν ἀντικρύζουν τὰ πουλιὰ
ποὺ ἔρχεται τρεχάτη,
'ντυμένη 'ς τὰ τριανταφυλλιὰ
κι' ἀπ' ἐμμορφιαῖς γεμάτη,
καὶ μὲ γλυκὰ φιλήματα
ἀρχίζουν κελαϊδήματα.

Τὴν βλέπουν τ' ἄνθη ῥοδαλὴ
καὶ ῥόδο την νομίζουν
κι' ὅσο 'μποροῦνε πεζὸ πολὺ
γιὰ χάρι της μυρίζουν,
ἡ λεύκκις ἀνασαίνουν
καὶ μὲ δροσιὰ την ῥαίνουν.

Ἰωαννης Πολεμης

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Ποῖος ἀπὸ ὑμᾶς δὲν εἰξεύρει τὸν Ὅμηρον, τὸν ποιητὴν τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσείας;

Ἐκτὸς τῶν δύο τούτων ποιημάτων ὁ Ὅμηρος ἔγραψε τὴν Βατραχομυομαχίαν ὅπου περιγράφει τὸν πόλεμον τῶν βατράχων καὶ τῶν ποντικῶν.

Ἕνα πόλεμον τοῦ αὐτοῦ εἴδους θά σας διηγηθῶ, ἀλλ' ὄχι μεταξὺ βατράχων καὶ ποντικῶν, ἀλλὰ μεταξὺ ποντικῶν καὶ ποντικῶν.

Λοιπὸν πρὸ πολλῶν χιλιάδων χρόνων, εἰς τὴν ἐποχὴν ὅπου οἱ σκύλοι ὡμίλουν καὶ οἱ χοῖροι ἐτραγώδουν καὶ αἱ κότταιεἶχαν ὀδόντια, καὶ οἱ βάτραχοι εἶχαν ξύλινον βασιλέα, ἔζη μία φυλὴ μεγαλοσώμων ποντικῶν, πτωχῶν, ἰσχνῶν, ἐλεεινῶν.

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐμάλλωναν, ἐδέρνοντο, ὥστε ὅταν ἐνύκτωνε καὶ ἤρχετο ἡ ὥρα τοῦ δείπνου δὲν εἶχαν τίποτε νὰ φάγουν.

Εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν φυλὴν αὐτὴν ἐπῆγε καὶ ἀπεκατεστάθη μίαν ἡμέραν ἄλλη φυλὴ ποντικῶν, μικροτέρων εἰς τὸ ἀνάστημα, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐντελῶς διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς γείτονάς των, ἔζουσαν εἰρηνικὰ καὶ ἀγαπημένοι, καὶ εἶχαν ὅλας τὰς ἀρετάς, ὡς καὶ τὴν προβλεπτικότητα, τὴν ὁποίαν ὅμως ἔχασαν φαίνεται ἀπ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν. Εἶχαν λοιπὸν μεγάλας ἀποθήκας τὰς ὁποίας εἶχαν γεμάτας τυρί, καρύδια, λαρδί, καὶ εἰδῶν εἰδῶν ἄλλα πράγματα. Λέγουν μάλιστα, ὅτι εἰς τὴν ἀποθήκην εὑρίσκοντο καὶ γλυκίσματα, καὶ κομπόσται μὲ βερύκοκκα, καὶ σοκολάτα καὶ ζαχαρωμένα κάστανα, ἀλλὰ δὲν εἴμεθα βέβαιοι δι' αὐτά.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν λοιπὸν ἐκείνην οἱ μεγαλόσωμοι ποντικοὶ δὲν ἐπεινοῦσαν πλέον, ἔπαυσεν ἡ πτωχία καὶ ἡ ἀθλιότης των. Μὴ νομίσετε ὅτι ἤρχισαν νὰ ἐργάζωνται. Ὄχι· ἀλλ' ἔκλεπταν ἀπὸ τὰς γεμάτας ἀποθήκας τῶν προβλεπτικῶν γειτόνων των. Ὅταν ἤνοιγεν ἡ ὄρεξις ἀπὸ τὰς φιλονικίας τὰς ὁποίας ἔκαμναν ἀναμεταξύ των τὴν ἡμέραν, ὡρμοῦσαν εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν μικροσώμων ποντικῶν, καὶ μὲ μεγάλην χαρὰν ὡς κλέπται καὶ λαίμαργοι ἔτρωγαν χωρὶς τύψιν συνειδήσεως ὅ,τι εὕρισκαν: λαρδὶ ἢ χοιρομέρι, ψωμὶ ἢ γλύκισμα, καρύδια ἢ φουντούκια.

Δέν τους ἔφθανε δὲ ὅτι ὁ καθεὶς ἔτρωγεν ὅσον εἰμποροῦσεν, ἀλλ' ἔπαιρναν καὶ μαζί των διὰ τὸ πρόγευμα τῆς ἄλλης ἡμέρας, καὶ ἐκτὸς τούτου, κατέστρεφον ὅσα δὲν εἰμποροῦσαν νὰ φάγουν ἢ νὰ πάρουν μαζί των. Ἐκυλίοντο λοιπὸν εἰς τὸ βούτυρον, εἰς τὸ ξύγγι, εἰς τὸ ἀλεῦρι καὶ εἰς τὸ τυρί, ὥστε τὰ ἔκαμναν ἓν ἐλεεινὸν ἀνακάτωμα, τὸ ὁποῖον οἱ μικρόσωμοι ποντικοί, καὶ ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πεῖναν, δὲν θὰ τὸ ἔτρωγον.

Μίαν ἡμέραν, ἢ μᾶλλον μίαν νύκτα, διότι τὴν νύκτα, ὡς ὅλοι εἰξεύρετε, κάμνει τὰς ἐκδρομάς της ἡ φυλὴ τῶν ποντικῶν· δέν τους ἔφθασεν ὅτι ἔφαγαν τὰ ὡραιότερα πράγματα τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὴν ἀποθήκην, ὅτι ἐπῆραν ἀρκετὰ μαζί των καὶ κατέστρεψαν τὰ λοιπά, ἀλλ' ἥρπασαν ἀπὸ τὴν σύραν τρεῖς κυρίας τῶν μικρῶν ποντικῶν τὰς ὁποίας τας ἔρριψαν εἰς ἕνα κάδδον γεμάτον νερόν, ὅπου τὰ δυστυχῆ πλάσματα ἐπνίγησαν· ἔπειτα ἀνεχώρησαν μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα τῶν τεσσάρων ποδῶν των καὶ κατὰ τὴν αὐγὴν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν των.

«Ἐνῶ Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣ, ΦΟΒΕΡΑ ΑΓΡΙΟΜΜΑΤΙΑΖΩΝ, ΕΠΗΔΑ ΑΠ' ΒΔΩ ΚΑΙ ΑΠ' ΕΚΕΙ» (Σελ. 187)

Ὅταν οἱ μικρόσωμοι ποντικοί, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ εἶχαν ἐξέλθει εἰς ἐκδρομήν, ἐπέστρεψαν καὶ ἔμαθαν τὸ φρικῶδες ἔγκλημα τὸ ὁποῖον διεπράχθη εἰς τὴν ἀπουσίαν των, καὶ εἶδαν τὰ πτώματα τῶν τριῶν δυστυχῶν συντρόφων των μέσα εἰς τὸν κάδδον, τοὺς ἔπιασε τέτοια ἀγανάκτησις, ὥστε ὁ βασιλεύς των, ὁ Λεπτομούστακος ἔστειλεν ἀμέσως ἀπεσταλμένους διὰ νὰ προσκαλέσῃ ὅλας τὰς φυλὰς τῶν μικροτώμων ποντικῶν, νὰ τους βοηθήσουν διὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τοὺς γείτονάς των. Ὅλοι παρετάχθησαν εἰς τάγματα, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Λεπτομουστάκου καὶ ὡρκίσθησαν νὰ νικήσουν ἢ ν' ἀποθάνουν. Ἕκαστος αὐτῶν ἦτον ὡπλισμένος μὲ σπαθὶ καὶ μὲ λόγχην, καμωμένην ἀπὸ στάχυα, οἱ δὲ εὐγενεῖς ἦσαν ἔφιπποι καὶ εἶχαν μακρὰς λόγχας ἀπὸ καλάμι τὰς ὁποίας ἐκυρίευσαν ὅταν εἶχαν πόλεμον μὲ τοὺς παραποταμίους ἐχθρούς των.

Ὁ βασιλεὺς ἐφόρεσε τὴν πανοπλίαν του, καὶ στολίσας τὴν οὐράν του μὲ κομψότατον φιόγκον, ἵππευσεν εἰς ἕνα βάτραχον, ὁ ὁποῖος γνωρίζων τὸν πόλεμον τὸν ὁποῖον εἶχαν κάμει οἱ ὁμόφυλοί του μὲ τοὺς μεγαλοσώμους βατράχους ἤθελε νὰ τους ἐκδικηθῇ.

Ὁ ἱστοριογράφος τοῦ βασιλέως Λεπτομουστάκου διισχυρίζεται, ὅτι τὴν ἀξιομνημόνευτον ἐκείνην ἡμέραν ὁ μονάρχης αὐτος εἶχεν εἰς τὴν ζώνην του ζεῦγος πιστολίων, ἀλλ' ἔχομεν πολλοὺς λόγους νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἔχει λάθος. Τὰ πυροβόλα ὅπλα δὲν εἶχαν εὑρεθῆ ἀκόμη καὶ δὲν πιστεύομεν νὰ ἔχουν ἐφεύρει οἱ ποντικοὶ τὴν πυρίτιδα.

— Ἔμπρος! ἐφώναξεν ὁ βασιλεὺς ἅμα ἵππευσε καὶ ὁ στρατὸς αὐτοῦ μὲ βῆμα τακτικὸν ἤρχισε νὰ προχωρῇ μὲ θάρρος καὶ γενναιότητα πολὺ δυσάρεστον διὰ τοὺς ἄλλους ποντικούς.

Μετὰ μίαν ὥραν ἔφθασαν εἰς τὴν πόλιν τῶν μεγαλοσώμων ποντικῶν καὶ ἡ μουσικὴ ἐμπρὸς ἔπαιζε τὸν ἐθνικὸν ὕμνον, οἱ δὲ στρατιῶται ἐξέβαλαν τόσας φωνάς, ὥστε ὁ θόρυβος ἐκεῖνος εἰμποροῦσε καὶ νεκρὸν ν' ἀναστήσῃ.

Οἱ μεγαλόσωμοι ποντικοί, ἐπιστρέψαντες ἀπὸ τὴν διασκέδασιν τῆς νυκτός, εἶχαν ἀποσυρθῆ εἰς τοὺς κοιτῶνάς των καὶ ἐρρογχάλιζον μὲ ὅλην των τὴν καρδιά των· ἐξύπνησαν ἐξαφνικὰ ἀπὸ τὸν θόρυβον ἐκεῖνον καὶ τανισθέντες καὶ τρίψαντες τὰ μάτιά των ἐβγῆκαν ἔξω ἕνας ἐμπρὸς καὶ ἄλλος ὀπίσω διὰ νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ μικρόσωμοι ποντικοὶ παρέτασσαν τὰ στρατεύματά των. Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἐπεριεκύκλωσαν τοὺς μεγαλοσώμους ποντικοὺς καὶ ἐσκότωσαν πολλούς. Οἱ ἄλλοι ἐτράπησαν εἰς φυγήν, ἐνῷ οἱ μικρόσωμοι ποντικοὶ θριαβεύοντες ἐξέβαλαν κραυγὰς νίκης.

Ἀλλ' οἱ μεγαλόσωμοι ποντικοὶ ὠπισθοδρόμησαν διὰ νὰ λάβουν ἀμυντικὴν θέσιν. Ἐπέστρεψαν μετ' ὀλίγον ὡπλισμένοι μὲ ξίφη καὶ λόγχας. Ἔπειτα ἀπ' ὀλίγα λεπτὰ τὸ πεδίον τῆς μάχης ἔγεινε κόκκινον ἀπὸ αἷμα καὶ γαλανὸν ἀπὸ τὸν καπνὸν τῆς μάχης. (Εἴπομεν ἤδη ὅτι ἀμφιβάλλομεν περὶ τῆς ἀληθείας τῆς τελευταίας ταύτης λεπτομερείας). Δυστυχῶς οἱ μεγαλόσωμοι ποντικοὶ εἶχαν καταβροχθίσει τόσον βούτυρον καὶ λίπος, καρύδια καὶ ἀμύγδαλα, λαρδὶ καὶ χοιρομέρι, ῥίζι καὶ ἀραβόσιτον, ζάχαριν καὶ ἀλεμματοκέρι, ὥστε ἦσαν καταφουσκωμένοι καὶ δὲν εἰμποροῦσαν νὰ πολεμήσουν. Ἠσθάνοντο λοιπὸν τόσον θάρρος ὅσον βρεγμένη κότα καὶ δύναμιν ὅσον ἕνα πουλάκι τὸ ὁποῖον βγαίνει ἀπὸ τὸ αὐγόν του. Δὲν εἰμποροῦσαν οὔτε νὰ τρέξουν διὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς των. Ὥστε, μολονότι οἱ μικρόσωμοι ποντικοὶ ἦσαν φυσικὰ ἀδυνατώτεροι ἀπ' αὐτούς, τοὺς ἐνίκησαν. Τὰ πτώματα τῶν μεγαλοσώμων ποντικῶν ἐγέμισαν τὸ ἔδαφος εἰς διάστημα δύο μιλίων. Οἱ ὑπήκοοι καὶ οἱ σύμμαχοι τοῦ Λεπτομουστάκου ἀφῆρεσαν τὰς οὐρὰς τῶν ἐχθρῶν των διὰ τὰς ὁποίας ἦσαν τόσον ὑπερήφανοι.

«Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΙΠΠΕΥΣΕΝ ΕΙΣ ΕΝΑ ΒΑΤΡΑΧΟΝ»

Ἐν τούτοις ὁ Χονδρύλλος ὁ βασιλεὺς τῶν μεγαλοσώμων ποντικῶν ἔζη ἀκόμη· ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ ἓν μέρος τοῦ πεδίου τῆς μάχης εἰς τὸ ἄλλο ἱππεύων μίαν χελώνην, στενάζων διὰ τὴν τύχην τῶν ἀτυχῶν ὑπηκόων του. Ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως ἔκαμε νὰ βράζῃ τὸ αἷμά του μέσα εἰς τὰς φλέβας του. Ἐκέντησε τὸν ὑπερήφανον ἵππον του, ἥρπασε τὴν λόγχην του καὶ ἔτρεξεν εἰς ἀντάμωσιν τοῦ Λεπτομουστάκου.

Ὁ βασιλεὺς τῶν μικροσώμων ποντικῶν ἠγανάκτησεν ἅμα εἶδεν ὅτι ὁ νικηθεὶς μονάρχης τοῦ διεφιλονίκει ἀκόμη τὴν νίκην. Ἐκίνησε καὶ αὐτὸς ἀπειληκτικῶς τὴν λόγχην του, καὶ οἱ δύο ἐχθροὶ εὑρέθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων.

Ποῖος θὰ διηγηθῇ ποτε ἀξίως τοιαύτην μάχην! Ὁ Λεπτομούστακος ἦτο εὐκίνητος καὶ ἐπιτήδειος καὶ εἶχε τὸ θάρρος τὸ ὁποῖον δίδει ἡ νίκη. Ὁ Χονδρύλλος εἶχε σῶμα μεγάλον καὶ εἶχε τὴν γενναιότητα τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ ἀπελπισία. Ἀλλ' εἶχε χαυνωθῆ καὶ αὐτός, ὅπως οἱ ὑπήκοοί του, ἀπὸ τὸ πολὺ φαγεῖ· ἐκτὸς τούτου καὶ ὁ ἵππος του—δηλαδὴ τὸ χρησιμεῦον εἰς αὐτὸν ὡς ἵππος—δὲν ἦτο πολὺ εὐκίνητος. Ἐνῷ ὁ βάτραχος, φοβερὰ ἀγριομματιάζων, ἐπήδα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἡ χελώνη δὲν κατώρθωνε νὰ κάμνῃ μίαν στροφήν· ὁ Λεπτομούστακος ἐπωφελεῖτο ἀπὸ τὰ πηδήματα τοῦ ἵππου του διὰ νὰ ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του, καὶ τον ἐκτύπα δεξιᾷ καὶ τον ἐκτύπα ἀριστερᾷ. Ὁ Χονδρύλλος ἐκτυποῦσε καὶ αὐτὸς ὅπως εἰμποροῦσε. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν δύναται νὰ νικήσῃ τὸ πεπρωμένον του. Ἡ λόγχη τοῦ Λεπτομουστάκου ἐπέρασε τὰ δεξιὸν αὐτὶ τοῦ ἀτυχοῦς μονάρχου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπροφύλαττεν ἀρκετὰ τὸ χρυσοῦν στέμμα του, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Ὁ Χονδρύλλος ἔπεσεν εἰς τὴν κόνιν, ἐκίνησε τοὺς πόδας του ὀλίγας στιγμὰς καὶ ἔπειτα ἐτελεώσε. Ἐν φοβερὸν ζήτω ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ στόματα τῶν μικροσώμων ποντικῶν.

Πρὸς τιμὴν τῆς νίκης ταύτης, οἱ ὑπήκοοι τοῦ Λεπτομουστάκου ἔκαμαν μεγάλας ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις, ἐχόρευσαν, διεσκέδασαν.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀξιομνημονεύτου τούτου πολέμου, οἱ ποντικοὶ ἔζησαν ἥσυχοι. Οἱ μεγαλόσωμοι ποντικοὶ καὶ οἱ φυλή των δὲν ἐξηλείφθησαν ἐντελῶς ἀπὸ τὴν γῆν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησαν πλέον νὰ πειράξουν τοὺς γείτονάς των, νὰ τους πνίξουν καὶ ν' ἁρπάξουν τὰς τροφάς των, καὶ οἱ μικρόσωμοι ποντικοὶ ἔτρωγαν πλέον μὲ ἄνεσιν τὸ ψωμί των μαλακὸ ἢ ξηρό, τὸ ἀλεῦρί των, τὰ καρύδια των, τὸ λαρδί των καὶ τὰ ἀλεμματοκηρία των, χωρὶς νὰ τολμήσῃ κανεὶς νὰ τους ἐνοχλήσῃ.

(Μίμησις) ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 166]

Ἡ Δήμητρα ἀφ' οὗ περιῆλθεν ὅλην τὴν Σικελίαν, ἐταξείδευσε καὶ εἰς διάφορα μακρινὰ μέρη, ὅπως εὕρῃ τὴν κόρην της. Ἐταξείδευε δὲ ἀγνώριστος, χωρὶς καμμίαν ἐπίδειξιν, χωρὶς κανὲν ἀπὸ τὰ θεῖα γνωρίσματά της, διότι αὐτὰ θὰ ἐφόβιζον ὅσους ἀνθρώπους ἠρώτα καὶ θὰ τους ἐμπόδιζον νὰ ὁμιλήσουν. Ὡμοίαζε μὲ χωρικήν. Τὴν ἡμέραν ὁ κλάδος τῆς πεύκης τῆς ἐχρησίμευεν ὡς ῥαβδίον, τὴν νύκτα ἡ καυμένη ἄκρα ἔλαμπε καὶ ἔχυνε φῶς τριγύρω.

— Καλοί μου ἄνθρωποι, ποὺ βόσκετε τὰ πρόβατά σας, ἔλεγεν ἡ Δήμητρα εἰς τοὺς ποιμένας, οἱ ὁποῖοι καθήμενοι εἰς τοὺς λόφους, καὶ ἔχοντες πλησίον των τὸν πιστὸν σκύλον των, ἔπαιζον μὲ τοὺς αὐλούς των κανὲν ποιμενικὸν τραγοῦδι, φυλάττοντες συγχρόνως καὶ τὰ ποίμνιά των· καλοί μου ἄνθρωποι ποὺ βόσκετε τὰ πρόβατά σας, μὴν εἴδατε τὴν Περσεφόνη μου, ποὺ εἶχε γεμάτη λουλούδια τὴν ποδιά της;

Εἶχαν περάσει τόσα ἔτη καὶ ὅμως ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐφαντάζετο ἀκόμη τὴν θυγατέρα της μὲ τὰ ἄνθη εἰς τὴν ποδιάν της, ὅπως ἐχάθη εἰς τὸ λιβάδι ἐκεῖνο τῆς Σικελίας.

Οἱ ποιμένες ἔκαμνον νεῦμα μὲ τὴν κεφαλήν των ὅτι δὲν την εἶδον καὶ ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐξηκολούθει τὸν δρόμον της.

— Καλοί μου ἄνθρωποι ποὺ θερίζετε τὰ στάχυα σας, ἔλεγεν ὀλίγον μακρύτερα, μὴν εἴδατε τὴν Περσεφόνη μου, ποῦχε γεμάτη λουλούδια τὴν ποδιά της;

Οἱ θερισταὶ διέκοπτον μίαν στιγμὴν τὴν ἐργασίαν των, ἀκουμβοῦσαν εἰς τὴν λαβὴν τοῦ δρεπανίου, ἠρώτα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ἀπεκρίνοντο ὄχι. Ἡ Δήμητρα ἐξηκολούθει τὸν δρόμον της.

Εἰς ἓν δάσος ὑλοτόμοι ἔκοπτον ξύλα.

— Καλοί μου ἄνθρωποι ποὺ κόβετε ξύλα, μὴν εἴδατε τὴν Περσεφόνη μου, ποῦχε γεμάτη λουλούδια τὴν ποδιά της;

Οἱ ὑλοτόμοι ἔμεναν σκεπτικοὶ μίαν στιγμήν, ἐσυλλογίζοντο κάμποσην ὥραν καὶ ἀπεκρίνοντο ὄχι.

Ἡ Δήμητρα ἐξηκολούθει τὸν δρόμον της, ἐρωτῶσα ὅσους ἀπήντα. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχεν ἴδει τὴν κόρην της. Ὅλοι εἶχαν μάθει ὅτι ἔτρεχε τὸν κόσμον διὰ νὰ εὕρῃ τὴν θυγατέρα της καὶ την ἐνόμιζον τρελλήν· ἤρχισαν νὰ την δεικνύουν μὲ τὸ δάκτυλόν των.

— Νὰ αὐτὴ ποὺ ζητεῖ τὴν κόρην της, ἔλεγαν, ἂς την λυπηθοῦμεν· ὁ θάνατος τῆς κόρης της τὴν ἐτρέλλανε.

Καὶ ὁ καθεὶς ἐπροσπάθει νὰ παρηγορήσῃ ὅπως εἰμπόρει τὴν ἀπαρηγόρητον μητέρα.

Μίαν ἡμέραν, εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, μία γυναῖκα ὡρίμου ἡλικίας, ἔχουσα μεγάλην λύπην εἰς τὸ πρόσωπόντης ἀλλὰ καὶ μεγάλην εὐγένειαν εἰς τὰ χαρακτηριστικά της, ἐκάθητο κουρασμένη ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, εἰς τὴν θύραν τῆς πόλεως. Ἐπερνοῦσεν ὁ βασιλεύς, ὅστις λυπηθεὶς τὴν ξένην, εἶπε νὰ την ὁδηγήσουν εἰς τὸ ἀνάκτορόν του διὰ νὰ την φιλοξε-

νήσῃ. Ὁ βασιλεὺς εἶχε τότε ἓν μικρὸν παιδίον, ὀνομαζόμενον Τριπτόλεμον, ἀκόμη εἰς τὴν κούνιαν· οἱ γονεῖς τού το ἠγάπων παραπολύ, ἀλλ' ἦσαν δυστυχεῖς διότι τὸ δυστυχὲς μικρὸν ἦτον ἄρρωστον, ὠχρὸν καὶ καχεκτικὸν καὶ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦτο διὰ ζωήν. Ἡ βασίλισσα, μὲ μάτια κόκκινα ἀπὸ δάκρυα, ὡδήγησεν εἰς τὴν κοιτίδα τοῦ παιδίου τὴν ξένην. Αὕτη ἐπῆρε εἰς τὴν ἀγκάλην της τὸ ἑτοιμοθάνατον παιδίον καὶ το ἐφίλησεν εἰς τὴν παρειάν. Ἀμέσως ἐχρωματίσθη τὸ πρόσωπον τοῦ ἑτοιμοθανάτου παιδίου, τὰ μελανὰ χείλη του ἔγειναν κατακόκκινα· αἱ βαθουλαὶ καὶ ὠχραὶ παρειαί του ἐροδοκοκκίνησαν καὶ ἐγέμισαν κρέας. Τὸ αἰφνίδιον ἐκεῖνο ζωντάνευμα τοῦ παιδίου δὲν διέφυγε τὴν βασίλισσαν, ἡ ὁποία διστάζει ἀκόμη μεταξὺ χαρᾶς καὶ φόβου. Ἡ ξένη κάμνει καὶ κάτι ἄλλο. Βυζαίνει τὸ παιδίον. Μόλις ἐρρόφησε τὰς πρώτας σταγόνας τοῦ γάλακτος, ἀνετριχίασε τὸ παιδίον, ὡς νὰ ἔτρεχε μέσα εἰς τὰς φλέβας του κανὲν δυναμωτικόν. Πίνει μὲ μεγάλην χαράν, ἀναγαλιάζει ἀπὸ εὐχαρίστησιν, καὶ ἀγκαλιάζει μὲ τοὺς μικρούς βραχίονας τὸν λαιμὸν τῆς θαυματουργοῦ τροφοῦ του. Ἀφοῦ ἐχόρτασεν ἤρχισε νὰ μειδιᾷ, καὶ ἀπεκοιμήθη, πλῆρες ὑγείας. Τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ ὡμοίαζε τότε μὲ παχουλὸν ἀγγελάκι. Ἡ βασίλισσα ὁρμᾷ εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς ξένης καὶ χύνει δάκρυα θερμὰ εὐγνωμοσύνης· τὴν παρακαλεῖ νὰ μείνῃ εἰς τ' ἀνάκτορα διὰ νὰ φροντίζῃ τὸ παιδίον της. Τῆς δίδει ὅ τι ἔχει, καὶ αὐτὸ τὸ βασίλειόν της ἐν ἀνάγκῃ.

Ἡ ξένη δέχεται νὰ μείνῃ χωρὶς καμμίαν ἀμοιβήν, ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν, νὰ ἀναθρέψῃ τὸ παιδίον ὅπως αὐτὴ ἤθελε, μυστικά, χωρὶς κανεὶς νὰ εἶνε παρὼν ὅταν το ἀνατρέφῃ. Ἡ εὐγενὴς φυσιογνωμία τῆς ἀγνώστου καὶ τὸ θαῦμα τὸ ὁποῖον ἔκαμε μὲ τὸ πρῶτον βυζαγμά της ἐνέπνευσαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν, ὥστε ἐδέχθησαν νὰ γίνῃ μυστικὰ ἡ ἀνατροφὴ τοῦ υἱοῦ των.

Τὸ παιδίον ἐμαγάλωνε μὲ ἐκπληκτικὴν ταχύτητα καὶ καθ' ἡμέραν ἐγίνετο πλέον δυνατὸν καὶ πλέον ὡραῖον. Μετ' ὀλίγον ἐφάνησαν τὰ δύο πρῶτα ὀδοντάκιά του· ἔπειτα τὸ μικρὸν ἔμαθε νὰ ψελλίζῃ μαμά! Ἡ βασίλισσα ἦτο σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαράν της, ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὴν μεγάλην του εὐτυχίαν ἔκαμνε πολλὰ καλὰ πράγματα εἰς τοὺς ὑπηκόους του.

—Μὲ τί τρόπον ἀρά γε ἀνατρέφει τόσον καλὰ τὰ παιδί μας; ἔλεγον ἀναμεταξύ των.

Τόση δὲ περιέργεια τοὺς ἔπιασε, ὥστε μίαν νύκτα ἐλησμόνησαν τὴν ὑπόσχεσίν των, καὶ ἄμα εὑρῆκαν κατάλληλον στιγμὴν ἐπῆγαν σιγὰ σιγὰ νὰ ἴδουν ἀπὸ τὴν ὀπὴν τῆς κλειδαριᾶς;

Καὶ τί εἶδαν;

Εἶδαν μεγάλην πυρὰν εἰς τὴν ἑστίαν. Τὸ μικρὸν παιδίον γυμνὸν ἐκίνει τὰς χεῖράς του. Ἀφ' οὗ ἐκάησαν καλὰ τὰ ξύλα, ἡ γυνὴ ἁπλόνει τὰ ζεστὰ κάρβουνα καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰ θέτει γυμνὸν τὸ μικρὸν παιδίον. Τὸ στρῶμα ἐκεῖνο τῆς ἀνθρακιᾶς φαίνεται ὅτι εὐχαριστεῖ πολὺ τὸν μικρὸν Τριπτόλεμον, διότι τραγουδεῖ ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Ἔπειτα ἀπ' ὀλίγον τὸ σῶμά του γίνεται διαφανὲς καὶ σχεδὸν φωτεινόν, ὡς μέταλλον ἀναλελυμένον. Ἡ τροφὸς λαμβάνει μὲ τὰ δάκτυλά της ἓν κάρβουνον πλέον ἀναμμένον ἀπὸ τάλλα καὶ το θέτει εἰς τὰ χείλη τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον βυζαίνει μὲ ἀπληστίαν τὴν φοβερὰν τροφήν.

Ἅμα το εἶδε τοῦτο ἡ βασίλισσα ἔβαλε κραυγὴν φρίκης καὶ σκουντήσασα τὴν θύραν, ὥρμησεν εἰς τὸ παιδίον ὅπως το ἀποσύρῃ ἀπὸ τὴν ἀνθρακιάν. Ἡ ἔκπληξίς της δὲν εἶχεν ἄρα ἅμα το εἶδε πάλιν δροσερὸν καὶ ὡραῖον χωρὶς κανὲν σημεῖον καυτήματος.

—Ἀδιάκριτος μητέρα, τί ἔρχεσαι νὰ κάμῃς ἐδῶ; εἶπεν ἡ τροφὸς μὲ θεῖαν μεγαλοπρέπειαν. Τί θέλεις ἐδῶ; εἶμαι ἡ Δήμητρα, ἡ τροφὸς τοῦ κόσμου. Τὸν υἱόν σου ἤθελα νὰ τον κάμω ἀθάνατον θεόν, καὶ δι' αὐτὸ τον ἐκαθάριζα ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνους ἁμαρτίας του· ἡ ἀνόητος περιέργειά σου κατέστρεψε τὸ σχέδιόν μου. Ἄνθρωπος εἶνε καὶ ἄνθρωπος θὰ μείνῃ. Ἀλλ' ἀφοῦ τον ἔθρεψα μὲ τὸ γάλα μου καὶ ἤγγισε τὰ χείλη του μὲ τὸ θεῖον κάρβουνον, θὰ γίνῃ εὐεργέτης τῶν ἀνθρώπων καὶ αἱ λοιπαὶ γενεαὶ θὰ διατηρήσουν αἰώνιον τὴν ἐνθύμησίν του.

Ἡ βασίλισσα καὶ ὁ βασιλεὺς ἔπεσαν μὲ τὸ πρόσωπον χάμου τρέμοντες καὶ παρακαλοῦντες. Ὅταν ἐσηκώθησαν, ἡ Δήμητρα εἶχε γίνει ἄφαντος ἂν καὶ καμμίαν θύραν δὲν ἤνοιξε.

Εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου κατῴκει ἡ τροφὸς ἡ βασίλισσα εὗρεν ἓν στεφάνι ἀπὸ παπαρούνας καὶ κυάνους, τόσον δροσερὸν καὶ μὲ χρώματα τόσον ζωηρὰ ὥστε οἱ ἀγροὶ ποτὲ δὲν εἶχαν κάμει ὁμοια ἄνθη. Ἀπὸ τὸ κόκκινον καὶ ὡσὰν φλόγας χρῶμα τῶν μηκώνων, ἀπὸ τὸ γαλανὸν καὶ σύρκαι χρῶμα τῶν κυάνων, ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν εὐωδίαν των, ἐφαίνετο καθαρὰ ὅτι τὸ στεφάνι ἐκεῖνο δὲν το ἔπλεξαν χεῖρες ἀνθρώπου. Ἦτο πραγματικῶς τὸ στεφάνι τῆς θεᾶς, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφήσει ἐκεῖ κατὰ λάθος ἡ ἐπίτηδες, τὸ στεφάνι τῆς Δήμητρος, ἡ ὁποία συνείθιζε νὰ στολίζεται μὲ τὰ ἄνθη αὐτὰ τῶν ἀγρῶν.

Ἡ βασίλισσα ἐπῆρε τὸ στεφάνι ἐκεῖνο μὲ σεβασμόν, καὶ το ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ υἱοῦ της ὁ ὁποῖος ἔχυνε θερμὰ δάκρυα μὴ βλέπων πλέον τὴν ἀγαπητήν του τροφόν. Ἀμέσως αἱ φωναὶ τοῦ παιδίου ἔπαυσαν καὶ τὸ μειδίαμα ἐπανῆλθεν εἰς τὰ χείλη του. Καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, διὰ νὰ παρηγοροῦν τὸν μικρὸν Τριπτόλεμον ὅταν ἐλυπεῖτο, τῷ ἔθετον τὸ στεφάνι, τὸ ὁποῖον, παράδοξον πρᾶγμα, ποτὲ δὲν ἐμαραίνετο.

Ἡ Δήμητρα ἅμα ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ ἐξηκολούθησε τὸ ταξείδιόν της. Ἐπὶ τέλους ἔμαθε ποῦ ἦτο

ἡ κόρη της. Μία βρύσις, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπέρασε τὸ ἅρμα τοῦ θεοῦ τοῦ Ἅδου, τῇ εἶπε μὲ λόγια τὰ ὁποῖα ὡμοίαζον μὲ ψίθυρον νεροῦ, ὅτι ἡ Περσεφόνη ἦτο κάτω εἰς τὸν Ἅδην μὲ τὸν Πλούτωνα. Ἡ Δήμητρα ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς θεοὺς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς θυγατρός της καὶ οἱ θεοὶ την ἀπελευθέρωσαν, ἀλλ' ἔχει ἐντελῶς. Ἀπεφάσισαν ὅπως ἡ Περσεφόνη μένῃ ἓξ μῆνας μὲ τὴν μητέρα της καὶ ἓξ μὲ τὸν Πλούτωνα. Ἡ Δήμητρα ἠπόρησεν ὅταν εἶδε τὴν θυγατέρα της· δὲν ἦτο πλέον ἡ μικρὰ Περσεφόνη ἡ ὁποία εἶχε τὴν ποδιάν της γεμάτην ἄνθη· ἦτο ὑψηλὴ καὶ ὡραία γυνή, τῆς ὁποίας τὰ βλέμματα ἔλαμπαν ἀπὸ θεῖον πῦρ. Ἡ Δήμητρα, πρὶν ἀναβῇ εἰς τοὺς οὐρανοὺς μὲ αὐτήν, ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὸ μικρὸν παιδίον τῆς Ἐλευσῖνος. Πολλὰ ἔτη εἶχον περάσει καὶ τὸ παιδίον εἶχε γίνει ῥωμαλέος νέος, μὴ γνωρίζων ἀκόμη τί ἐσκόπευε νὰ κάμῃ. Ἡ Δήμητρα τοῦ εἶπε καὶ ἐκάθησε πρὸς τ' ἀριστερά της εἰς τὸ ἅρμα της, τὸ ὁποῖον ἔσυρον δύο πτερωτοὶ δράκοντες, ἔχουσα δὲ μέσα εἰς αὐτὸ σάκκους κριθῆς καὶ σίτου, ἐπέταξε μὲ τὸν μαθητήν της πέραν ἀπὸ τὰ σύννεφα. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου τούτου ἐδίδαξεν εἰς τὸν Τριπτόλεμον πῶς τὸν σίδηρον, τὸ φοβερὸν μέταλλον τοῦ πολέμου, νὰ τον κάμῃ εἰρηνικὸν ἰχνίον τοῦ ἀρότρου· τῷ ἔδειξε πῶς ἀνοίγεται τὸ αὐλάκι καὶ πῶς θέτουν τὸν σπόρον· τὸν ἔμαθε νὰ σπείρῃ καὶ νὰ θερίζῃ· τῷ ἔδειξε πῶς νὰ ζεύγῃ τὰ βώδια, τὰ ὁποῖα σύρουν μὲ ἀργὸν βάδισμα τὸ ἄροτρον. Ὅταν ὁ μαθητὴς ἔμαθεν ὅτα ἐχρειάζετο, ἡ Δήμητρα τὸν ἀφῆκεν εἰς τὴν γῆν μὲ τοὺς σπόρους καὶ τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχεν ἐφευρεθῆ ἡ γεωργία. Οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἕως εἰς ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔζων ἀπὸ τὸ κυνήγιον, ἀπὸ τότε ἤρχισαν νὰ ζητοῦν τὴν τροφὴν των μὲ τὴν γεωργίαν, ἡ ὁποία εἶνε ὁ πρῶτος πλοῦτος τῶν ἐθνῶν.

Ἡ ἀλληγορία αὕτη τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων κρύπτει μέσα της σπουδαίαν ἔννοιαν, ὅπως καὶ ὅλαι αἱ ἀλληγορίαι καὶ οἱ μῦθοι τῶν ἀρχαίων.

Ἡ Περσεφόνη ἡ ὁποία περνᾷ τοὺς ἓξ μῆνας εἰς τὸ σκοτεινὸν βασίλειον τοῦ Ἅδου καὶ τοὺς ἄλλους ἓξ μὲ τὴν μητέρα της, εἶνε ὁ σπόρος τοῦ σίτου ὁ ὁποῖος ἐν μέρος τοῦ χρόνου μένει ἀόρατος μέσα εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸ σκότος, καὶ τὸν ἄλλον καιρὸν φυτρώνει, ἀναβαίνει ὑψηλὰ καὶ γίνεται χρυσᾶ στάχυα. Καὶ ὁ Τριπτόλεμος εἶνε ὁ σῖτος, τὸν ὁποῖον ἡ τροφός του, ἡ Γῆ τρέφει καὶ ζωογονεῖ· τρυπᾷ τὸ χῶμα καὶ ἀναβαίνει· ἡ φωτιὰ εἰς τὴν ὁποίαν τον ἔθετεν ἡ Δήμητρα σημαίνει ὅτι ὁ στάχυς του πρέπει νὰ μεστώσῃ εἰς τὰς φλογερὰς ἀκτῖνας τοῦ Ἡλίου. Ἡ ἀνθρακιὰ ὅπου τελευταῖον ἔθετεν ἡ θεὰ τὸν Τριπτόλεμον σημαίνει ὅτι ὁ σῖτος περνᾷ ἀπὸ τὴν φωτιὰν διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀμίμητος τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου: Ἅμα γίνῃ ἡ ἀμίμητος τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου: τὸ θέτουν μέσα εἰς τὸν φοῦρνον, καὶ ἐκεῖ μέσα γίνεται ἄρτος.

Σοφια Δημου

ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΓΕΙΡΕΙΟΝ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἐλᾶτε! Ἕνα κάνιστρα εἶνε ἐδῶ καὶ ὅλοι λείπουν ἀπὸ τὴ κουζίνα· προχωρεῖτε σιγὰ σιγά, νὰ μή μας πάρουν εἴδησι.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Εἶνε σκεπασμένο. Σταθῆτε νὰ παρατηρήσω τί ἔχει μέσα. Ὤ! καὶ να εἶχε κανένα κεφαλοτύρι. Οὔτε τρίψαλο δὲν θἄμενε! ἔ;

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

[Τέσσαρα γατάκια ἐξυπνήσαντα προβάλλουν ἀΐφνης τὴν κεφαλήν των].
Φρρρρ!!! Φευγιὸ, παιδιά, καὶ 'χαθήκαμε!

ΤΟ ΚΑΤΡΑΚΥΛΗΜΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ Τάσος ἔχει τὰς ἰδέας του· ἀλλὰ δὲν εἶνε πάντοτε καλαὶ αἱ ἰδέαι τοῦ Τάσου. Προχθὲς ὁ κηπουρὸς εἶχεν ἀκουμβήσει μίαν σκάλαν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου διὰ νὰ κλαδεύσῃ τὴν κληματαριά, κ' ἔπειτα ἐπῆγε νὰ φάγῃ.

Τί κάμνει λοιπὸν ὁ κύριος Τάσος;

Μόλις ἐγύρισε τὴν πλάτην του ὁ κηπουρός, ὁ Τάσος σκαρφαλόνει 'ς τὴν σκάλα γρήγορα γρήγορα καὶ πηγαίνει καὶ κάθεται εἰς τὸν τοῖχον.

Ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω προσκαλεῖ τὸν ἀδελφόν του Εὐγένιον καὶ την μικράν του ἀδελφὴν τὴν χαριτωμένην Ἑλένην νὰ σκαρφαλώσουν σὰν αὐτόν.

Καὶ αὐτοὶ δὲν ζητοῦν καλλίτερον. Καὶ τρέχουν μὲ προθυμίαν.

Διότι ἅμα οἱ μεγαλείτεροι ἀδελφοὶ κάμνουν καμμίαν ἀνοησίαν, ἀφεύκτως καὶ οἱ μικροί τους μιμοῦνται μετ' ὀλίγον καὶ κάμνουν τὴν ἰδίαν ἀνοησίαν.

Ὁ Εὐγένιος ἀνέβη τρία σκαλοπάτια· ἡ Ἑλένη ἑτοιμάζεται νὰ βάλῃ τὸ ποδάκι της εἰς τὸ ἕν, ὅτε ἔξαφνα:

— Πράφ!

Ἐγλύστρησε τὸ πόδι τοῦ Εὐγενίου, καὶ πίπτει κάτω καὶ ξαπλόνεται φαρδὺς πλατύς.

Βάλετε μὲ τὸν νοῦν σας πλέον τί φωνὰς βάζει!

Ἡ Ἑλένη δὲν ἔπαθε τίποτε, ἀλλὰ φωνάζει καὶ αὐτή, καὶ ὁ Τάσος ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ τὸν τοῖχόν του φωνάζει δυνατώτερα καὶ ἀπὸ τοὺς δύο μαζί.

Τρέχει ἡ μητέρα, τρέχει ἡ παιδαγωγός, τρέχει ὁ κηπουρός· σηκόνουν τὸν Εὐγένιον ἀπὸ χάμου.

Ἐκτύπησεν εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐφούσκωσε καὶ ἐγδάρθη ὀλίγον τὸ γόνατόν του.

Ὁ Τάσος εἶν' ἐκεῖ ἐπάνω· τώρα φοβεῖται, δὲν τολμᾷ νὰ καταβῇ, κρατεῖ σφικτὰ τὴν σκάλαν.

Ὁ κηπουρὸς ἀναβαίνει καὶ τον κατεβάζει κάτω.

Ἄλλην φορὰν ὁ Τάσος θὰ ἔχῃ ἰδέας ποὺ νὰ μὴν εἶνε τόσον ἐπικίνδυνοι, οὔτε διὰ τοὺς ἀδελφούς του, οὔτε διὰ τὸν ἑαυτόν του.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί θὰ εἴπῃ ἄπιστος; ἐρωτᾷ ἡ μικρὰ Ἑλένη τὸν πατέρα της.

— Ἄπιστος κόρη μου, εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν πιστεύει εἰς ὅ,τι τοῦ λέγουν.

— Τότε, μπαμπᾶ, καὶ σὺ εἶσαι ἄπιστος, διότι δὲν με πιστεύεις ὅταν σοῦ λέγω ψεύματα...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Ἀργιλεωνίδος.

Ἡ μικρὰ Σοφία καθημένη ἐνώπιον τοῦ καθρέπτου κόπτει τὰ ὀφρύδιά της.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ της.

— Χθές, μαμά, ποὺ μοῦκοψες τὰ μαλλιὰ γιὰ νὰ μου δυναμώσουν 'λησμόνησες νὰ μου κόψῃς καὶ τὰ 'φρύδια, καὶ τώρα τὰ κόβω μόνη μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σκιυθηράς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Τὴν συνεισφοράν σου διὰ τὸ *Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν* την ἔλαβον, φίλε μου *Μάξιμε*· καὶ ὅταν στείλουν καὶ πέντε ἓξ ἄλλοι ἀκόμη διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν τὸν ὀβολόν των, θὰ δημοσιεύσω τὸ τρίτον δελτίον τῶν συνεισφορῶν. Ἐντούτοις συγχαίρω καὶ σὲ καὶ τοὺς φίλους μου ὅλους ὅσοι ἔστειλαν ἕως τώρα τὴν συνεισφοράν των ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν. Ὅλα τὰ πτωχὰ παιδάκια τὰ ὁποῖα εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ λάβουν ὡς βραβεῖον τῆς ἐπιμελείας των τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ θὰ εὐλογοῦν τὸ ὄνομα σας καὶ θὰ εἶναι εὐτυχῆ, εὐτυχῆ.

Μετὰ χαρᾶς σε ὑποδέχομαι, *Ἰωνικὲ Ἄνεμε*, καὶ θά μου εἶνε δροσερὸν το ᾠδικόν σου, διότι ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν ὡραίαν *Ἰωνίαν*, τὴν πατρίδα τοῦ Ὁμήρου, τὴν ὁποίαν ὕμνησε τόσον εὔμορφα ὁ ποιητὴς Καρασούσας, ὅλος εὐωδία καὶ ποίησις.

Σαπφὼ ἡ Λευκαδία μὲ παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὴν *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* ὅτι: πρὸ τινων ἡμερῶν ἐπισκεφθεῖσα τὸν βράχον, ἀφ' οὗ ἡ ὁμώνυμός της ποιήτρια ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀκούσασα ἀηδόνα γλυκὰ ἐντὸς τοῦ παρακειμένου δάσους κελαδοῦσαν ἀνεμνήσθη αὐτῆς καὶ τῇ ἔπεμψεν ἐναέριον ἀσπασμόν. Ἂς τον δεχθῇ ἀσμένως.

Εὐχαρίστως, *Ἀγριε Ἰνδέ*, κατὰ τὴν παραγγελίαν σου θὰ τηλεφωνήσω (φαίνεται ὅτι σεῖς ἐκεῖ κάτω 'ς τὸς Ἰνδίας ἔχετε εἰς μεγάλην χρῆσιν τὸ τηλέφωνον) τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὸν *Κυπριακὸν Ἀστέρα*, εἰς τὸ *Διάβολον τῆς Μεκόνου* καὶ εἰς τὸν *Λευκὸν Κύκνον*· θὰ εἴπω εἰς τὸν *Μέλανα Ἀετὸν* ὅτι ὀνομάζεσαι Γεώργιος Πεταλούδης καὶ ὅτι τὸν παρακαλεῖς νὰ σοι εἴπῃ καὶ τὸ ἰδικόν του ὄνομα.

Δὲν σου εἶπα τὴν γνώμην μου διὰ τὸ ψευδώνυμόν σου, *Ἐννέα Μοῦσαι*; πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Εἶνε ὡραῖον, φίλη μου, ὡραιότατον.

Βέβαια, *Ἀδαμάντιε Κορῆ*, νὰ μου στείλῃς καὶ ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις· θὰ εἴπω εἰς τὴν *Μικρὰν Δούκισσαν* νὰ σοι εἴπῃ τὸ ὄνομά της, ἂν εἶνε δυνατόν.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω τίποτε, *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου*, ἀφ' οὗ μόνη σου ἐνόησες ὅτι ἐκτὸς τῶν ἀσπασμῶν ἔπρεπε νὰ μου γράψῃς καὶ ἄλλα. Ἐν τούτοις προσφέρω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν *Ἀγράμπελην*, τὸν *Μέλανα Ἀετόν*, τὸν *Σχοινοβάτην*, τὴν *Ποντιάδα Ἄβραν*, τὴν *Χρυσαλίδα* καὶ τὴν *Ἡρωΐδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως*.

Προτιμῶ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου, *Ἀριάδνη τῆς Κρήτης*, ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ ξενικόν, τὸ ὁποῖον σκοπεύεις νὰ λάβῃς καὶ τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἀνήκει πρὸ πολλοῦ εἰς ἄλλην. Τ' εἶν' αὐτὰ που λέγεις; ἐγὼ δὲν σ' ἐνθυμοῦμαι, ἀφοῦ τακτικὰ κάθε δεκαπέντε ἡμέραις σὲ ἐπισκέπτομαι; Διατί τέσσαρας μῆνας δὲν μου ἔγραψες λέξιν; Θὰ στείλω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν *Ἡρωΐδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως*, τὴν *Ζεφύριν Ἄβραν*, τὴν *Δέσποιναν Δαμαλᾶ* καὶ τὸν *Πυγμαλίωνα*.

Πολὺ ποιητικὸς εἶσαι, *Μικρὲ Καπουκίτε*, πιστεύω ὅτι ἔλαβες λαμπρὰς ἐμπνεύσεις κάτω ἀπὸ το δένδρον τῆς Κηφισιᾶς· ὑπομονὴ ἕως ὅτου νὰ μάθῃς τὴν κρίσιν.

Φίλε μου *Δημητράκη Κουκουκοῦ Πετειναράκη*, εἶνε ἀνάγκη νὰ σου γράψω, ἐν ᾧ εἶνε ἁπλούστερον νὰ στείλῃς μόνος σου τὴν συνδρομήν σου; Τώρα, εἰς τὰς παύσεις, δίχως ἄλλο νὰ μου γράψῃς συχνότερα· θὰ στείλω μέ το τηλέφωνον τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν *Μάχην τοῦ Μαραθῶνος*, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἴπω ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς τ' ὄνομά της καὶ εἰς τὴν ἐξαδέλφην σου Μαρίαν Α. Τσέπη, τὴν ὁποίαν ἐρωτᾷς ἂν σκοπεύῃ νὰ λάβῃ ψευδώνυμον· ὡς καὶ εἰς τὸ *Πές μου το νά σου το 'πῶ*, καὶ τὴν *Μικρούλαν Τραλαλᾶ*. Καὶ εἰς τοὺς ζητοῦντας τὸ ὄνομά σου θὰ εἴπω ὅτι ὀνομάζεσαι Λ. Ζ. Πιερίδης.

Θὰ στείλω μέ τον σιδηρόδρομον, *Φιλέρημος Τρυγών*, τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν *Λευκόπτερον Περιστερὰν*, τὸν *Λευκὸν Κύκνον* καὶ τὴν *Μικρὰν Δούκισσαν*.

Καλὸν εἶνε καὶ το ἄλλο σου ποίημα, τὸ *Λελιδόνι*, *Μέλαν Ἀετέ*. Καλλίτεραι εἶνε ἡ Α', Β', Δ' καὶ Ε' στροφαί. Τὸ *ἐπανῆλθον* καὶ *ἀπῆλθον τῆς Γ'* στροφῆς δὲν συμβιβάζονται μὲ την ἄλλην ἁπλότητα τῆς γλώσσης καὶ ἀσχημίζουν τὸ ποίημα, ὡς καὶ ὁ τονισμὸς τοῦ *θάκοῦς* τὸ *κελλίδημά μας*, διότι κατὰ τὸ μέτρον ὁ στίχος πρέπει νὰ τονισθῇ εἰς τὸ *θά* ἢ εἰς τὸ *τό*, ἐν ᾧ ἡ λέξις ἀπαιτεῖ νὰ τονισθῇ εἰς τὸ *κοῦς*. Ἐν τούτοις εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη. Γράφε. Εἰς τὸν *Πυρποληταὴν Λαμπρὴν* στέλλω τοὺς ἀσπασμούς σου.

Πολὺ μὲ τιμᾷ ἡ καλὴ ἰδέα ποὺ ἔχει ὁ καλὸς πατήρ σου, *Σταθερὸν Νέφος*, διὰ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ, ἀφ' οὗ σοῦ ὑπεσχέθη νὰ χρυσοδέσῃ τοὺς τόμους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ διὰ τὴν τιμὴν ὅπου ἔλαβες νὰ γίνῃς εἷς ἀπὸ τοὺς μικροὺς συνεργάτας τῆς τελευταίας σελίδος. Εἰπὲ του ὅτι τον εὐχαριστῶ· ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται νὰ εἶσαι πάντοτε συνεργάτης εἰς τὰ αἰνίγματα καὶ το παιδικὸν πνεῦμα· ἀλλὰ γαλλικὰ αἰνίγματα μή μου στείλῃς, διότι ἔχω ἀρχὴν νὰ μὴ δημοσιεύω τὰς γαλλικὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τῶν φίλων μου. Θὰ στείλω μὲ τὸ ἀερόστατον τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὸν *Αἴθριον Οὐρανὸν* καὶ θά του εἰπῶ ὅτι ὡς *Νέφος* ποὺ εἶσαι θ' ἀναβῇς καμμιὰ 'μέρα ὑψηλὰ διὰ νὰ ταν ἀνταμώσῃς. Τὰ ἴδια θὰ εἰπῶ καὶ εἰς τὸν *Ἀνατέλλοντα Ἀστέρα*, ὡς καὶ εἰς τὸ *Τρυφερὸν Ῥόδον*.

Κανεὶς δὲν ἔχει λάβει τὸ ψευδώνυμον *Βίκτωρ Οὐγκώ*, φίλε μου Σ. Δ. Γ. καὶ εἰμπορεῖς νὰ το λάβῃς· ἀλλὰ συλλογίσου τί μεγάλας ὑποχρεώσεις λαμβάνεις μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα· κύτταξε νὰ φανῇς ἄξιος τοῦ λαμπροῦ ψευδωνύμου.

Ἡ *Λευκόπτερος περιστερὰ* ἀσπάζεται τὴν *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*, τὴν *Φιλέρημον Τρυγῶνα* καὶ τὴν *Μικρὰν Καρδίαν* καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά των.

Καὶ ποία εἶνε ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματός σου, *Θρακικὸν Τόξον*; Δὲν ἠξεύρεις ὅτι, ὅσον καλὰ καὶ ἂν εἶνε τὰ αἰνίγματα ποὺ μου στέλλουν οἱ φίλοι μου, δὲν τα δημοσιεύω ἂν δὲν ἔχουν καὶ τὴν λύσιν των γραμμένην; Γράψε τό μου πάλιν λοιπόν, καὶ ἐγὼ λέγω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν *Σπαρτιάτιδα Ἀργιλεωνίδα*.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

157. Ἑλλιποσύμφωνον. ἀ—ἡ—ὁ—ἀ—ἀ—ὁ—ἀ—ὕ—ὠ—ὦ—ἄ—ὠ—ὁ—ὁ—ὠ—ἰ—ἰώ—ἐ—ὁ—εἶ—ε—ἡ—ἀ—ἶ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑλληνόπουλον τοῦ Ὀλύμπου.

158. Φωνηεντόλιπον. —μ—γ—λ—τ—ρ—π—λ—τ—χ—ν—κπλ—ρ—σ—τ—κ—θ—κ—ντ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως Ἀνδρούτσου.

159. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου, πολύκλαδον, τὴν ἔλαφον στολίζει·
Τὸ ἄλλο, ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, ἐξαίρετα μυρίζει·
Τὸ σύνολον, ὦ φίλε μου, νὰ εὕρῃς ἂν θελήσῃς
Εἰς κήπους τρέξε δροσερούς· ἐκεῖ θὰ μ' ἀπαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κινέα τοῦ Θεσσαλοῦ.

160. Συλλαβόγριφος.

Ἰχθὺν καὶ ποταμὸν
Ἂν θέλῃς νὰ ἑνώσῃς,
Εἰς χάριεν πτηνὸν
Θὰ τα μεταμορφώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ.

161. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γλύκισμα, καλὸν τὸ δεύτερόν μου
Καὶ ἄνθρωποι καὶ ζῷα δὲ ἔχουν τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλιρρόης μου Τρυγόνος.

162. Λεξίγριφος.

Εἶμαι ἄνθος τι ὡραῖον
Εἶμαι τ' ἄνθος τῶν ἀνθέων.
Ἂν την κεφαλήν μου κόψῃς
Δέν σ' ἀρίνω νὰ προκόψῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημητράκη Κοῦ Κοῦ Κοῦ Πετεινοράκη.

163. Λεξίγριφος.

Εἶμαι πίθος Δαναΐδων, μὲ γεμίζεις καὶ κενοῦμαι,
Ὅπου πᾷς κ' ἐγὼ μαζί σου, δὲν βαδίζω ἀλλὰ κινοῦμαι.
Μὴ την κεφαλήν μου κόψῃς, γιατὶ φεύγω καὶ με χάνεις,
Εἰς τὸν οὐρανόν μ' εὑρίσκεις, ἀλλὰ δὲν με συλλαμβάνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Καπουκινου.

164. Αἴνιγμα.

Ἡ θερμότης με γεννάει, μὰ πολύ, πολὺ μικρό·
Πλὴν ἐγὼ εὐθὺς ταχέως ὑψηλὰ πολὺ πετῶ
Καὶ μὲ τοὺς μικροὺς συντρόφους ποὺ εὑρίσκω στὰ ψηλὰ
Γίνομαι πολὺ μεγάλο κι' ὁμοιάζω μὲ βουνά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σταθεροῦ Νέφους.

165. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων δέκα λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ποιητοῦ νεωτάτου.

1. Σύνηθες προσφάγιον. 2. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3. Ἀπάνθρωπος αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης. 4. Ποτὸν θερμαντικόν. 5. Ἔντομον. 6. Ἀρχαία κατοικία θηρίου τινος 7. Ἐξάρτημα τοῦ πλοίου. 8. Θεὸς τῆς μυθολογίας. 9. Ἐντόσθιον τῶν ζῴων. 10. Μέταλλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυπριακοῦ Ἀστέρος

166. Γρῖφος.

```
          Π
       Π     Π
Π        καλὸ        Π
       Π     Π
          Π
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἁρμονίου.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν

167. Metagramme.

Sur cinq pieds, j' ai dit-on, l' honneur
De vous ressembler, cher lecteur.
Chef changé, c' est sur mois que, gentille letrice,
Exerce à la couture un doigt encore novice.

ΛΥΣΕΙΣ

146. Τὸ καλὸν παιδίον ἀγαπᾷ καὶ σέβεται τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς ἀνωτέρους του. — **147.** Τὸν ζητοῦντά σαι σκέπην καὶ καταφυγὴν μὴ ἐρώτα πῶς ὀνομάζεται. Ἰδίως ἔχει χρείαν ἀσύλου ὅστις συστέλλεται νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά του. — **148.** Σπάρος, Πάρος. — **149.** Πόνος, ὄνος. — **150.** Μῦς, ὗς. — **151.** Αὐλή, Ὕλη. — **152.** Πόλις, πῖλος. — **153.** Ἄρης, Ἥρα. — **154.** Σαῦρα (1. Σολωμός. 2. Ἀλώπηξ. 3. Ὕδρα. 4. Ῥῆνος. 5. Ἀλέξανδρος.) — **155.** Ταρσός. — **156.** Περιστερά.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀγράμπελη 5 καὶ 6. Ἅγριος Ἰνδὸς 7. Ἀδαμάντιος Κοραῆς 5 καὶ 4. Ἀετὸς τῶν Χιωνωδῶν Ὀρέων 7 καὶ 8. Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου 6. Ἀηδὼν τῶν Σπετσῶν 5. Αἴθριος Οὐρανὸς 4. Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας 10. Ἀνατέλλων Ἀστὴρ 6. Ἄρτεμις ἡ Τοξεύτρια 7. Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ 10 καὶ 9. Βασιλικὴ Μ. Κατσουράκη 3. Βίκτωρ Οὐγγὼ 4. Βυσσινιὰ Παπαρούνα 9. Γαλλικὴ Σημαία 10 καὶ 9. Γείτων τῆς Μυκάλης 10. Δημητράκης Κοῦ-Κοῦ-Κοῦ Πετεινοράκης 8. Διάβολος Κύπριος 7. Εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτίου 9. Ἔνδοξος Μαραθὼν 4. Ἐννέα Μοῦσαι 5. Θρακικὸν Τόξον 4. Ἰωνικὸς Ἄνεμος 2. Καρδινάλιος Ῥισελιέ 8. Κινέας ὁ Θεσσαλὸς 8. Κυπριακὸς Ἀστὴρ 7. Λευκόπτερος Περιστερὰ 2. Δ. Ε. Μάξιμος 8 καὶ 5. Μάχη τοῦ Μαραθῶνος 4. Μάχη τῆς Κλείσοβας 9 καὶ 6. Ἀλέξανδρος Μαυροδίνης 9 καὶ 5. Μέλας Ἀετὸς 8. Μέλας Κόραξ 2. Μικρὰς Δημοκράτης 6. Μικρὸς Καπουκῖνος 8 καὶ 4. Μοντανῆς 5. Ἀνδρέας Μπρούμης 4. Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος 7. Πανοῦργος Ὀδυσσεὺς 9. Ἑλένη Παραμυθιώτου 1. Πιπίγκα 9. Πολικὸς Ἀστὴρ 3. Πυρπολητὴς Κανάρης 10 καὶ 9. Ῥιχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος 4. Σάλπιγξ τῆς Βραΐλας 8 καὶ 10. Σαπφὼ ἡ Λευκαδία 3. Ἰωάννης Σαρδηνάκης 1. Ἰωάννης Στ. Σολομωνίδης 7. Σταθερὸν Νέφος 5. Σύμη 4. Τηλέμαχος 2. Τίγρις τῆς Βεγγάλης 6. Τρόπαιον τοῦ Μιλτιάδου 3. Φαλακροκόραξ ὁ Ἁλιεὺς 9. Φιλέρημος Τρυγὼν 4. Φιλόπατρις Ἕλλην 7. Χάνι τῆς Γραβιᾶς 8. Χαριτόβρυτος Χρυσαλλὶς 7. Ἄγγελος Χρύσης 8. Κωνσταντῖνος Χρύσης 8.

[Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, ὧν αἱ λύσεις ἐλήφθησαν μετὰ τὴν 25 Ἰουνίου, θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον].

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΤΟΜΟΥ